

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Cursus theologici iuxta scholasticam huius temporis
Societatis Jesu methodum tomus ...**

Amico, Francesco

Duaci, 1640

Index Locvpletissimvs Omnivm, Qvæ In Hoc Primo Tomo Continentvr

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82000](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82000)

I N D E X

LOCVPLETISSIMVS OMNIVM, QVÆ IN HOC PRIMO TOMO CONTINENTVR: PRIOR NVMERVS DISPVATIONEM; POSTERIOR VERO EIVSDEM DISPVATIONIS NVMEROS, IN QVOS vnaquæque Disputatio à principio ad finem vsque partitur, designat.

Absolutum.

*A*bsolutum potest esse de essentia
Relatiui increati disput. 19.
num. 161.

*A*bsoluta quadam non possunt de
Deo neque cum addito plura-
liter predicari disput. 19. 183.

*N*ullum absolutum in Deo est natura prius alio.
22. 21.

Abstractio, Abstractum.

*A*bstractio in scientijs sine ratio formalis sub qua
non habet rationem motiui, sed pura conditio-
nis sine qua non posset unitas scientia consistere.
188.

*A*bstractum & concretum in Deo non importat
distinctionem quoad rem significatam, sed tan-
tùm in modo significandi. 19. 157

*A*bstractiue tam effectus in causa, quàm conclusio
in principijs proximè cognoscitur. 9. 396

*P*erfectas potest de ente in Abstracto predicari
propter rationem analogia qua se mutuo in-
cludunt. 3. 138

*A*bstracta predicatio denotat quidditatem rei.
3. 56

Accidens.

*A*ccidens metaphysicum est, quod est extra consti-
tutionem essentia vel persona, quamuis re ipsa
identificetur cum substantia rei. 3. 61.

*A*ccidentis ratio debet non solum re ipsa, sed
etiam per intellectum à Deo remoueri. ibid.

*I*mplicat Deum cum accidente per modum subie-
cti venire in compositionem. 5. n. 25.

*A*ccidens propriè conuenit cum substantia in ra-
tione entis, licet non perfectè. 5. 42.

*A*ccidentalis mutatio diuiditur iuxta varietate
tem accidentium ad quæ tendit. 6. 4.

*A*ccidens potest esse adequata proprietas substan-
tia, non autem obiecti infiniti. 9. 77.

*A*ccidens supernaturale essentialiter ordinatur
ad subiectum naturale, esto non exigat illud.
9. 101.

*A*ccidentale principium operationis propria Dei
communicari potest creatura, non autem sub-

stantiale.

9. 161.

*A*ccidentia supernaturalia dicuntur proprietates
natura diuina, ratione modi operandi, non au-
tem quæ accidentia. 9. 175.

*A*ccidentia supernaturalia quæ accidentia sunt
respiciunt naturaliter substantiam creatam.
9. 179.

*A*ccidens in effectum substantialem influit se-
cundum rationem genericam entis. 9. 255.

Actio, Actio Dei.

*A*ctio, quæ à Deo conseruantur æterna, est per-
manens. 7. 65.

*A*ctio est attingentia termini, conseruatio est eius-
dem manutinentia. 7. 67.

*A*ctio Angelis libera interna nec auro nec tempore
continuo mensuratur. 7. 81.

*S*ed instanti temporis discreti formaliter indi-
uisibilis, virtualiter diuisibilis. 7. 82.

*A*ctio Angelis externa non mensuratur auro, nec
instanti temporis discreti, sed continuo tempo-
re. 7. 85.

*A*ctiones Angelorum tam interna quàm externa
mensurantur tempore nostro ut mensura ex-
trinseca. 7. 92.

*A*ctio non requirit intimam presentiam agentis
ad passum. 8. 20.

*A*ctio Dei creatura arguit solum mediata intimam
eius in rebus omnibus presentiam. 8. 22.

*A*ctione immanente ordinatur agens ad perficien-
dum se, transiente aliud à se, unde hæc non
potest esse perfectior illa. 8. 22.

*A*ctio vitalis necessario debet procedere à princi-
pio vitali. 9. 227.

*A*ctio ab effectu tanquam via à termino distin-
guitur. 14. 86.

*A*ctio & passio in creatis cur identificentur, non
autem in diuinis processio actiua cum passiva.
18. 34.

*A*ctio non aequè proficiscitur à causa prima atque
à secunda. 27. 99.

*A*ctio creata cur non respiciat per se suppositum
creatum. 27. 134.

*A*ctio significata per nomen aut verbum signatum,
predicabilis est de qualibet perfectione diuina
etiam in abstracto. 29. 57.

*A*ctio vero significata per verbum exercitum non
nisi de proximo principio predicabilis est. 29. 51.

INDEX RERV M

Accipere.

Accipere & dare in diuinis quid sit. 27.22.

Actus.

Actus purus demonstratur ex potentia creatura. 3.5.

Actus diuini ad extra terminati nequeunt de se inuicem predicari ob diuersam connotationem terminorum. 3.45. & 141. & d.24.57.

Actus Dei sine essentialibus sine notionales nequeunt reduplicatiue de se inuicem predicari. 3.141.

Actus vitalis vnius suppositi nequit alteri supposito communicari. 5.29.

Ex ratione actus puri Deus esse physice immutabilis immediate demonstratur. 5.10.

Actui puro opponitur omnis potentialitas. 6.10 & 8.23.

Actus liber in Deo potuit non esse solum quoad extrinsecum connotatum. 6.23.

Actus purus est fundamentum proximum eternitatis. 7.24.

Actus purus necessario debet esse intime presens rebus omnibus. 8.23.

Actus vitales potentia non producantur actione distincta. 9.68.

Actus vitales pendunt a speciebus & habitibus actione distincta. 9.69.

Actus finito vident beati Deum infinitum. 9.78.

Actus per supernaturalitatem non extrahitur a genere vite in quo erat. 9.132.

Actus est similior obiecto in ratione representandi, potentia vero naturalis in modo essendi. 9.154.

Actus obiecti supernaturalis cur semper sit supernaturalis. 9.154.

Actus liber in Deo formaliter distinguitur ab actu necessario per connotationem productionis, vel negationis productionis libere a se dependentis. 9.353.

Actus liber Dei videri debet, ad hoc ut videantur futura in verbo. 9.348.

Actus Dei liber est principium particulare rerum, potentia vero vniuersale. 9.348.

Actus viatoris sit cuiuscunque vite non pugnat cum clara visione Dei. 9.492.

Actus liber Dei aliquando est pura nolitio, interdum odium & displicentia. 14.92.

Actus suos voluntas libere quomodo sibi producat. 14.93 & 96.

In ordine ad actus nostros liberos nulla necessitate cogimur ponere in Deo predestinationem. 14.147.

Actuum humanorum predefinitio non tollit libertatem. 14.154.

Actus supernaturales in peccato elicit a predestinatione sunt effectus predestinationis. 15.161.

Actus alicuius perfectio magis essentialis est illa, qua potentiam perficit secundum naturalem exigentiam talis potentia. 1.21.

Actus vitalis non videtur habere vim effectiuam in ordine ad alium alium vitalem. 1.79.

Actus immanentes, ut praescindunt a creatis & increatis non sunt essentialiter infocundi. 19.49.

Actus essentialis duo in intellectu, & duo in voluntate ad processiones explicandas frustra multiplicatur. 18.55.

Actus essentialis requiruntur ad diuinas processiones ut immediata & proxima communicationes natura. 18.84.

Actus vitalis non tantum pendet a potentia vitali proxima, sed etiam a substantia ipsa viuente, qua ad omnem actum vitalem concurrat. 18.94.

Actus meritorius cur non sit subiectum primum Theologiae. 1.150.

Actus essentialis sicut & quatenus alia perfectio absoluta non potest esse vltimo modo principium productionis in diuinis. 18.81.

Vide verbo, intellectus, volitio.

Ad

Esse Ad, in relatione reali est propria differentia constitutiva ipsius. 19.4.

Adiectiuum.

Adiectiuum addita substantiis appellant principia a quo proxime fiunt, applicantque explicitum significatum predicati supra explicitum significatum subiecti. 3.141.

Adiectiuum predicatio requirit tantum pluralitatem subiectorum. 19.183. & d.24.27.

Adiectiuum nomina unde unitatem & multipliciter sumant. 27.117. & 29.27.

Adulti.

Ordo decretorum Dei circa predestinationem adultorum. 15.101.

In adultis causa reprobationis sunt demerita finalia. 16.48.

Aequale, Aequalitas.

Aequalia sunt sibi diuina attributa fundamentaliter. 3.50.

Aequalia sunt attributa diuina secundum explicitas rationes quas important ut in Deo existentes. 3.149.

Aequalia sunt attributa diuina adequatè concepta secundum rationes explicitas & implicitas. 3.151.

Aequalitas attributorum ex intrinseca natura ipsorum competit Deo. 3.156.

Aequalitas comparatur secundum diuersitatem. 19.212.

Aequalitas dinarum personarum quomodo saluanda. 23.31. & sequentibus.

Aequiuoca causa.

Aequiuoca causa per suam substantiam producit, potest fieri productiuum eiusdem effectus per virtutem vniuocam superadditam. 9.99.

Aequiuoca causa maior perfectio non desumenda est ex perfectione aut imperfectione termini. 23.38.

Aeternitas.

Aeternitas saepe cum immutabilitate confunditur a Patribus. 7. initio.

Aeternum esse Deum de fide est. 7.1.

Aeternitas analogice conuenit cum durationibus creatis. 7.2.

Aeter-

ET VERBORVM.

Aeternitas est interminabilis vita tota simul & perfecta possessio. 7.2. & seqq.
Aeternitas est aetas propria Dei, quae eius beatissima vita mensuratur. 7.2. & 12.60.
Aeternitatis duratio est tota simul sine partium variatione. 7.3.
Aeternitas est mensura operationum vitalium Dei. 7.4.
Aeternitas non solum actualem, sed etiam potentialem terminum negat. 7.5.
Aeternitatis rationem non perfecte participaret creatura etsi foret ab aeterno condita. 7.5.
Aeternitas est Nunc Stans. 7.6.
In aeternitate nulla est differentia praeteriti & futuri. 7.6.
Aeternitati ratione diuisibilitatis virtualis tribuitur interdum à Patribus differentia temporis praeteriti & futuri. 7.7.
Aeternitas est virtualiter diuisibilis. 7.7.
Aeternitas Dei non completur formaliter per rationem mensuram. 7.13.
Aeternitas supra negationem termini addit permanentiam vitae Dei cum perfecta uniformitate essendi & aptitudinali correspondentia ad infinitum tempus. 7.17. & seqq.
Aeternitas est potens coexistere infinito tempori, proxime propter negationem termini, remote expositiua ratione durationis. 7.20.
Aeternitas in cognosci pendet ab extrinseco. 7.22.
Aeternitas & immutabilitas in quo conueniant & in quo discrepent. 7.23. & 24.
Aeternitas fundatur in necessitate essendi, summa simplicitate & puritate actus. 7.24.
Aeternitas unica est in Deo. 7.25.
Aeternitas non opponitur tempori immediate, sed durationi creaturae ut sic. 7.29.
Aeternitatis diuisio. 7.31.
Dari non potest creatura quae connaturaliter exigit aeternitatem. 7.39. & seqq.
Non repugnat creaturam etiam corruptibilem gratis à Deo ab aeterno condi. 7.44. & seqq.
Aeternitas ab aeterno quomodo differat. 7.69.
Aeternitas est prior immensitate, quia res prius est quam sit in loco. 8. initio.
Aeternitas non continet actu omnes durationes inferiores. disp. 12.71.
Ratione aeternitatis Deus non solum fuit & erit in omni tempore reali, sed etiam fuit & erit ante & post omne tempus reale. 8.34.
Aeternitati non repugnat praeteritum & futurum extrinsece & connotatiue. 12.84.

Aeternitas.

Aeternitas non mensurat vitam actualem Angeli sed solum substantiam ipsius. 7.4.
Aeternitas est mensura & duratio rerum ab intrinseco incorruptibilium. 7.55. & 81.
Aeternitas ab aeternitate non differt per aliquam successionem intrinsecam. 7.65.
Aeternitas conseruantur à Deo actione permanente. 7.65.
Aeternitas non est modus ex natura rei distinctus ab aeterna substantia. 7.68.
Aeternitas dicit intrinsecam capacitatem termini, & exigentiam successionis in propriis actibus, & accidentibus substantia quam mensurat,

quorum capax non est aeternitas. 7.69.
Aeternitas non est perfecta mensura rei cuius est duratio. 7.69.
Aeternitas ratione complementi ab operationibus accepti dici potest habere prius & posterius. 7.70.
In aeterno idem est praesens, praeteritum, & futurum, quoad intrinseca, non vero quoad extrinseca connotata. 7.71.
Aeternitas non est mensura temporis infiniti. 7.12.
Aeternitas mensuratur beatitudo supernaturalis. 7.83.
Aeternitas habet negationem infinitarum perfectionum solum extrinsecarum. 7.75.
Aeternitas est mensura materia secundum se. 7.86.

Agens.

Omne agens intellectuale agit propter aliquem finem. 3.17.
Agens creatum potest agere in subiectum, cui non est immediate praesens. 8.16. & seqq.
Agens infinitum minus requirit intimam praesentiam ad passum quam finitum. 8.21.
Agens est actus passus non formalis, sed effectiuus. 8.25.
Cur non possit agens agere in distans tempore, possit in distans loco. 8.26.
Agens naturale potest dare esse effectui supernaturali saltem secundum rationem genericam, & quomodo. 9.253.

Aliud & Alius.

Inter Aliud & Alius quae diuersitas. 25.23.
& d.29. num. 17.

Amor.

Amor in ratione moris est perfectior cognitione, imperfectior in ratione entis. 9.164.
Amor increatus non solum ad Deum ut bonum, sed etiam quasi reflexe ad se ipsum tendit. 14.11.
Actum amicitiae non habet Deus erga se, sed concupiscentia. 14.12.
Amore efficaci necessario se ipsum solum Deus amat, cetera efficaci libero. 14.35.
Deus ex non amante creaturam fit amans incommutabile sine intrinseca sui mutatione. 14.61.
Quomodo Deus se ipsum amet. 14.100.
Amor facit vel supponit similitudinem inter amantes. 18.176.
Amor creatus licet non procedat à verbo creato, potest tamen ab illo distingui, non sic Amor increatus si à verbo increato non procederet. 27.75.
Amor concors quis in Deo dicatur. 27.129.
Amor infinitus non potest absque verbo ostendente infinitum bonum produci. 27.109.
Amor ex quo procedit Spiritus Sanctus non est diuersus in Patre & Filio, sed unus & idem. 27.103.
Amor an sit aliquis in Patre aeterno amante qui non sit in Filio redamante. 27.129.
Amantis & redamantis denominationes supra amorem communem & essentialem, non addunt in Deo nisi solum connotationem diuersarum personarum, in quibus est. 27.129.
Amor notionalis productiuus Spiritus Sancti totus reperitur in Patre, & totus in Filio subiectiue, non autem obiectiue. 27.138.

INDEX RERV M

Amor diuinus includit quiddam aptitudinem communicationem ad extra. 27.152.
Amor est primum donum, quod amans simul cum alio redonat amato, & quo mediante cetera donat. 27.152.
Amor notionalis cur non possit multiplicari numero aut specie. 18.21.

Analogia.

Analogorum mutua predicatio reduplicatiua concedenda est, dummodo non cadat reduplicatio supra rationem explicitam. 3.140.
Rationes analogae possunt se mutuo includere. 3.144.
In rationibus diuinis est solum analogica precisio. 5.18.
Analogia ratio communis Deo & creaturis datur. 5.35.
Analogia non possunt constituere compositum metaphysicum. 5.35.
Analogia ratio non potest habere perfectam ab inferioribus precisionem. 5.37.

Angeli.

Angeli quia inter omnia creata proximius accedunt ad Deum sunt omnibus immutabiliores. 6.25.
Angelica substantia mensura est auum. 7.4.
Angelica operationes non sunt permanentes, sed sibi succedentes. 7.4.
Angeli omnes aequaliter correspondent tempori infinito a parte post, non vero spatio. 7.73.
Angelus prius altero creatus dicitur plus durare solum per connotationem & coexistentiam extrinsecam. 7.74.
Angelus non potest coexistere nouo spatio sine noua forma, potest tamen tempori. 7.76.
Angelus reproductus prius auum haberet. 7.77.
Angeli libera operatio intrinseca & extrinseca quomodo mensuretur. 7.81. & seqq.
Angeli unius auum non mensuratur per alterius Angeli auum. 7.89.
Angelorum auum mensuratur tempore nostro ut mensura extrinseca. 7.92.
Angeli unius distantia ab alio mensuratur extrinseca mensura spatij localis. ibid.
Mensura extrinseca perfectionis quantitatiua unius Angeli est alter Angelus. 7.93.
Angelus potest & debet habere ubi extra hunc mundum. 8.33. & seqq.
Angelo non potest communicari immensitas conaturaliter. 8.51.
Angelus potest se ipsum etiam per speciem superadditam intelligere. 9.98.
Angelus inferior superiorem naturaliter potest cognoscere. 9.156.
Angeli intellectus est formaliter tam intellectiua quam intelligibilis respectu sua substantia sine alio concursu. 9.218.
Angelicus intellectus distat ab humano in modo intelligendi magis abstracte. 9.288.
Angelus non per eandem essentia speciem formaliter videt naturam & proprietates alterius Angeli, sed per eandem ut virtutem continentem proprietates. 9.395.
Angelus Per sarum ignorat quia Persis ventura erant. 9.441.

Angeli ignorant diem iudicii. 9.142.
Angelo inferiori potest communicari vis comprehendendi angelum superiorem. 10.28.
Angeli non praeoscunt futura libera. 12.73.
Angeli non cognoscunt ea quae intra suum auum existunt. 12.146.
Res intentionaliter expressae in Angelo non dicuntur idea defectu potentia productiua. 12.27.
Media quae sunt communia, suere Angelis omnibus in via parata. 16.28.
Angeli non habuerunt causas communes in ordine ad primam gratiam. 16.30.
Exclusio a gratia efficaci in Angelis nullam supponit causam. 16.47.
Angeli boni electi sunt ad gloriam dependentes ab ipsorum meritis, non autem ad gratiam efficacem, & mali ad penam propter demerita. 16.71.
Angeli superiores non mutantur nisi ad magna & Heroica opera. 28.17.
Angeli ad nos mitti non possunt sine aliqua eorum imperfectione. 28.17.
Angeli non ad omnia mitti possunt. 28.17.

Anime purgatorii.

Anima purgantes seruant habitum Theologicum disp. 1.124.

S. Anselmus.

An senserit Spiritum S. distinguendum a Filio si ab illo non procederet. 27.65.

Antropomorphite.

Deum corporeum fingeant, & corporis oculis visibilem. 9.122.

Apprehensio.

Apprehensio simplex praecedit assensum illatiuum ut conditio solum praerequisita, sine qua assensus ipse elici non posset. 9.90.

Appropriatio.

Per appropriationem dicuntur creaturae in verbi videri. 9.35.
Per appropriationem opera supernaturalia ad voluntatem spectantia tribuntur Spiritui sancto. 9.359. & 13.36.
Per appropriationem opera diuina potentia ad eam tribuntur Patri. 9.359. & 13.36.
Per appropriationem tribuntur verbo idea, quae sunt communes tribus personis. 13.36.
Appropriatio nominum ab autoritate provenire potest. 27.9.

Aqua.

Aqua ad producendam gratiam eleuari potest, non autem oculus ad videndum Deum. 9.128.

Arbitrium.

Liberi arbitrij libertatem non laedit praescientia futurorum. 12.148.
Neque ex scientia approbationis sequitur lesio liberi arbitrij. 12.150.
Arbitrij libertati nihil officit suppositio de futuro. 12.151.

Aristoteles.

Aristoteles.

Aristoteles errauit cum putauit Deum omnia agere ex necessitate. 14.45.

Armeni.

Error Armenorum dicentium Deum videri in quadam theophania. 9.1.

Ars.

Artis attributum in Deo concipiendum est posterius attributis ad essentiam in communi speculantibus. 3.169.

Idem Artis Attributum prius concipiendum est attributis voluntatis. 3.169.

Articulus Fidei.

Articulos Fidei non potest intellectus humanus penetrare. 1.10.

Potest fidelis habere notitiam euidenter de articulis Fidei, & nihilominus de ijs fidem retinere. 1.9.

Assensus. Assensus Fidei. Assensus Theologicus.

Nullus tenetur firmitus adherere conclusioni quam principijs, propter quod conclusioni adheret. 1.2.

Assensus prudens intellectus non est tantum circa ea que sunt euidenter nota, sed etiam qua sunt euidenter credibilia. 1.13.

Assensus ex testimonio Dei clare cognito essentialiter differt ab assensu ex eodem testimonio obscure credito. 1.20.

Assensus quem de rebus fidei habuerunt Prophetae & Apostoli per euidentiam motui formalis & ipsius attestationis diuina non fuit vera & propria scientia. 1.27.

Assensus elicited ex euidentia extrinseca attestationis potiori ratione dici potest scientia, quam nostra Theologia. ibidem.

Assensus Theologicus est assensus in conclusiones deductas ex principijs reuelatis. 1.45.

Assensus Theologicus elicited ex principio reuelato credito tantum fide humana est diuersa specie ab assensu elicited ex principio credito fide diuina. 1.53. & 86.

Assensus Theologici motuum aliud proximum aliud remotum. 1.54.

Assensuum Theologicorum non aequalis omnium certitudo, propter inaequalitatem authoritatum, quibus nituntur. 1.56.

Assensus Theologicus opinatiuus non proprie spectat ad Theologiam. 1.57.

Ille tantum & omnis assensus ad Theologiam spectat qui moralem gignit certitudinem. ibid.

Assensus Theologicus est certior quolibet assensu scientifico naturali. 1.67.

Quando ad Assensum concurrat aliquod motuum supernaturale, ille est quoad essentiam supernaturalis. 1.68.

Assensus qui inferitur ex alterutra tantum promissa supernaturali, est in essentia supernaturalis. 1.70.

Assensus Theologicus non specificatur a motuo proximo, sed aequato. 1.71.

Assensus Theologicus non causatur effectiue ab

ipso assensu supernaturali fidei, sed ab habitu fidei infuse. 1.79.

Assensus fidei omnes sunt eiusdem rationis ob unitatem motui formalis. 1.85.

Assensus scientifici non specificantur a conclusionibus, nec a conceptibus apprehensiuis, licet illi supponantur ut condiciones necessario praequisitae, sed a medijs. 1.89. & 90.

Assistentia Spiritus Sancti.

Patribus speciali auxilio intra eundem ordinem luminis obscuri Fidei assistit Spiritus sanctus, ne errent in veritatibus eruendis, qua implicite contineatur in principijs reuelatis, qualem assistentiam Scholastici non habent. 1.16.

Attributum diuinum.

Attributum cur non possit habere rationem Notionis. 24.8.

Nomine attributi importatur perfectio absoluta pradicabilis de Deo ad instar forma adiacentis. 3.19. & 161.

Attributum superaddit fundamento formalitatem ratione diuersam. 3.19.

Ab attributis quanam excludantur. 3.20. & 161.

Attributa diuina ab essentia non distinguuntur ut res diuersorum pradicamentorum. 3.21.

Essentia diuina ab attributis ex natura rei non distinguitur. 3.25. & sequent.

Vnum attributum diuinum per aliud demonstrari potest. 3.47.

Attributa diuina sunt sibi aequalia fundamentaliter. 3.50.

Attributa diuina habent unam ad se definitionem, virtute multiplicem. 3.48.

Attributa sunt de constitutiuo Dei. 3.54. & seqq.

Attributa diuina non sunt passionis ab essentia realiter fluentes. 3.67.

Attributa quomodo constituunt essentiam Dei. 3.70.

Attributa diuina inter se & ab essentia ratione ratiocinata distinguuntur. 3.91. & seq.

Vnde sumenda sit ratio distinctiua vni attributi seu perfectionem ab alio. 3.105. & 108.

Attributa diuina ut a nobis concepta essentiam & se ipsa mutuo includunt. 3.113. & seq.

Attributa diuina secundum esse explicitum intelliguntur a nobis ut plura. 3.135.

Vnus attributi ratio obiectiue relucet in conceptu alterius implicite, non explicite. 3.136.

Essentia & attributa non proprie se mutuo includunt. 3.142.

Attributa diuina an & quomodo sint inaequalia. 3.49. & seq.

Attributa quomodo de Deo denominantur pradicentur. 3.66.

Attributa intellectus & voluntatis secundum explicitas rationes perfectionis sunt attributa omnipotentia & immensitatis. 3.154.

Attributa intellectus perfectionis sunt attributa voluntatis. 3.154.

Attributa Dei sunt finita extensiuè, infinita intensiuè. 3.61. & 9.304.

Vndenam desumatur ratio attributi. 3.164.

Attributa

INDEX RERVVM

Attributa tam positiva quam negativa aliquam
 denotant perfectionem in Deo. 3.165.
 Inter attributa an sit aliquis ordo. 3.166.
 In Deo quamam attributa sint concipienda priora.
 3.69.
 Distinctio virtualis inter attributa Dei sufficit ad
 faciendas de Deo demonstrationes propter Quid.
 3.70.
 Aliqua attributa diuina in cognosci pendent ab ex-
 trinseco. 7.22.
 Nullum attributum diuinum potest ab ulla specie
 creata exprimi ut in se est. 9.80.
 Sine attributis essetia diuina videri non potest. 9.321.
 Et cur? 9.330.

Auditio.

Auditio ad intra in diuinis quid sit. 26.37.

Augere. Author.

Augere à producere quomodo discriminetur. 25.
 21.

Authoris nomen quando tribuitur Patri & Filio
 an scribendum sit littera C. an littera T. 25.
 20. & seqq.

Authoris nomen an diuinis conueniat quoad pro-
 ductiones ad intra. 5.19. & seq.

Author non importat superioritatem & maiori-
 tatem respectu eius, respectu cuius est author.
 25.26.

Auctoritates, ex quibus tanquam proprijs medijs
 argumentatur Theologus, varios certitudinis
 gradus habent. 1.56.

Beatitudo.

Beatitudo supernaturalis mensuratur a quo & di-
 citur participata aeternitas. 7.83.

Beatitudo non daretur iuxta proportionem meri-
 torum, si perfectior intellectus perfectiorem vi-
 sionem eligeret. 9.291.

Beatitudinis obiectum primum includit perso-
 nas. 9.341.

Beatitudinem non posse mereri per opera natura
 viribus elicit, erroneè sensit Cassianus. 15.14.

Beatitudo Dei consistit in perfectissima cognitione.
 Deitatis, qua sine cognitione possibilem haberi
 non potest. 26.146.

Beati Deum in se ipso clarè videre possunt. 9.2.

Beati vident Deum infinitum non in verbo crea-
 to sed in seipso. 9.78.

Beati vident Deum visione creata, qua est sola vi-
 talis rendentia & intentionalis unio intellectus
 creati cum Deo proximè & immediatè intelli-
 gibili. 9.81.

Beati videndo Deum formant verbum quod est
 tantum species Qua non autem in Qua. 9.83.

Intellectus Beati lumine gloria informatus adhuc
 est naturaliter improporionatus respectu Dei
 in se ipso visibilis. 9.182.

Beatorum lumen est per modum habitus & non
 actus. 9.204.

Beatus medio intellectu actiue producit visionem.
 9.217.

Beati nec omnes sunt aequales in visione, nec omnes
 inaequales. 9.275.

Beati vident Deum quoad omnem modum &
 gradum perfectionis, qui in ipso existit. 9.300.

Beati non vident omnes ideas diuinas. 9.306.

Beati possunt libera decreta Dei cognoscere non ta-
 men sine cognitione effectus. 9.352.

Beati eadem visione qua vident Deum, vident ali-
 qua obiecta creata. 9.361.

Beati non vident creaturas in Deo, ut in causa vel
 idea formaliter. 9.377. & 12.43.

Beati vident creaturas in verbo ut in causa radi-
 caliter visa. 9.385.

Beati per eandem speciem virtualiter diuersam vi-
 dent diuinam essentiam & creaturas. 9.392.

A Beatis implicat videri actu omnes creaturas in
 verbo, imò etiam habui. 9.404. & 426.

Beati quò perfectius vident Deum, eo plura possi-
 bilia vident in Deo. 9.440.

Beati an videant omnia futura in verbo, qua ad
 eorum statum pertinent. 9.441.

Item an omnia quò hic fide crediderunt. 9.443.

Et an ea qua ad seriem sua predestinationis spe-
 elant. 9.446.

Cur beati has potius videant creaturas quam il-
 las. 9.454. & sequent.

Beatis de facto visio est inuariabilis, possent tamen
 variare visionem circa obiectum primum
 non variando circa secundariū. 9.454. & 458.

Bonus, Bonum, Bonitas.

Bonus non dicitur Deus per solam connotationem
 bonitatis quam causat. 3.95.

Ratio Boni licet concipiatur ut proprietas entis,
 tamen includit ipsum ens. 3.137.

Bonitas est in Deo prior concipienda attributis
 intellectus & voluntatis. 3.169.

Bonitas dicit vel integritatem rei, si sit absoluta,
 vel conformitatem ad appetitum, si sit respec-
 elua. 4. initio.

Bonitas præsупponit indiuisiōem entis in se. ibid.

Bonitas Dei non potest ab ulla specie creata exprimi
 ut in se est. 9.80.

Bonitatis diuina attributum partim est absolutum,
 partim respectuum. 14. initio.

Bonitas increata est obiectum formale & prima-
 rium diuina voluntatis. 14.6.

Bonitas increata est obiectum formale charitatis
 creata. 14.8.

Causa.

Causa & causati nomen in diuinis locum non ha-
 bet respectu productionum ad intra. 25.22.

& seq.

Causa duplicem imperfectionem importat respectu
 eius, respectu cuius dicitur causa. 25.23.

Causa secunda immediatius attingit effectum quam
 causa prima. 27.87.

Causa partialis supernaturalis concurrens ad alia
 concausa naturali producit effectum totum su-
 pernaturalem & cur. 1.69.

Causarum infinita series, si adhibilis effectus necessario
 penderet ab alia causa, qua sit extra totam se-
 riem causarum producentium & producta-
 rum. 2.78.

Causa ab effectibus tunc arguitur infinita, cum illos
 infinitos formaliter in se continet. 3.6.

Quod causa efficiens aut exemplaris non limitat,
 est omnino illimitatum. 4.2.

Causa non necessario suum effectum tempore præ-
 cedit, sat est si precedat natura, & causalitate.

7.44.

Causa

ET VERBORVM.

Causa continens formaliter perfectionem, si illam communicare potest effectui sine certo limite, tunc in ea perfectione causa est infinita. 8.5.
Causa æquiuoca productiua effectus per suam substantiam potest eiusdem fieri productiua per virtutem uniuocam superadditam. 9.99.
Esse causa dum communicat Deus creatura, non communicat esse causa prima. 9.105.
Causa secunda in producendo non per omnia gerit vicem causa prima. 9.105.
Causa & instrumentum naturale sunt in eodem ordine. 9.185.
In Deo ut est causa creaturarum non videntur proxime & formaliter creatura. 9.377.
Intensior causa cognitio non facit formaliter videre plures effectus. 9.384.
Deus in se ipso ut in causa non cognoscit formaliter creaturas. 9.393.
Causa æquiuoca intuitiua cognitio non necessario inferre intuitiuam cognitionem effectus. 9.394.
In causa abstractiue proxime cognoscitur effectus. 9.396.
Causa formalis cur hæc potius creatura videantur in verbo est ipsa visio: moralis, merita, physica efficiens remota, voluntas Dei, efficiens proxima est lumen gloriæ ut est participatio intelligibilis similitudinis, quam Deus habet de creaturis. 9.449. & 454.
Causa rerum directiua est scientia Dei. 12.276.
Causa rerum absolute futurarum est scientia conditionata Dei. 12.281.

Certitudo.

Certitudo scientia consequitur euidentiam. 1.19.
Certitudinis gradus varij in auctoritatibus. 1.56.

Censura.

Censura gradus quot sint. 29 initio.

Charitas.

Charitas Dei nulli substantia creata potest esse connaturalis. 9.163.
Charitas Dei est perfectior lumine gloriæ in genere moris, imperfectior in ratione entis. 9.264.
Charitatis formale obiectum est bonitas increata. 14.8.

Christus.

Christi visio beata excedit in perfectione omnium Angelorum visionem. 9.287.
Christus cognoscit omnes creaturarum cognitiones & volitiones quoad speciem: quoad numerum vero futuras, usque ad diem iudicii. 9.431.
In Christo sunt omnes thesauri sapientiæ & scientiæ Dei, intellige increata. 9.433.
Christum viatorem simul & comprehensorem fuisse certum est. 9.49.
Christus stante intuitiua cognitione suarum operationum in verbo adhuc potuit illis liberè exercere. 12.158.
Christi merita sunt causa nostra predestinationis. 15.39. & sequent.
Christi merita non sunt causa nostra electionis, qua-

tenu hæc dicit dilectione unius præ alio. 15.47.
Christi merita quandoque sint præuisa. 15.48.
Cur Christi merita non numerentur inter effectus predestinationis. 15.49.
Christus non habuit gloriæ animæ ex meritis, benetamen corporis. 15.14.
Eandem habuit propter unionem hypostaticam. *ibid.* num. 128.
Christus cur noluerit expresse dicere, Spiritum sanctum procedere à se, sicut dixit de Patre. 27.37.
Christus ut homo missus est non solum à Patre, sed etiam à Spiritu sancto, & à se ipso ut Deo. 28.31.
Christus dicendus est increatus. *ibid.* 41.
Christus quotidie mittitur ut cibis animæ ad species sacramentales. *ibid.* 59.
Christus ut homo mittere non potest Spiritum sanctum. *ibid.* 103.
Christus non ut homo, sed ut homo Deus est author gratiæ, & primum principium meritorum. *ibid.* 105.

Cicero.

Negat Deo præscientiam futurorum liberorum. 12.54.

Circumfessio.

Circumfessio diuinarum personarum in quo consistat. 19.210.

Cognitio.

Cognitio quam Deus habet de creaturis est practica & speculatiua simul. 1.105.
Cognitio ex qua procedit verbum est cognitio personarum præsentium & existentium in eadem duratione in qua existit ipsa cognitio. 26.98.
Cognitioni intuitiua non obstat posterioritas originis obiecti cognoscibilis, nec posterioritas præcisionis, sed sola posterioritas durationis obiecti cognoscibilis. 26.99.
Cognitio increata per se dicit expressionem creaturarum possibilem. 26.130.
Cognitio diuina non solum dicit perfectionem intrinsecam in Deo ut est expressiua obiecti primarij, sed etiam ut est expressiua obiecti secundarij. 26.131.
Cognitio futurorum in Deo cur nullam addat perfectionem intrinsecam Deo, addat autem possibilem. 26.143.
Cognitio creaturarum possibilem addit nouam aliquam expressionem supra expressionem essentia diuinæ. 26.143.
Cognitio creaturarum possibilem spectat etiam ad obiectum Beatificum Dei saltem connaturaliter. 26.146.
Cognitio Dei est adæquata toti cognoscibilitati diuinæ tam quoad necessaria, quam quoad contingentia, sed non in ratione comprehensionis formaliter. 26.176.
Cognitio potest esse finita de obiecto infinito si sit cognitio Quæ. 3.7.
Cognitio omnium possibilem arguit manifeste Deum

Deum

INDEX RERVM

Deum infinitum. 3.4.
Cognitio Dei praeiis ordine ad creaturas non terminatur ad essentiam sub ratione veri, praeiis ratione boni. 3.114.
Cognoscibile obiectum potest dici praesens cognoscenti, & cognoscens praesens obiecto cognoscibili. 8.54.
Cognitio qua Deus est praesens rebus est cognitio intuitiva rei praesentis ut praesentis, & actu existens. 8.52. & 53.
Cognitio intuitiva necessario requirit speciem propriam obiecti. 9.66.
Cognitio sensitiva essentialiter postulat specificari ab aliqua ratione formali sensibili. 9.124.
Cognitio in ratione entis est perfectior amore, imperfectior in genere moris. 9.264.
Cognoscibilitas fundatur in tota essentia rei. 9.333.
Cognitio essentialis in divinis quomodo sit prior & posterior. 9.339.
Cognita creatura intuitivè, non necessario cognoscitur intuitivè obedientialis potentia. 9.345.
Cognitio intuitiva ad quam feratur. 9.349.
Eadem cognitio potest esse tantum Ratio Qua respectu unius obiecti, & respectu alterius ratio in qua. 9.367.
Cognitio intensior causae non facit formaliter plures videri effectus. 9.384.
Cognitio intuitiva causa aequivoca non necessario infert intuitivam cognitionem effectus. 9.394.
Cognitio intuitiva fundamenti non necessariò arguit intuitivam cognitionem termini extrinseci. 9.394.
Cognitio abstractiva habetur proximè tam effectus in causa, quam conclusionis in principiis. 9.396.
Cognitio omnium possibilium in verbo arguit comprehensionem divinae essentiae & omnipotentiae. 9.408. & seq.
Cognoscens unum creabile cum connexionem ad potentiam creaturam Dei, debet adequate cognoscere actum purum, ut causam talis creabilis. 9.412.
Cognitio actu exprimens infinita individua dearticulatè implicat sine in, sine extra verbum. 9.429.
Cognosci infinita individua habitu non implicat. 9.432.
Potest dari circa unum obiectum cognitio adequata extensivè, & non intensivè, & non è contra. 10.11.
Cum cognitio circa idem indivisibile obiectum crescit, non videtur obiectum sub nova perfectione entitativa, sed tantum sub nova claritate obiectiva. 10.15.
Est cognitio comprehensiva qua Deus se & suam cognitionem cognoscit. 12.8.
Cognitio non representat intuitivè obiectum, nisi ei intellectui, cuius est vitalis imago. 12.43.
Quomodo Deus mala & peccata in se ipso cognoscit. 12.46.
Cognitio divina non solum est medium, in quo obiectum exprimitur, sed etiam quo immediate tendit ad obiectum in se existens. 12.138.
Cognitio divina quomodo ad obiecto pendeat. 12.146.

Cognitia creata. quomodo ab obiecto pendeat. ibid.
Vide V. Lumen, intellectio, species, visio, verbum scientia.

Color.

Color vehemens diu conspectus facit sequentem colorem ad aliquod tempus eiusdem coloris videri. 9.48.

Communicatio.

Communicatio solius naturae & non paternitatis, qua sit Filio, fundamentum praebet distinguendi paternitatem à natura. 3.109.
Communicatio intellectus ex vi originis soli Filio facta, & non spiritui sancto fundamentum praebet distinguendi intellectum à voluntate. 3.109.
Communicare quid, & quomodo à producere differat. 18.10 & 85.
Communicatio naturae à productione personae quomodo distinguatur. 18.87.
Communicatio duplex in divinis, alia proxima, alia remota. 18.84.
Quid vi originis formaliter cum intellectu & voluntate communicetur cuilibet personae. 18.94.
Communicatio vi processionis unde desumenda. 18.126.
Communicatio immediatior desumitur ab eo, quod est immediatior via respectu termini. 18.128.
Communicatio non est notionalium. 18.171.
Communicatio realis quod modis fieri possit. 19.37.
Communicationis finis est facere unum. 19.37.
Communicatio aptitudinalis ad extra est intrinseca perfectio amoris increati. 27.152.

Comparativa Nomina.

Comparativa nomina in materia Trinitatis vitanda. 27.86.

Complementum.

Complementum substantiae duplex, unum habetur in Deo à relationibus, alterum à natura formaliter. 21.28.

Compositio.

Implicat in Deo compositio ex potentia obiectiva, & esse, non solum re, sed etiam ratione. 5.2.
Implicat in Deo realis compositio ex partibus actu distinctis. 5.3.
Compositionis multiplex divisio. 5.1.
Tres relationes personales nullam faciunt in Deo compositionem. 5.5.
Repugnat Deo compositio per modum plurium distinctorum coalescentium in unum, non autem per modum identitatis. 5.12. & seq.
Non repugnat Deo compositio ex rationibus se mutuo includentibus implicite. 5.17.
Deus physice naturaliter venire non potest in compositionem cum creatura. 5.24.
Compositio in Deo qualisnam sit. 5.19.
Compositio virtualis in Deo nulla est. 5.20.
Compositio physica varia Metaphysica esse solet.

ET VERBORVM.

ex genere & differentia. 5.24.
 Implicat Deum venire in compositionem cum forma, vel cum materia. 5.25.
 Implicat Deum ut subiectum venire in compositionem cum accidente. 5.26.
 Implicat Deum componere unum existens cum essentia creata. 5.27.
 Non potest natura increata componere cum supposito creato, potest vero suppositum increatum cum natura creata. 5.28.
 Non potest Deus uniri cum creatura in ratione vite. 5.29.
 Non repugnat Deo compositio cum causis creatis in ratione efficientis. 5.30.
 Deus ut causa prima componit unum principium cum qualibet causa secunda in ordine ad effectum producendum. 5.30.
 Compositio metaphysica est ex extremis, quorum unum conceptibiliter saltem excludit alterum. 5.36.
 Non potest Deus venire in compositionem metaphysicam uniuersam cum creatura. *ibid.*

Comprehensio.

Deum nemo videre potest visione comprehensiva. 9.6.
 Non est comprehensiva visio qua non tendit ad obiectum cum ea claritate, quam obiectum petit. 9.307.
 Comprehensio diuina omnipotentia & essentia ex cognitione omnium possibilium in verbo arguitur. 9.408. & seq.
 Comprehensa omnipotentia Dei, comprehendit totam essentiam Dei demonstratur. 9.411.
 Comprehensio ut sic non consistit in cognitione omnium perfectissima, qua de obiecto haberi possit. 10.1.
 Comprehensio non solum requirit adaequationem extensiuam, sed etiam intensiuam in claritate obiecto commensuratam. 10.6.
 Ad comprehensionem necessarium non est, ut cognoscantur extrinseci termini, ad quos res ordinatur. 10.13.
 Comprehendi ab intellectu creato Deus non potest. 10.22. & 27.
 Ad comprehensionem Dei distincta cognitio possibilem ut sic nihil facit. 10.24.
 Comprehensiva est cognitio, qua Deus se & suam cognitionem cognoscit. 12.8.
 Comprehensio Patris necessario secum affert comprehensionem aliarum diuinarum personarum. 26.88.
 Comprehensio est cognitio omnium, qua spectant ad rem comprehensam naturaliter & necessario, non vero qua spectant ad rem comprehensam libere & contingenter. 26.176.

Conceptus.

Conceptus nostri inadeguati de diuinis attributis non sunt falsi. 3.58.

Conclusio.

Conclusio eadem propter diuersitatem medij pertinere potest ad diuersas scientias. 1.34.

Conclusionis Theologica ex principiis reuelatis deducta motuum adaequatum non est sola auctoritas reuelantis, sed naturalis etiam connectio eiusdem conclusionis cum principiis reuelatis. 1.38.

Conclusio ex principio reuelato deducto considerari potest vel ut deducta formaliter, vel ut explicata. Primo modo est obiectum Theologiae, secundo vero fidei infusa. 1.40.

Conclusio cur & quomodo sequatur debiliorem partem. 1.62. & 72.

Conclusio Theologica deducta ex utraque de fide est certior, quam deducta ex una tantum de fide & altera naturali. 1.79.

Conclusio quando est propinquior principio, ex quo deducitur, tanto magis participat certitudinem principij propter quam ipsa assertitur. 1.79.

Conclusio non est ratio specificatiua assensus scientifici sed medium. 1.89.

Conseruatio.

Conseruatio est manutententia termini, actio uero est attingentia eiusdem. 7.65.

Conspicillia.

Conspicillia multangularia repraesentant obiectum multiplex, & ubi non est. 9.44. & 47.

Constitutiuum.

Constitutiuum formale rei, quanquam debeat habere. 3.77. & 19.116.

Constitutiuum formale Dei non potest assignari ut conditum a reliquis perfectionibus essentialibus ipsius Dei. 3.78.

Constitutiuum formale Dei est ipsum esse secundum totam latitudinem essendi. 3.79. nec potest esse quid aliud. *ibid.* n.82. & seq.

Constitutiuum ex actu volendi & spiratione actiua ratione tantum distinctum a Patre & Filio datur. 19.79.

Constitutiuum rei duplex, alterum virtualiter diuisibile, alterum omnino indiuisibile. 19.120.

Constitutio essentialiter importat duo. 19.143.

Constitutio personarum, quomodo sit realis, & quomodo per intellectum. 20.17.

Consubstantialitas.

Consubstantialitas termini procedentis requirit identitatem eiusdem numero naturae cum principio producente. 18.5.

Contradictoria.

Contradictoria de eadem re omnino etiam virtualiter indistincta, implicat verificari, non autem de eadem re formaliter virtualiter tamen diuersa. 3.42.

Corporeum.

Nulla potentia corporea potest ferri in vllum ens spirituale. 9.130.

Corporea potentia minus distat ab ente spirituali, quam intellectus creatus a Deo in ratione entis, non autem in ratione obiecti & potentiae. *ibid.*

Creatio.

Creatio, Creatura.

Creatura quatenus attributionem aliquam dicunt ad Deum sunt secundarium subiectum Theologia. 1.139.
Creatura varias à posteriori perfectiones de Deo manifestant & exprimunt & sic attributionem ad Deum dicunt. 1.141.
Creatura dicuntur procedere ex Deo, potius quam de Deo. 18.6. & 29.60.
Creatura possibiles quomodo constituunt essentialiter intellectum Dei. 18.172.
Creatura possibiles ut cognite non concurrunt ad productionem verbi per se originatiue, sed per se tantum terminatiue: nec ut terminus primarius, sed tantum secundarius. 26.133.
Creatura possibiles habent summam necessitatem essendi non quidem positiue, sed negatiue. 26.137.
Creatura possibiles dupliciter considerari possunt, vel per ordinem ad omnipotentiam Dei, vel in ordine ad se ipsas. 26.137.
Creatura possibiles presupponunt, & presupponuntur ad omnipotentiam Dei. ibid.
Creaturae possibiles secundum non repugnantiam ad esse à nullo pendent, neque à Deo, unde habent necessitatem in suo genere summam. 26.137.
Creaturis possibilibus sublaris tolleretur à Deo aliqua perfectio. 26.138.
Creatura possibiles non cognoscuntur à Deo ut omnino ipsi extrinseci. 26.149.
Creatura possibiles sub qua ratione prius cognoscantur à Deo, quam vis generatiua & spiratiua, & consequenter quam Filius & Spiritus sanctus. 26.150.
Creatura possibiles habent connexionem specificatiuam vel quasi specificatiuam cum omnipotentia Dei: perfectiones vero intrinseci Deo habent tantum subiectiuam. 26.151.
Creatura possibiles sub qua ratione pendeant à voluntate Dei libera, sub qua non. 26.171.
Creatura manerent eodem modo distincta à Deo, si per impossibile procederent à solo Patre, ac nunc dum procedunt à sola Trinitate: non tamen Spiritus sanctus maneret distinctus à Filio si à solo Patre procederet. 27.74.
Creatura quomodo procedant à Deo. 27.74.
Creatura virtus est prius origine in vna persona quam in alijs, non tamen creatio. 27.83.
Creatura potentia cur non eodem modo requirat Trinitatem personarum ad creandum, sicut spiratiua virtus requirit dualitatem supposito- rum ad spirandum. 27.133.
Creatura non respiciunt per se Trinitatem personarum. ibid.
Creatio excluditur à ratione attributi diuini. 3.20. & 161.
Creationis conceptus non est ut in instanti duret, sed ut res accipiat esse. 7.46.
Actio Dei creatura arguit intimam presentiam Dei in rebus omnibus mediate. 8.22.
Qui cognoscit vnum creabile cum connexionem ad potentiam creatiuam Dei cognoscit adequatè actum purum. 9.416.
Creaturarum omnium Deus est finis ultimus. 3.17.

*Creatura quo magis accedit ad Deum, eo est a-
 lualior & immutabilior.* 6.25.
*Creatura si foret ab aeterno nec dum esset vere a-
 terna.* 7.5.
Creatura non potest esse connaturalis aeternitas. 7.39.
Creaturam ab aeterno gratis conditi non implicat. 7.44.
*Cum dicitur creatura, fit ex nihilo, quid ly ex im-
 portat.* 7.45.
*Creatura defecibilis saluatur in dependentia
 eius esse.* 7.66.
*Intima presentia Dei in creaturis non colligitur
 euidenter ex precisa operatione ipsius in crea-
 turis.* 8.16.
*Creatura nulli sine lumine gloria esse connatura-
 lem visionem Dei est de fide.* 9.134.
*Creatura communicari potest aliqua operatio
 Dei, & principium proximum accidentale ope-
 randi, non autem remotum substantiale.* 9.161.
*Nulli substantia creata esse potest connaturalis
 gratia alijsque habitus supernaturales.* 9.163.
*Nulla substantia creata naturaliter potest esse
 impeccabilis.* 9.166.
*Nulli substantia creata connaturalis esse potest v-
 nio hypostatica.* 9.167.
neque eternitas. 9.168.
*neque intuitiva cognitio mysteriorum su-
 pernaturalium.* 9.169.
neque vis creatura. 9.170.
*Nequit creatura participare accidentaliter om-
 nes perfectiones Dei.* 9.177.
*Nulli substantia creata ut instrumento connatu-
 rali debita est visio Dei, aut quauis alia forma
 supernaturalis.* 9.184. & seqq.
Creatura in Deo dupliciter videri possunt. 9.
 358.
Creaturas videri in verbo quid sit? 9.359.
*Eadem visione qua videtur Deus videntur ali-
 qua obiecta creata.* 9.361.
*Quid sit creaturarum matutina & vespertina
 visio.* 9.362.
*Creatura non videntur in verbo ut in causa vel
 idea proxime visa, eadem indivisibili motione
 & intelligibilitate, sed diuersa virtualiter.* 9.
 377.
*Creatura videntur in verbo ut in causa radica-
 liter tantum visa eadem entitatiua visione, non
 tamen eadem indivisibili ac formali motione &
 intelligibilitate, qua videtur Deus.* 9.385.
*Creaturas non cognoscit Deus in se ipso ut in cau-
 sa, sed ut in specie expressae earum.* 9.393.
*Creaturas omnes possibiles actu videre in verbo
 implicat.* 9.404.
*Creaturas omnes possibiles etiam habitu videri in
 verbo implicat.* 9.426.
*Creatura possibiles plures de facto à beatis in
 verbo videntur, quo perfectior est eorum visio.* 9.440.
*Ratio cur ha potius creatura videntur in verbo,
 est lumen gloria, ut est participatio intelligibilis
 similitudinis, quam habet Deus de creaturis.* 9.440. & seqq.
*Nullum de facto lumen inclinat ad alias creatu-
 ras, quam eas quas de facto representat, aut ad
 intensius cognoscendas, quam ipsum de facto sit*

intensum. 9.469.
 Lumen ad hanc numero creaturarum & Dei visionem ab intrinseco determinatur & non tantum per extrinsecum concursum Dei. 9.471.
 Possibile est lumen quod sit plurimum creaturarum representatum in verbo, & minus cognoscituum verbi & contra. 9.473.
 Non est possibile lumen quod sit intensius cognoscituum creaturarum in verbo, quam verbi. 9.474.
 Creatura omnes in Deo videri possunt intuitiue non comprehensiue, item distributiue non collectiue. 9.483.
 Ad creatura comprehensionem non est necesse ut cognoscantur extrinsece termini, ad quos ordinatur. 10.13.
 Nulla creatura potest Deum comprehendere. 10.22.
 Creaturas cognoscit Deus secundum esse participatum. 12.10.
 Creaturas possibile cognoscit Deus in sua cognitione & specie expressa earum, non vero ut causa. 12.19. & 47.
 Nullum aliud esse habent creatura possibile extra Deum, ad quod terminetur diuina cognitio. 12.23.
 Essentia diuina antequam actu à Deo cognoscatur est tantum remotum exemplar creaturarum. 13.14.
 Essentia diuina ut actu cognita à Deo est proximum exemplar, non autem idea creaturarum. 13.15.
 Essentia diuina est idea creaturarum, ut est species expressa earum. 13.17.
 Deus habet verum gaudium, nec non desiderium de bono creaturae. 14.13.
 Creaturas possibile Deus necessario diligit dilectione simplicis complacentiae. 14.27.
 Creaturas existentes Deus liberè amat, necessario tamen ex suppositione. 14.34.

S. Damascenus.

S. Damascenus an fuerit in errore spiritum sanctum à solo Patre procedere. 27.38.

Damnati.

Damnati retinent habitum Theologicum in essentia supernaturali. 1.125.

Decretum Dei.

Decreta Dei libera excluduntur à ratione attributi. 3.161.
 In decreto suo Deus certo cognoscit futura, quae solum pendunt ex voluntate Dei. 17.128.
 Non potest Deus infallibiliter cognoscere in decreto suo tanquam ratione proxima cognoscendi futura pendencia à voluntate creaturae. 12.130.
 Liberum decretum Dei non constituitur per respectum rationis consequentem rem futuram. 12.129.
 Decreta sua absoluta Deus prius ratione cognoscit ut ponenda, quam ut actu posita. 12.252.
 Decretum Dei fuit ab aeterno prius ponendum negatiue, non positiue. 12.254.
 Ordo decretorum Dei circa praedestinationem paruulorum & adultorum. 15.101.

Defectibilitas.

Defectibilitas creatura non necessario saluari debet in successione, sed in dependentia. 7.66.

Definitio.

Definiri vera definitione non potest Deus. 3.1. & 5.39.
 Definitio una est actus, virtute multiplex in attributis diuinis. 3.48.
 Definitio & definitum licet significant eandem formalitatem rei synonyma tamen non sunt. 3.49.
 Definitionum diuersitas infert diuersitatem essentiae. 19.217.

Demonstratio.

Demonstratio de Deo fieri potest per virtuales attributorum distinctionem. 3.170.
 Demonstratio ut conuincat intellectum debet esse per medium offensuum, & non per solam non repugnantiam. 9.12.
 Demonstrari potest euidenter esse in Deo potentiam actiuam productiuam ad extra. 17.6.
 Deum esse est demonstrabile per effectus à posteriori. 2.2.
 Deum esse non potest à priori & per causam demonstrari, cum ipsum esse sit prima Dei perfectio. 2.10.
 Demonstrabilia quando non debeant esse notiora. 2.11.
 Demonstratur Deus esse infinitus & actus purus à posteriori. 3.3. & 4.5. & à priori. d. 3. n. 8.
 Demonstrari potest unum attributum diuinum per aliud ut potè nobis notius. 3.47.

Denominatio.

Denominari debent attributa diuina simpliciter aequalia. 3.152. & 155. 156.
 Denominatio noua mutationem necessario affert saltem in extrinseco. 6.24.

Desiderium.

Deus non habet desiderium aut spem de suo bono. 14.13.
 Deus respectu boni creaturae non solum habet gaudium, sed etiam desiderium. 14.13.

Deus Deitas. Deus Causa.

Deitas est ratio formalis respectu creaturarum, de quibus tractatur in Theologia, & simul ratio materialis respectu reuelationis virtualis. 1.146.
 Deus ut causa vniuersalis non concurret nisi ad exigentiam causae secundae, ut causa vero particularis non concurret nisi ad supplendum aliquem defectum in causis secundis. 1.14.
 Deus sub ratione saluatoris quomodo consideretur à Theologo. 1.151.
 Dei ignorantia inuincibilis ad breue tempus & in paucis quibusdam dari potest. 3.17.
 Deus ex suo formali conceptu importat aliquid actus subsistens. 19.117.
 Deus paternitate intelligit, falsa est, & cur. 19.159.
 Hic Deus. Dupliciter sumi potest, & an includat aliquam subsistentiam. 21.31.

INDEX RERVM

Divinitas est Deus, & Deus est divinitas quomodo vera. 21. 32.
Quicquid in Deo est, actu est, quomodo intelligendum. 23. 3.
Deitas in hac propositione, Pater est principium totius Deitatis, dupliciter sumitur. 25. 15.
Deus est verbum creaturarum, quem sensum habeat. 26. 50.
Deus nullum realem respectum dicit ad creaturas posibles. 26. 139.
Deus ob summam plenitudinem essendi & dependentiam creaturarum a se connexionem habet cum creaturis. 26. 139.
Deus prius ratione, quam producat verbum, cognoscit ipsum verbum & reliquis personas divinas. 26. 150.
Deus sub qua ratione priusquam cognoscat suam omnipotentiam & creaturas posibles cognoscit se ipsum ut completum principium productionis creaturarum per triplicem subsistentiam relativam. 26. 150.
Deus cognoscit se scientia visionis. 26. 177.
In Deo omnia sunt unum, ubi non obviat relationum oppositio. 27. 64.
Deus quomodo dicatur se ipsum nosse & amare. 27. 103.
Deus ratione solius nature ut precisa à personalitatibus habet omnia requisita ad principium creaturum. 27. 135.
Deus non alio amore se ipsum communicat spiritui sancto necessario ad intra, & creaturis libere ad extra. 27. 152.
Deus donando aliquod donum creatura simul etiam donat suum amorem increatum non subiectivè, sed terminativè. 27. 155.
Deitas est quasi subiectum intellectus & voluntatis & simul obiectum constituens ultimò intellectum & voluntatem. 18. 162.
Per effectus in infinitum perfectiores ab ipso producibiles à posteriori concluditur infinite perfectus. 3. 3.
Eandem veritatem arguit cognitio, quam habet Deus de effectibus perfectioribus & perfectioribus à se producibilibus. 3. 4.
Alio creatura Dei de necessitate arguit Deum esse actum purum. 3. 5.
Demonstrato Deo per effectus, rectè concluditur per rationem à priori esse infinite perfectus, quoad omnes perfectiones, qua in tota latitudine entis excogitari possunt ut compossibiles inter se. 3. 8. & seq.
Deus est ipsum parissimum esse continens totam plenitudinem essendi. 3. 10.
Nulla perfectio possibilis est, qua non sit in Deo aut formaliter aut eminenter. 3. 11.
Deus est esse interminatum & infinitum quod nullo clauditur termino aut fine. 3. 11.
Deus est quo melius excellentiusque excogitari non potest. 2. 16.
Deus est omnium finis ultimus, quo ulterius excogitari non potest. 3. 17.
Nulla est in Deo potentia passiva. d. 3. 18.
Potentia activa Deo actui puro non repugnat. ibi.
Nomina diversa qua de Deo dicuntur non sunt synonyma. 3. 49.
Ratio Deitatis non est attributū in Deo. 3. 20.

Non sunt in Deo plura, vel aliud & aliud, sed omnia sunt unum sola voce diversa. 3. 27.
In Deo idem est quod est, & quod est, quo est & quo vivit. 3. 27.
Formale constitutum Dei est ipsum esse secundum totam plenitudinem essendi. 3. 79. & seq.
Deitatis adequatum constitutum non est intellectuum ut dicitur essentiali gradum vite. 3. 87.
Deus circumscriptio ordine ad creaturas non intelligeret se sub ratione veri precisa ratione boni, neque diligeret se sub ratione boni precisa ratione veri. 3. 114.
Demonstratio de Deo fieri potest propter virtutalem attributorum distinctionem. 3. 170.
Deus est omnia & tamen distinguitur ab omnibus formaliter, non eminenter. 3. 15.
Deus à sapientibus per Anononiam vocatur unitas. 4. 6.
Deus non potest esse formale principium operationum immanentium creatura, neque vitalium. 5. 25. & 29.
Deus potest componere unū principium cum creatura in ratione intellectus & intelligibilis. 5. 30.
Deus non est substantia sed super substantia ex Dionysio, Damasceno. 5. 40.
Deus non ideo non est destruibile, quia habet omnem suam durationem simul, sed quia illam habet independentem à quocunque. 7. 71.
Deus fieri potest præsens rebus quibuscunque si creentur sine ulla sui mutatione. 8. 8.
Deum in se ipso existere, & existere in spatio aut tempore imaginario an sit idem. 8. 40. 41. & 43.
Deus non est in vacuo per operationem, sed tantum per substantiam & immersionem. 8. 44.
Deus in rebus est per operationem, in spacio vero occupativè. 8. 45.
Cur Deus in rebus præteritis aut futuris esse non possit, possit esse in spatio imaginario. 8. 45.
Deus est in rebus per essentiam, præsentiam & potentiam. 8. 52.
Cur in se ipso clarè videri potest à Beatis. 9. 2.
Deum in se ipso clarè nemo hominum vidit ante Christum. 9. 5.
Deum nemo videre potest visione comprehensiva. 9. 6. 10. & 12.
Deus est intra spheram intellectus creati sub ratione analogà. 9. 7.
Deum in se ipso visum esse intra Spheram intellectus creati non est evidens. 9. 20.
Dei species expressa in Qua dari non potest. 9. 73.
Dei species impressa dari non potest. 9. 29.
Eiusdem vera Authoris implicantia. 9. 116.
Deus oculo corporeo videri nullo modo potest. 9. 122.
Nequit Deus à creatura participari accidentaliter quoad omnes suas perfectiones. 9. 177.
Deus potest in causis secundis efficienter supplere omnem defectum virtutis activæ. 9. 247.
Dei ad extra concursus licet sit simpliciter liber, potest tamen in aliquo ex suppositione esse necessarius. 9. 337.
Deus est speculum voluntarium respectu creaturarum. 9. 378. & 87.
Deus est medium non tantum causale, sed etiam formale intelligendi creaturas, non enim debet intelligibilitas formaliter, sed efficienter

concurrere ad intellectiōem. 9.388. & 89.
 Deus non est medium videndi creaturas formale
 subiectum, sed obiectum, non terminatum
 sed motum, non proximum, sed radicale &
 remotum. 9.390.
 Deus est obiectum primum visionis beatæ,
 creatura vero secundarium. 9.390.
 Deus non cognoscit creaturas formaliter in se ipso
 ut in causa, sed ut in specie expressa earum. 9.393
 Deus non producit creaturas per potentiam vir-
 tualiter distinctam à reliquis attributis. 9.415
 Deus per eandem perfectionem actus puri est pro-
 ductivus ad intra divinarum personarum, & ad
 extra infinitarum creaturarum. 9.420.
 Deus neque ut speculum voluntarium
 Neque ut species expressa creaturarum
 Neque ut species impressa earundem
 Neque eius liberum decretum sunt causa car ha-
 potius creatura in verbo videantur, 9.454.
 & seqq.
 Deus in se ipso de potentia absoluta potest ab homi-
 ne videri in hac vita. 9.490.
 Deum clarè in se ipso nullus de facto homo viator
 vidit. 9.502.
 Deus se creatura secundum esse personale commu-
 nicare potest, non autem secundum esse intelli-
 gibile. 10.29.
 Deum à creatura comprehendendi non posse est de Fi-
 de. 10.31.
 Quomodo Deus sit ineffabilis. 10.33. & in-
 uisibilis disp. 1. num. 7.
 Deus se ipsum cognoscit & quidem necessario. 12.
 4. & 5.
 Deus habet in se ipso independentem à rebus exem-
 plaria & ideas rerum effertices. 12.50.
 Deus est causa rerum per scientiam simplicis intel-
 ligentia. ibid.
 Deus aliter concurrat ad effectum conditionatum,
 aliter ad absolutum. 12.224.
 Deo requisita concomitantem conditio ad concur-
 rendum est determinatio voluntatis creatæ. 12.230
 Deus saluare quemlibet potest salua etiam arbitrij
 libertate 12.231.
 Nequit ex sola omnipotentia absque præscentia
 liberi consensus si salua libertate velit. 12.234
 Deus quomodo repræsentat sibi infinita. 12.330.
 & seqq.
 Deus necessario se ipsum diligit & quoad specifica-
 tionem & quoad exercitium. 14.9.
 Deus se ipsum ut finem creaturarum quoad exer-
 citium liberè amat in ordine ad existentes, ne-
 cessario in ordine ad possibiles. 14.10.
 Deus erga se non habet verum actum amicitia, sed
 concupiscentia. 14.12.
 Deus habet verum & proprium gaudium & frui-
 tionem respectu sui proprii boni. 14.13.
 Deus non habet spem aut desiderium respectu sui
 proprii esse. 14.13.
 Deus respectu boni creatura non solum habet gau-
 dium, sed etiam desiderium. ibid.
 Deus necessario diligit creaturas possibiles dile-
 ctione simplicis complacentia. 14.27.
 Non est in Deo liberius contradictionis. 14.33.
 Deus liberè amat creaturas existentes, necessario
 tamen ex suppositione. 14.34.
 Deum omnia agere ex necessitate sensit Aristote-

Tom. I. De Deo.

les. 14.45.
 Deus non modo est liber per modum principij in
 ordine ad effectus producendos, sed etiam per
 modum actus in ordine ad obiecta volenda vel no-
 lenda, sine ulla intrinseca mutatione. 14.83.
 Deus gloriam reddit prædestinatis ut iustus iudex,
 & quomodo. 15.92.
 Deus non est obiectum potentia diuinæ. 17.57.
 In diuinis est Deus & Deus est vera propositio.
 29.23.
 Deus generans est Deus genitus, falsa. 29.22.
 Habens Deitatem generat alium habentem Deita-
 tem, vera. 29.24.
 Alius generat alium, vera. ibid.
 Alius Deus generat alium Deum, falsa. ibid.
 Deus genuit eundem Deum, vera. ibid. 26.
 Deus genuit eundem se, est falsa. ibid. 26.
 Deus genuit eundem Deum secum, vera. ibid.
 Deus est solitarius, Deus est solus sunt falsa propo-
 sitiones. ibid. 31.
 Deus dici potest unus individuus singularis. ib. 32.
 Deus unus generat Deum unicum, Deus singula-
 ris generat Deum singularem sunt vera propo-
 sitiones. ibid. 33.
 Deus solus generat Deum solum, falsa. ibid.
 Deus est ter Deus, Deus est geminus Deus, Deus
 est ter unum, Deus est ternarium, Deus est
 tria, falsa propositiones. ibid. 37.
 Deus est ter unus, Deus est trinus, Deus est tres,
 vera. ibidem.
 Deitas est trina, falsa propositio. ibid. 40.
 Deus generat, Deus refertur ad Deum, Deus re-
 lativè opponitur Deo, sunt vera propositiones.
 ibid. 45.
 Deus non generatur, Deus non spiratur, Deus non
 refertur ad Deum, falsa. ibid.
 Hic Deus est hic Deus. ibid.
 Hic Deus non est hic Deus, quatenus concedenda,
 & quatenus neganda. ibid. 49.50.
 Deus est in Deo, Deus est cum Deo, Deitas est in
 sapientia, sapientia in Deitate, vera propositio-
 nes. ibid. 69.

Particula de.

Particula de quam significationis proprietatem
 habeat in processionibus diuinis. 18.6.
 Quomodo inter se differant particula De, Ab, &
 ex. 29.60.
 Particula de consubstantialitatem producti cum
 producente importat. ibid.
 Particula de est transitiua. ibid. 66.

Dependentia.

Dependentia unius personæ ab alia non est conce-
 denda in diuinis. 25.25.

Dicere.

Dicere non distinguitur ab intelligere & verbo.
 9.68.
 Dicere & intelligere quomodo distinguat Scotus ad
 processionem saluandam. 19.58. sed falso. n. 59.
 Dicere quod est actus proprius personæ producentis
 includit formaliter & non tantum concomi-
 tatem ipsum intelligere essentiale. 18.62. & 63.
 Dicere addit aliquid supra intelligere essentiale,
 id tamen quod superaddit non pertinet ad in-
 telligere formaliter tanquam differentia con-

Bbb 2

tractina

INDEX RERV M

tractina generis, sed tanquam modus alterius rationis. 18.64.
 Dicere in suo obiectino conce ptu includit intelligere, non contrā. 18.67.
 Dicere duplicem respectum importat, & sub qua ratione sit commune omnibus personis. 18.69.
 Dicere diuinum & loqui diuinum siue ad extra siue ad intra differunt. 26.40. & seq.
 Dicere quos respectus importet. 26.44.
 Dicere an aliquo modo conueniat alijs personis. 26.49.
 Dici aliud essenziale, aliud notionale. 26.46.
 Precisa omni productione ad intra nullum in Deo esset proprium dicere. 26.58.

Differentia.

Differentia perfecte à genere precisa in Deo dari non potest. 5.36.
 A parte rei cum vna differentia & cum negatione aliarum differentiarum coniunctum genus fundamentum prabet distinctioni vnioca. 5.37.
 Differentia alia formalis & intrinseca, alia materialis & quasi extranea. 18.109.
 Differentia per se quid sit? 18.117.

Dilectio.

Dilectio Dei precisa ordine ad creaturas non terminaretur ad essentiam sub ratione boni precisa ratione veri. 3.114.
 Deus necessario diligit seipsum, & quoad specificationem, & quoad exercitium. 14.9.
 Deus seipsum ut finem creaturarum existentium libere quoad exercitium amat, possibilem vero necessario. 14.10.
 Deus necessario diligit creaturas posibles, dilectione simplicis complacentia. 14.27.
 Creaturas existentes amat Deus libere, necessario tamen ex suppositione.

Displacencia.

Displacencia cur proprie non sit in Deo. 14.29.

Distantia.

Distantia vnius Angeli ab alio mensuratur extrinseca mensura spatij localis. 7.92.
 Distantia vel positina, vel negatina necessaria est ad motum localem. 8.309.
 Aliqua distantia debet intercedere inter oculum & obiectum visibile. 9.53.

Distinctio.

Distinctio realis nulla in Deo admittenda, nisi qua fundatur in reali origine & processione, cum alia omnis ex limitatione proveniat. 18.3.
 Distinctio per relationes cur non repugnet in Deo. 19.2.
 Distinctio realis & incommunicabilitas idem sunt in diuinis. 19.38.
 Distinctio in diuinis non tantum debet esse inter suppositum produciens & productum, sed etiam inter potentiam proximè productiuam & terminum producibilem. 19.74.
 Distinctio personarum cur sit realis formaliter, & non constitutio personarum. 20.17.
 Quotplex genus distinctionum secundum Scholasticos. 3.23.
 Distinctio essentialis qua vna quidditas existens distinguitur quidditatiue ab alia existere. ibid.

Realis qua res distinguitur à re. ibid.
 Formalis qua quidditas vnius non est quidditas alterius. ibid.

Modalis, qua est inter quidditatem & modum. ibid.

Nulla distinctio ex natura rei intercedit inter attributa diuina & essentiam. 3.25.

Distinctio Theologica est distinctio ex natura rei. 3.26.

Omnis distinctio præter eam qua fundatur in essentiali oppositione relatiua provenit ex limitatione & finitate extremorum. 3.24.

Diuerse emanationes ex natura rei non necessario arguunt distincta principia. 3.35.

In se indistinctum potest obiectine distingui in ordine ad varios conceptus inadeguato expri mentes eandem rem secundum varias perfectiones in ea virtualiter distinctas. 3.96.

Perfectiones in Deo virtualiter distinctas quomodo & quando cognoscantur. 3.106.

Distinctio virtualis incompleta in Deo est ipsa plenitudo diuini esse ut conceptibilis per aequi ualentiam ad plura actus distincta. 3.112.

Ex eo quod aliquid sit ratio maioris distinctionis, non recte inferitur, quod etiam possit esse ratio minoris distinctionis. 3.115.

Distinctio rationis concipitur per analogiam ad distinctionem realem. 3.154.

Distincta virtualiter admittunt inter se ordinem virtualem. 3.167.

Omnis distinctio virtualis fundatur in distinctione actuali. 3.167.

Distinctio virtualis in attributis diuinis est sufficiens fundamentum ad demonstrationem in quid de Deo faciendam. 3.170.

Distinctio virtualis sufficit ad rationem mensuræ. 7.15.

Diuerfitas.

Omnis diuerfitas fundatur in aliqua distinctione. 3.149.

Dominium.

Dominium perfectissimum, quod habet Deus super creaturas ut sic non arguit intimam Dei in creaturis presentiam. 8.21.

Dominium Dei in creaturas consistit in potestate utendi illis ad quemcunque usum possibilem sibi placitum. ibid.

Discrimen inter Dominium Dei, & Regis terreni. ibid.

Donum.

Donum habet rationem doni ex affectu, sine, effectu. 12.227.

In donis gratuitis non est acceptio personarum, sed in debitis. 15.22.

Donum frequenter in scriptura pro Spiritu sancto usurpatur. 27.143.

Doni ratio propriissime & soli Spiritui Sancto conuenit. 27.151. & seqq.

Donum quid. 27.152.

Donatoris conceptus non est proprius Spiritui sancto sed appropriatus. 27.156.

Doni

ET VERBORVM.

Doni ratio cur non conueniat Filio. 27.158.
 Donum in liberalitate fundatur. 27.158.
 Donum duplicem requirit distinctionem & ab eo
 à quo donatur, & ab eo cui donatur. 27.160.
 Doni ratio constituit personam spiritus sancti, in-
 adequatè tantum. 27.170.
 Donum est alicuius possessoris donum vel dominio
 vel origine. 27.172.
 Dona alia sunt naturalia, alia supernaturalia, qua
 ad effectum prædestinationis inuare possunt.
 15.136.
 Non omnia dona naturalia sunt effectus diuina
 prædestinationis. 15.146.
 Ea dona naturalia sunt effectus diuina prædesti-
 nationis, quæ per modum medijs aut dispositio-
 nis actû conferunt ad consecrationem gloria vel
 incrementum illius. 15.147.
 Omnia dona supernaturalia in prædestinato sunt
 effectus diuina prædestinationis. 15.152.
 Dona peccato interrupta sunt in prædestinato effe-
 ctus diuina prædestinationis. 15.161.
 Nullum donum naturale aut supernaturale est in
 reprobis effectus reprobationis. 16.62.

Duratio.

Duratio creata analogicè conuenit cum æternita-
 te. 7.2.
 Duratio creata est propria mensura, qua cuiusque
 rei creata esse mensuratur. 7.1bid.
 Duratio importat quietem & stabilitatem. 7.1bid.
 Duratio qua mensurantur operationes indiuisibiles
 Angelorum est diuersa ab auro & tempore con-
 tinuo. 7.81.
 Hac duratio est instans temporis discreti formali-
 ter indiuisibile, virtualiter diuisibile. 7.82.
 Durationi creata ut sic opponitur æternitas. 7.29.
 Duratio creata habet sub se æuum & tēpus. 7.29.
 Duratio supra existentiam addit permanentiam in
 esse. 7.65.
 Duratio non distinguitur à parte rei à durante re.
 7.68.
 Duratio ad tempus se habet successiue, locabilitas
 vero ad speciem permanenter. 7.73.
 Duratio Angelis prius altero creati dicitur maior
 solum per connotationem rei extrinsecæ. 7.74.
 Duratio beatitudinis supernaturalis est æuis. 7.83.
 Mensura durationis operationis externæ Angeli
 est tempus continuum. 7.85.
 Mensura durationis operationis internæ hominis
 est tempus continuum. 7.86.
 Duratio materiæ cum Scoto & vera sententia est
 æuum, secundum Thomistam est instans tempo-
 ris discreti. 7.87.
 Vide Vo. Æuum, Æternitas, Tempus.

Ecclesia.

Ecclesia definire potest aliquid de cuius essentia est
 controuersum inter Doctores. 10.32.
 Ecclesia declaratio est necessaria conditio sine qua
 obiectum fidei non censetur sufficienter proposi-
 tum, ut credatur saltem ab omnibus. 1.41.

Effectus.

Effectus infiniti cum continentur secundum for-
 Tom. I. De Deo.

malem suam rationem in causa arguunt illam
 infinitam, effectus non importat tantum distin-
 ctionem realem, sed etiam dependentiam à prin-
 cipio producente. 18.7.
 Effectus cur æquè procedat à causa prima atque à
 causa secunda. 27.99.
 Effectus ab accidente productus cur non respiciat
 per se subiectum, à quo accidens in suo esse com-
 pletur. 27.134.
 Esse effectuum determinat potentia actiua faciua.
 6.21.
 Effectus non necessario requirit intimam præsen-
 tiam agentis. 8.16. & seqq.
 Effectus supernaturalis potest secundum rationem
 saltem genericam accipere esse ab efficiente na-
 turali. 9.253.
 Effectus substantialis dependet ab accidente secun-
 dum rationem genericam entis. 9.255.
 Effectus connaturaliter postulat videri, cum causa
 intuitiue videtur. 9.385.
 Effectus æquiuocus non continetur formaliter, sed
 eminenter in causa. 9.394.
 Effectus æquiuoci intuitiua cognitio non necessario
 sequitur ex intuitione causa. 9.394.
 Effectus in causa proxime abstractiue cognoscitur.
 9.396.
 Effectus ab actione tanquam terminus à via di-
 stinguitur. 14.81.

Efficiens causa.

Quod efficiens causa aut exemplaris non limitat, à
 nullo, neque etiam à se ipso limitari potest in
 genere causa formalis. 4.2.
 In ratione efficientis causæ uniri potest Deus cum
 causis creatis. 3.30.
 Quod efficienti causæ ad producendum deest, potest
 extrinsecè suppleri. 9.131. & 9.247.
 Efficiens & finis, quando in eandem rem coinci-
 dunt, sibi mutuo proportionantur. 9.191.
 In agente creato est effectiua vis, quæ si coniungi-
 tur cum concursu naturali, est naturalis, si cum
 supernaturali est supernaturalis. 9.235.
 Ab efficiente naturali potest effectus supernaturalis
 accipere esse saltem secundum rationem gene-
 ricam. 9.253.

Ens.

Ratio Entis explicitè solam dicit rationem essendi,
 implicitè verò quidquid inferiora ipsa dicunt.
 3.136.

Ens supernaturale.

Ad Ens supernaturale euidenter cognoscendum
 non potest intellectus humanus habere medium
 aliquod à natura petitum. 1.10.
 Non entia in duplici sunt differentia, Alia sunt non
 entia essentialia, alia non entia accidentalia.
 26.171.
 Ens per essentiam non potest multiplicari. 4.2.
 Ens quod non limitatur ab alio efficienter vel ex-
 emplariter, neque à se ipso potest limitari. 4.2.
 Entis & perfectatis rationes in composito non ma-
 nent inuicem coniunctæ nequidem per ratio-
 nem. 5.16.

INDEX RERVM

Ens implicitè importat rationem perfectatis. 3. 137.
 De ente in abstracto potest predicari perfectas propter rationem Analogicam, qua se mutuo includunt. 3. 138.
 Enti maiorem explicationem addit perfectas in constitutione substantia. 3. 143.
 Ens non componit metaphysice cum inferioribus, a quibus non prascindit. 5. 18.
 Ens spirituale attingi non potest ab ulla potentia corporea. 9. 130.
 Ens spirituale minus distat à potentia corporea, quam Deus ab intellectu creato in ratione entis, non autem in ratione potentia & obiecti. 9. 130.
 Entis ratio in effectu supernaturali produciuntur ab agente naturali. 9. 253. & 224.
 Tam ens quam non ens sunt obiectum diuinae potentia. 17. 15. & 58.
 Non ens essentiale nullo modo est obiectum potentie diuinae. 17. 56.
 Non esse creatura est obiectum remotum diuinae potentia. 17. 60.

Ens rationis.

Entia Rationis, qua actu finguntur cognoscit Deus scientia visionis, qua vero nunquam finguntur cognoscit scientia simplicis intelligentiae. 12. 182.

Error.

Qui errores cauendi in Mystero SS. Trinitatis. 29. 1.
 Error, & Errori proximum quid sit. ibid. 3. 74.

Esau.

Esau est reprobatus, antequam quidquam malificeret in executione temporalis. 16. 50.

Esse, Essentiale, Essentia Dei.

Essentia diuina & Relationes non sunt ratione Theologica distinguenda. 3. 26.
 Non aliud est sapientia Dei, aliud essentia, cui hoc est esse quod sapientem esse. 3. 55.
 Esse Dei à posteriori demonstrari potest. 2. 2.
 Non autem à priori. 10.
 Esse est prima perfectio qua Deo composit, & radix creaturarum. 2. 10.
 Essentiale aliquot modis sumitur. 19. 112.
 Esse seu existere unum est in Deo absolute loquendo sine ulla limitatione. 19. 188.
 Essentia vel alia ratio absoluta in diuinis non potest esse principium producendi quo. 23. 14. & seqq.
 Essentia diuina producit: haeretica est propositio. 23. 17. & seqq.
 Essentia diuina neque per accidens conuenit producere. 23. 18.
 Essentia cur non fundat realem respectum Relationis ad personas productas. 23. 20.
 Essentia diuina aut ulla alia perfectio absoluta non potest esse ne partialis quidem ratio producendi. 23. 21.
 Essentia diuina est eminentialis species diuinarum personarum. 26. 97.
 Essentia diuina vel directe terminans dilectionem

diuinam & prior illa est inadequata constitutua Deitatis. 3. 65.
 Essentiam rei non participat quod caret predicatio essentiali illius rei. 1. 19.
 Essentia rei est qua ex integra constitutione omnium suorum predicatorum essentialium consurgit. ibid.
 Essentia diuina constitutum est ratio prima secundum perfectionem explicitam & implicitam, quam essentialiter importat. 3. 69.
 Essentia diuina constitutum est ipsum esse secundum totam plenitudinem essendi. 3. 79.
 Esse est actualitas omnium actualitatum. 3. 80.
 Esse diuinum est analogum ad omnes perfectiones diuinas. 3. 130.
 Essentia diuina potest predicari de attributis in abstracto, eo quod illa analogice includit. 3. 138.
 Essentia & attributa diuina non proprie se mutuo includunt. 3. 147.
 Deum per essentiam esse rebus presentem, est eius substantiam intime esse coniunctam, & indistantem rebus. 8. 52.
 Essentia diuina species expressa in qua, clare expressiua eius esse, repugnat. 9. 73.
 Essentia diuina sine attributis vel personis videri non potest. 9. 321.
 Essentia diuina ut liberum decretum aut speculum voluntarium creaturarum non est proxima ratio efficiens visionem harum potius creaturarum. 9. 454.
 Deus non cognoscit futura libera in sua essentia proxime visa ut causa. 2. 120.
 Essentia diuina antequam actu cognoscatur à Deo est tantum remotum exemplar creaturarum. 13. 14.
 Essentia diuina ut actu cognita à Deo est exemplar, non autem idea creaturarum. 13. 15.
 Essentia diuina est idea creaturarum ut est species expressa earum. 13. 17.
 Non omne quod est idem re cum alio est illi essentiale. 3. 51.
 Essentia creata essentialiter includit identificationem propriae existentiae. 3. 61.

Euidencia.

Euidencia in attestante stare potest cum ineuidencia obiecti, atque adeo cum essentiali ratione fidei. 1. 16.
 Euidencia est predicatum essentiale scientia & primum constitutum ipsius. 1. 19.
 Euidencia, non certitudo scientiam distinguit primo ab omni alio actu, qui scientia non est. ibid.
 Euidencia alia rei, alia extrinseca attestationis. 1. 27.
 Euidencia extrinseca attestationis non sufficit ad assensum scientiae, qui debet esse per proprium testimonium, quod in ipsa rei euidencia consistit. ibid.
 Euidencia extrinseca attestationis cogit intellectum ad assensum praeibendum. ibid.

Exemplaris causa.

Quod efficiens aut exemplaris causa non limitat, neque à se ipso limitari potest. 4. 2.

Discri-

ET VERBORVM.

Discrimen inter exemplar & ideam. 13.13.
 Exemplar est primum directiuum in aliud non re-
 ducibile. 13.13.
 Essentia diuina antequam actu cognoscatur a Deo
 est tantum remotum exemplar creaturarum. 13.14.
 Essentia diuina ut actu cognita a Deo est proxi-
 mum exemplar creaturarum. 13.15.
 Unum est exemplar, idea vero plures in Deo.
 13.32.
 Deus non est exemplar earum perfectionum, quae
 sunt incommunicabiles creaturis. 13.33.
 Exemplar quid, & quomodo ab imagine differat.
 26.191. & 200.
 Exemplata artificialia an habeant perfectam ra-
 tionem imaginis. 26.196.

Existencia, Existere.

Existencia relatiua ratione distincta ab existen-
 tia absoluta datur in Deo. 19.172. & seq.
 Existencia debet proportionari essentia & quiddi-
 tati rei. 19.178.
 Existencia relatiua nequeunt dici partiales quia
 cum nulla alia componunt. 19.188.
 Existencia absoluta natura terminatur existentis
 relatiuis, non quidem in ratione existentia, sed
 in ratione substantia. 19.190.
 Existencia quauis relatiua est completa in suo ge-
 nere, non tamen in omni genere existentia rela-
 tiua. 19.191.
 Existencia absoluta dat naturam diuinam quidquid
 requiritur ad perfectum & completum existendum,
 unde a proprietatibus relatiuis non habet natu-
 ram diuinam ut perfectum existat. 21.9. & seq.
 Existere incommunicabiliter tantum habet natu-
 ram diuinam a relationibus. 21.9. & seq.
 Existencia obiectiua natura diuina etiam ut ratio-
 ne praecisa a substantia relatiuis est in genere
 existentia perfectissima. 21.10. & seq.
 Existencia relatiua quomodo compleant naturam
 & existentiam naturam. 21.13.
 Unum existens cum essentia creata Deus facere non
 potest. 5.27.
 Existencia a se distincta existere nulla essentia crea-
 ta potest. ibid.
 Effectus formalis existentia est ponere rem extra
 suam causam. ibid.
 Essentia creata essentialiter includit identificatio-
 nem propria existentia. 3.61.

Fides.

Fides est simplex adhesio ad obiectum ex testimo-
 nio diuino media illustratione supernaturali ap-
 plicato. 1.1.
 Fidei regula sunt traditio Apostolica, Authori-
 tas Ecclesiae, & Scriptura sacra. 1.16.
 Fides ad credendum non nititur rationis discursu.
 1.17.
 Fides ad obiectum tendit per testimonium extrin-
 secum, quod de se nunquam aptum est parere
 obiecti euidenciam. ibid.
 Fidem & opinionem, cum formidinem includant a

virtutibus intellectualibus excludit Aristoteles.
 6. Ethic. disp. 1. num. 29.
 Fides infusa augetur non quidem physice, sed meri-
 torie, ex assensibus Theologicis procedentibus
 ex assensibus principiorum creditorum fide di-
 uina. 1.60.
 Fides infusa intenditur moraliter etiam ab actu
 fidei diuina non meritorio. 1.61.
 Fides diuina alia virtualis & implicita, alia for-
 malis & explicita. 1.74.
 Fides cur in beatis non maneat, & tamen maneat
 habitus Theologicus. 1.126. & 128.
 Fidei assensus fertur in Deum ut veracem medio
 verbo mentis. 9.59.
 Fidei credita obiecta in via, excepto iudicij die, vi-
 dent beati in verbo. 9.443.

Filius Dei.

Filius Dei est sapientia genita a sapientia generan-
 te, quo sensu verum sit. 18.66.
 Filius Dei quomodo procedat ut verbum. 18.91.
 Filius unitatem minimum specificam naturae po-
 sulat cum principio producente. 18.132.
 Ratio Filij non reperitur nisi in imagine perfecti
 viuientis. 18.137.
 Filij ratio essentialis in quo consistat. 18.144.
 Filius non debet procedere similis in notionalibus
 sed tantum in essentialibus. 18.171.
 In Filio prius ratione concipienda est potentia spi-
 ritualem quam referatur ad Patrem. 19.77.
 Filiatio diuina qua relatio est formaliter sustentat
 humanitatem Christi. 19.203.
 Filiatio diuina an possit distinguere Filium tam a
 Patre quam a Spiritu Sancto, etiam si spiritus
 sanctus per impossibile non produceret. 20.60.
 Filium generari intellectu quomodo verum. 23.
 25. & seq.
 Filij natio est filiatio, disp. 24. 413.
 Filius habet veram rationem principij notionalis,
 non tamen eodem modo quo pater. 25.8. &
 seq.
 Filius cur non possit dici principium & fons totius
 diuinitatis. 26.17. & seq.
 Filius Spiritus sancti Author absolute dici potest.
 25.19. & seq.
 Filius solus proprie dicitur verbum. 26.17. &
 seq.
 Filius cur debet vi sua processionis similitudinem
 naturalem & intentionalem accipere, & cur ex
 utraque relatione filiationis & verbi constitui.
 26.28.
 Filius intellectualis requirit & similitudinem na-
 turae & intentionalem obiecti. ibid.
 Filius licet sit tantum verbum Patris principia-
 tiue, potest tamen etiam dici verbum creatura-
 rum terminatiue. 26.48. & seq.
 Filius solus in diuinis est proprie imago. 26.192.
 & seq.
 Filius vi nominis explicitè importat aliquid quod
 non importat verbum; tam ratione Naturae
 communis quam proprietatis personalis. 26.
 77.
 Filius increatus procedit ab exemplari praecogni-
 to. 26.200.

Filius

INDEX RERV

Filius in humanis cur dicatur habere perfectam rationem imagini sui parentis. 26.205.
Filius persona adaequate constituitur per respectum filiationis verbi & imaginis. 26.224.
Filius nullam habet rationem communem cum Patre, quomodo intelligendum. 27.40.
Filius non distingueretur à Spiritu sancto, si Spiritus sanctus non spiraret. 27.66. & seqq.
Filius Dei pro formali suo constitutio non habet filiationem ut praeisam ab ordine ad Spiritum sanctum. 27.66.
Filius filiatione distinguitur à Spiritu sancto virtualiter, spiratione vero actiua formaliter. *ibid.*
Filius quia Filius non est formaliter proximum principium producendi Spiritum sanctum, sed quia spirator. 27.71.
Filius distingui posset à Spiritu sancto, etiamsi actus illum non produceret, modo haberet aptitudinalem processionem in ordine ad Spiritum sanctum. 27.75.
Filius non ita proprie spirat sicut Pater, verane? 27.87.
Filius principaliter spirat, falsa. 27.86.
Filius immediate tantum spirat. 27.90.
Filius spirat propter Patrem, non videtur absolute admittenda. 27.94.
Filius non se habet ut vsuarius tantum respectu virtutis spiratiuae. 27.104.
Filio conuenit virtus spiratiua à Patre, non tamen liberè, ac proinde non minus proprie ac Patri. 27.105.
Filio cur non competat propria ratio doni, cum tamen sit donabilis. 27.158.
Filius non venit in mundum à se ipso, sed à Patre missus. 28.53.
Filius totus generatur, vera propositio. 29.54.
Filiatio est de paternitate falsa propositio. *ibid.* 61.
Filius vel filiatio est ex paternitate impropria, sed vera propositio. *ibid.*
Filiatio est in paternitate, paternitas in filiatione, spiratio actiua est in passiuà, & passiuà in actiua, propositiones verae. *ibid.* 76.
Filius & Spiritus sanctus posterius origine, non duratione, quam Pater, intelligunt essentiam. 9.338.
Filius dat Patri aliquam beatitudinem obiectiue, non originatiue. 9.339.

Finis.

Ultimus finis omnium, quo ulterior excogitari non potest, est Deus. 3.17.
Omne agens intellectuale agit propter finem aliquem. *ibid.*
Finalis causa verbi mentis est ut suppleat defectum absentia obiecti. 9.83.
Finis & efficiens quando in eandem rem coincidunt, sibi mutuo commensurantur. 9.191.
Discrimen inter causam finalem & idealem. 13.13.
Finis, si dependeat à concausa, potest nec dum esse efficaciter intentus in se cum intenduntur efficaciter media. 15.120.
Finis in agibilibus quomodo se habeat. 1.150.

Finitum, Finitas.

Res finita non potest correspondere spatio infinito, disp. 7.73.
Finita species non potest clare representare Deum infinitum. 9.75.
Finito actu vident beati Deum infinitum. 9.78.
Finita virtus altioris ordinis potest producere infinita inferioris ordinis si illa eminenter & non formaliter contineat. 9.410.
Finitus intellectus potest successine intelligere infinita. 9.428.
Finita tantum obiecta potest attingere habitus etiam successine. 9.426.

Forma.

Implicat Deum per modum materia cum forma venire in compositionem. 5.25.
Novae forma Angelo nouum spaciū acquirente superaddi debet, non vero in temporis noui acquisitione. 7.76.

Futurum.

Futurum non inuenitur in aeternitate. 7.6.
Futurum dicit rem nondum esse, sed habituram esse. *ibid.*
Futurum in aeterno admitti potest ratione completi desumpti ab operationibus. 7.70.
Futura libera in Deo videri nequeunt, nisi visis actibus liberis diuinae voluntatis. 9.348.
Non omnes Beati vident in verbo omnia futura, quae ad eorum statum pertinent. 9.441.
Lumen gloria respectu futurorum saepe est perfectius extensiuè, intensiuè imperfectius. 9.478.
Futura alia absoluta, alia conditionata. 26.152.
Futura conditionata nunquam habitura sunt existentiam, habitura si poneretur conditio. 12.2.
Futurum contingens à casu est simpliciter necessarium & certo cognoscibile in suis causis. 12.53.
Errant Cicero negans Deo praesentiam futurorum liberorum. 12.54.
Futura contingentia libera omnia Deus certo praenoscit. 12.55. & seq.
Implicat realis praesentia futurorum in aeternitate. 12.70.
Et si ea possibilis foret nec dum esset Deo prima ratio cognoscendi futura. 12.77.
Futura libera non cognoscunt Angeli. 12.72.
Futurum non repugnat aeternitati extrinsece & connotatiue. 12.84.
Futura in sua futuritione cognoscere quid sit. 12.86.
Futurum contingens nulla facta suppositione rei futura nullam habet veritatem, & ut sic non est certo cognoscibile. 12.98.
Facta suppositione rei per propositionem enunciata futura, si determinate vera, nec tamen propositio est prima ratio cognoscendi futurum. 12.99.
Propositio enuncians futurum praecedat duratione, non causalitate existentiam rei futurae. 12.100.
Futurorum contingentia tolleretur, si propositio

ante

ante suppositionem esset determinate vera. 12. 103.
 Futura libera non cognoscit Deus cerio in suis causis proximis. 12.108.
 Futura libera non cognoscit Deus in sua essentia proximè visa ut causa. 12.120.
 Neque in suis ideis independenter à quocunque alio. 12.121.
 Idea est Deo ratio cognoscendi futura posita determinatione ipsorum ad esse futuri. 12.122.
 Futura quæ solum pendent ex voluntate Dei Deus cerio cognoscit in suo decreto. 12.128.
 Futuros effectus dependentes à voluntate creata non potest Deus infallibiliter cognoscere in decreto suo tanquam in ratione proxima cognoscendi. 12.130.
 Deus futura cognoscit in seipsis pro ea duratione qua existunt extra suas causas. 12.140.
 Futura Deo representantur ut existentia pro uno tempore, futura vero vel praterita pro alio. 12.141.
 Et hoc quidem ab aeterno. 12.142.
 Futurorum præscientia nullo pacto liberi arbitrii libertatem ledit. 12.148.
 Futura conditionata sunt extra statum possibilem obiectivè, non subiectivè. 12.235.
 Futura conditionalia disparata quæ? 12.237.
 Quomodo cognoscuntur à Deo? 241.
 Vide scientia.

Gaudium.

Deus habet verum & proprium gaudium respectu sui boni proprii. 14.13.
 Deus habet verum & proprium gaudium respectu boni creaturae. 14.13.

Genus.

Genus dupliciter potest per differentiam ad certam speciem contrahi. 18.109.
 Genus perfectè à differentia præcisum in Deo dari non potest. 5.36.
 Omne genus dicit quid potentiale & perfectibile per differentiam. 5.36.
 Generis natura à parte rei coniuncta cum una differentia & cum negatione aliarum differentiarum, præbet fundamentum distinctioni univocæ. 5.37.
 Genus & species de Deo à S. Damasceno prædicantur improprie & similitudinariè. 5.42.

Generatio.

Ad generationem non sufficit concurrere principium vitæ materialiter. 18.45.
 Generatio cur requirat adequatam similitudinem termini procedentis cum principio producente. 18.160.
 Generationis nomen per prius dicitur de generatione intellectuâli quàm materiali. 18.167.
 Ad generationem non sufficit communicari principium productionis quomodocunque, sed iuxta exigentiam essentia generationis. 18.182.
 Generationis definitio quomodo intelligenda. 18. 83.

Generatio & spiratio activa in Patre non distinguuntur realiter. 27.61.
 Generare & spirari an sit habere naturam contrariis modis. 27.63.
 Generatio passiva & spiratio præcisè ordine unius ab alia, non sunt inter se formaliter distincta. 27.68.
 Generatio activa est prima tantum virtualiter, non prima realiter respectu spirationis activæ. 27.68.
 Generatio & spiratio passiva, ex suppositione quod una non esset ab alia, non essent due productiones adequatè distincta, sed tantum inadæquatè & virtualiter. 27.69.

Gloria.

Electio bonorum ad gloriam facta est dependenter à meritis. 15.61.
 Probatur 1. Authoritate scripturæ. n.62.
 2. Authoritate SS. Patrum. n.66.
 3. Ab absurdis opposita sententiæ. 69.
 4. Rationibus. n.83.
 Gloria prædestinatis redditur à Deo, ut à iusto iudice. 15.92.
 Quomodo bona opera prædestinatorum habent veram causalitatem causa meritoria respectu consecutionis gloriae. 15.95.
 Ordo decretorum Dei circa prædestinationem ad gloriam. 15.101.
 Responsio ad argumenta in oppositum. 15.112.
 Parvuli ad gloriam non prædestinantur ex meritis, sed illam ut hereditatem accipiunt. 15.103.
 Gloriam anima non habuit Christus ex meritis. 15.127.
 Gloriam corporis habuit Christus dependenter à meritis. ibid. & Unione hypostatice. 128.
 Gloria non est connexa cum gratia actuali præveniente, ut fructus cum semine, sed cum habituali. ibid. 129.
 Nemo fuit à gloria efficaciter exclusus donec fuerunt eius demerita præiusta. 15.45.
 Non excludit Deus à gratia efficaci ut excludat à gloria, eligit vero ad gratiam efficacem ut eligat ad gloriam. 16.49.

Græci.

Græcorum error circa processionem Spiritus sancti. 27.11. & seq.

Gratia.

Gratia est simpliciter perfectior lumine, licet lumen sit perfectius secundum quid gratia. 9.265.
 Gratiâ conaturaliter ab invivisco exigere creatura non potest. 7.41.
 Gratia in Patria mensuratur aeternitate participata. 7.84.
 Gratia in via mensuratur instanti temporis discreti ordinis supernaturalis. 7.84.
 Gratia nulli substantia creata conaturalis esse potest. 9.163.
 Gratia mysteria nulla substantia creata naturaliter cognoscere intuitivè potest. 9.169.
 Gratia productio non petit concurrere potentia creata, quia non est actus vitalis. 9.220.
 Gratia non immediate, sed mediis habitibus infusus operatur. 9.266.

Gra-

INDEX RERVM

Gratia non potest supponi infallibiliter congrua ante consensum sub conditione futurum. 12.222.
225.
Ad gratiam congruam impetrandam semper necessaria oratio. 12.233.
Gratia iustificans eiusque incrementum adultis in aeternitate preparata est & in tempore collata propter praesentia merita futura. 15.104.
Ex bono usu gratia futuro Deus non praedestinat hos praeter alios. 15.27.
Exclusio a gratia efficaci saltem in Angelis nullam supponit causam. 16.47.
Gratia nequit tribui propter bonum usum ipsius gratia futurum. 16.47.
Nequit gratia efficax negari propter peccatum, quod ex negatione talis gratiae sequitur. 16.47.
A gratia efficaci non excludit Deus ut excludat a gloria, eligit vero ad gratiam efficacem ut eligat ad gloriam. 16.49.
Angeli ad gratiam electi sunt independentem ab ipsorum meritis. 16.71.
Angeli omnes admissi sunt ad primam congruam, licet non omnes ad congruam finalem. 16.71.
Non omnes homines admissi sunt ad primam gratiam congruam. *ibid.*

Gubernatio.

Gubernatio Vniuersi ordinata arguit Deum esse unum. 4.4.
Gubernator dicitur Deus non per mutationem sui sed creatura. 6.24.

Habitus, Habere.

Implicat habitus qui in hac vita postulet Personam diuinam substantialiter praesentes. 28.73.
Habitus specificationem sumit ab obiecto formali. 1.34.
Habitus speculativi obiectum formale est medium quo ostenditur conclusio. 1.34.
In habitu naturali principiorum & conclusionum motuum assentiendi est diuersum, ipsa scilicet connexio terminorum, quae alia est in principijs, alia in conclusionibus. 1.37.
Habitus Fidei potest se de nouo extendere ad conclusionem, ad quam antea se non extendebat. 1.41.
Ab habitu acquisito habitus infusus per se quomodo discriminetur. 1.60.
Habitus supernaturales duplicis generis sunt, alij infusi, alij acquisiti. 1.76.
Habitus infusi non possunt augeri a propriis actibus physice, eo quod sint ad instar potentiarum, quae per actus non augentur. 1.76.
Habitus supernaturales acquisiti supponunt infusos tanquam potentias, & tantum conferunt in operando facilitatem, & ab actibus proprijs physice intenduntur. 1.76.
Habitus seu naturalis, seu supernaturalis acquisitus sunt ipsamet species actuum in potentia relictas. *ibid.*
Habere aliquid a se, & habere illud origine prius differunt. 26.177.
Habitus supernaturales in patria mensurantur a quo suae aeternitatis participata. 7.84.

Habitus supernaturalis in via mensuratur instanti temporis discreti ordinis supernaturalis. 7.84.
Habitus & species impressa actione distincta produciunt actus vitales. 9.69.
Habitus supernaturales nulli substantiae creatae esse connaturales possunt. 9.163.
Lumen gloriae est per modum habitus & non actus. 9.204.
Habitus supernaturales infusi non producuntur cogente potentia, quia non sunt actus vitales. 9.230.
Non est possibilis habitus operatiuus specificè perfectior lumine gloriae. 9.268.
Habitus nequit ad infinita tendere ut tendit potentia, quia ille ut causa proxima & particularis influit, non vero intellectus. 9.420.
Habitus qui est in Christo, rerum post diem iudicii futurarum, rationes genericas tantum & specificas repraesentat. 9.431.
Habitus inclinant ad obiecta formalia non quomodocumque, sed cum respectu intentionis. 9.484.

Haereticus, & Haereticus.

Haereticus & haesim sapiens quid sit. 29.2. & 5.
Haereticus esset qui negaret conclusionem ut deducit materialiter ex principio reuelato. Qui vero illam negaret ut deducit formaliter, non esset, sed praesumeretur haereticus, eo quod non praesumeretur negare ipsam euidentem deductionem, sed principium reuelatum, ex quo illa euidenter deducitur. 1.41.
In haeretico manet habitus theologicus acquisitus ex assensibus fidei humanae. 1.58.

Homo.

Homo a Scholasticis cur potius dicatur vestigium, quam imago Dei. 26.202.
Nequit homo exigere admirabilitatem, & cum ea non exigere risibilitatem. 7.43.
Hominis interna operatio mensuratur tempore continuo, & nonnunquam instanti discreto. 7.86.
Nullus hominum ante Christum vidit Deum clare in propria substantia. 9.5.
Homo non habet naturalem appetitum ad videndum Deum clare in se. 9.17.
Homo eleuatus ad statum supernaturalem dici potest habere naturalem appetitum ad claram visionem Dei. 9.18.
Hominem efficienter beari a re creata instrumentaliter, non repugnat. 9.94.
Humanus intellectus & angelicus habent eundem modum intelligendi in visione? 9.228.
Homo in hac vita potest de potentia absoluta videre Deum clare in se ipso. 9.490.
Homini viatori quia conuenit subire certamina non debetur de ordinaria potentia visio. 9.493.
Nullus purus homo viator de facto vidit Deum clare in se ipso. 9.502.
Non omnes homines admissi sunt ad primam gratiam congruam. 16.71.

Huma-

Humanitas Christi.

Humanitas Christi sustentatur à filiatione diuina quatenus relatio est formaliter. 19.203.

Hypostasis.

Hypostasis immediatius ordinatur ad naturam quam ad proprietates naturæ. 18.124. seqq.
Hypostasis triplex in Deo, à S. Hieronymo, dum negari videtur, quid dicendum. 21.27.

Hypotheticæ Propositiones.

Hypotheticæ propositiones quando destrunt se ipsas. 20.79. *Vide plura de iisdem.* 4.27.
44. & n. 45.

Idea.

Idea ratio an propriè sit respectu diuinarum personarum. 26.200.
Idea est posterior in Deo concipiendæ attributis ad essentiam in communi spectantibus. 3.169.
Idea in Deo est prior concipiendæ attributis voluntatis. ibid.
Idea diuina non omnes videntur à Beatis. 9.306.
Non videntur formaliter creatura in Deo ut in Idea. 9.377.
Videntur in Deo ut in idea remotè tantum & mediatè creatura. 9.397.
Idea sua ideata repræsentant proximè & immediatè ei intellectui cuius sunt propriè idea. 9.397.
Idea alienum intellectum terminant solum secundum esse subiectum. 9.397.
Idea diuina independentè à rebus sunt rerum essentiales. 12.50.
In suis ideis non cognoscit Deus futura libera independentè à quocunque alio. 12.121.
Idea est Deo ratio cognoscendi futura posita determinatione ipsorum ad esse futuri. 12.122.
Idea diuina non solum essentialiter connexiones terminorum repræsentant, sed etiam accidentales & contingentes, attamen inuariabiliter. 12.123.
Verè in Deo dantur idee. 13.1.
Discrimen inter ideam & exemplar. 13.n.13.
Idea est immediatum directum in aliud reducibile; vniocè conuenire debet cum ideato. ibid.
Essentia diuina ut actus cognita à Deo est proximum exemplar, non autem idea creaturarum. 13.15.
Essentia diuina non est idea creaturarum quatenus est species intelligibilis earum. 13.17.
Essentia diuina est idea creaturarum quatenus est species expressa earum. 13.18.
Ratio idealis in Deo est increata. 13.25.
Deus non solum futurorum, sed etiam possibilium habet ideas. 13.26.
Idea essentialiter vim productiuam ideati in artifice supponit. 13.27.
Aeternus Pater non habet ideam de aeterno suo Filio. 13.28.
Idea formaliter non consistit in conceptu formali, sed obiectiuo, ibid.

Idea habet veram rationem causæ sed regulantis.

13.30
Discrimen inter causam idealem & finalem. 13.31.

Ut idea plures sic exemplar est in Deo vnicum. 13.32.

Deus non habet ideas earum perfectionum, quæ sunt creaturis incommunicabiles. 13.33.

Idea est principium dirigendi & cognoscendi ideatum. 13.34.

In ideis diuinis non realis, sed rationis ordo ponendus est. 13.35.

Idea sunt communes tribus personis, per appropriationem autem sunt verbi. 13.36.

Identitas.

Identitas plurium intertio quomodo inferat identitatem eorundem inter se. 19.94.

Identitas plurium non tollit rationes formales eorum. ibid.

Identificatio inadequata alicuius cum aliquo in quo consistat. 19.89.

Idolum.

Idolum vocatur partus potentiæ cognoscitiuarum distinctarum ab intellectu. 19.70.

Ignis.

Ignis eleuatur ad torquendos spiritus in genere causa efficientis. 9.131.

Ignorantia.

Ignorantia inuincibilis Dei an dari possit, & quid ad eam requiratur. 2.17.

Imaginarium.

Imaginarium mora infinita correspondet aternitas. 7.7.

Imaginario spacio infinito correspondet immensitas Dei. ibid.

Spacia imaginaria Deus actu occupat ratione immensitatis. 8.35.

Deus ratione aternitatis occupat imaginaria tempora infinita. 8.41.

Imaginarium spacium non est quid solum ratione negatiua capedinis & distantie. 8.44.

In spacio imaginario non est Deus per operationem & potentiam, sed tantum per substantiam & immensitatem. 8.44.

Imaginarium spacium præter non repugnantiam capacitatis corporis dicit distantiam negatiuam. 8.47.

Imago.

Ratio imaginis ad repræsentandum expressè non saluat cur solum Verbum sit Filius. 18.132.
& seq.

Imago naturalis requirit & unitatem aliquam naturæ, & distinctionem realem præducti à producente. 18.135.

Ad rationem imaginis requiritur similitudo & passiva origo. 23.19.

Imago quid, & quæ ad perfectam rationem imaginis requisita, quis finis & quomodo à similitudine differat. 26.189.

Imaginis ratio nequit Deo conuenire essentialiter,

sed

INDEX RERVVM

sed tantum personaliter. 29.191.
 Imago ab exemplari quomodo differat. ibid.
 Imaginis ratio in diuinis soli Filio est propria. 26.
 192. & seqq.
 Imaginis ratio an conueniat exemplari artificiali.
 26.196.
 Imaginis ratio quam similitudinem requirat sui
 prototypi. 26.197.
 Imago non quacunque sed tantum intellectualis
 & artificialis requirit ut procedat ab exempla-
 ri praecognito. 26.200.
 Imaginis ratio alio modo de homine, alio de Filio
 Dei in scriptura dicitur. 26.202.
 Imago à vestigio quomodo differat. ibid.
 Imaginis ratio conuenit Filio Dei tam ratione es-
 sentia communis quam ratione proprietatis per-
 sonalis. 26.206. & seqq.
 Imago principaliter dicit similitudinem quam ori-
 ginem, utrumque tamen essentialiter, & in re-
 cto. ibid.
 Imago in diuinis includit relationem producti ad
 producens, non tamen eodem modo importatur
 ab imagine, atque à Filio. 26.214.
 Imago intentionalis non debet necessario produci
 ab ipso exemplari intentionaliter mouente. 26.
 221.
 Ratio imaginis qua est inter Deum & hominem
 est solum analogica. 9.19.
 Discrimen inter imaginem naturalem & artifi-
 cialem. 9.65.
 Imago non confert suum effectum formalem reprae-
 sentandi imaginatum nisi subiecto proportiona-
 to. 9.124.
 Imago vitalis non exprimit imaginatum nisi ei
 cuius est vitalis imago. 9.391.

Immensitas.

Immensitas est in Deo prior concipienda omni-
 potentia & attributis intellectus ac voluntatis,
 3.169.
 Posterior vero Vnitatem, Veritatem, Bonitatem, & at-
 tributo immutabilitatis, nec non infinitatis.
 ibid.
 Ratione immensitatis est Deus aptus respondere
 infinito spacio reali, & de facili respondet infi-
 nito imaginario. 7.7.
 Quis sit adequatus immensitatis conceptus. 7.19.
 Immensus est posterior aeternitate, cum res prius
 existat quam sit in loco. 8. in initio.
 Immensus esse Deum probatur. 8.1. & seqq.
 Immensitas re ipsa importat perfectionem positi-
 uam disput. 8.7.
 Deus fieri potest praesens rebus quibuscunque si
 creentur sine ulla sui mutatione. 8.8.
 Discrimen inter immensitatem & praesentiam
 Dei. 8.9.
 Immensitas competit Deo ab aeterno & est perfe-
 ctio necessaria. ibid.
 Ratione immensitatis non solum est Deus in, sed
 etiam extra hunc mundum. 8.32. & seqq.
 Immensitas non potest creatura communicari.
 8.51.

Immutabilitas.

Immutabilitatis causa est simplicitas. 6. initio.
 Duplex est mutabilitas, physica & moralis. 6.4.
 Deus est immutabilis quacunque mutatione phy-
 sica. 6.5.
 Deum esse physice immutabilem demonstratur ex
 quadruplici capite. 6.9. & seqq.
 Immutabilitas est incapacitas & repugnantia ad
 quacunque mutationem. 6.12.
 Deus est immutabilis quacunque mutatione mo-
 rali. 6.15.
 Angeli inter creaturas sunt omnibus immutabilio-
 res. 6.25.
 Immutabilitatem cum aeternitate saepe confundunt
 Patres. 7. initio.
 Immutabilitatis & aeternitatis discrimen. 7.
 23. & 24.
 Immutabilitas infert negationem motus, aeternitas
 temporis. 7.23.
 Deus sine intrinseca sui mutatione sit ex non a-
 mante amans creaturam. 14.99.
 Immutabilis intrinsece etiam scientia Dei. 12.
 296. & seqq.

Impeccabilitas.

Nulla creatura naturaliter potest esse impeccabi-
 lis. 9.166.

Inaequalitas.

Omnis inaequalitas fundatur in aliqua diuersitate.
 3.149.
 Inaequale dicit aliquid quod non dicit illud cui est
 inaequale. 3.151.
 Attributa diuina secundum praecisas rationes ex-
 plicitas sunt inaequalia. 3.152.
 Inaequalitas diuinis attributis competit ex inadae-
 quata consideratione intellectus nostri. 3.156.
 Inaequalitas nulla reperitur in processione Spiritus
 sancti, respectu Patris & Filij. 27.82. & seqq.
 Inaequalitas varia unde oritur. ibid.

Incarnatio.

Incarnatio non est facta dependenter à meritis
 Christi. 15.45.
 Incarnatio ut sic est effectus diuinae providentiae
 supernaturalis. 15.134.
 Incarnatio ut actu applicata praedestinatio est effe-
 ctus diuinae praedestinationis. ibid.
 Incarnatio Christi iuxta Caiet. & Scotum quo
 ordine praedestinata. 22.48. & seqq.
 Incarnatio Christi quo ordine praedestinata iuxta
 probabilem sententiam. 22.67. & seqq.

Inclusio.

Inclusio essentialis duplex, una explicita, altera
 implicita. 19.112.

Incomprehensibilitas.

In quo differat ab attributo cognoscibilitatis. 10.
 initio.
 Incomprehensibilis est Deus intellectui creato.
 10.22.
 Incomprehensibilem à creatura esse Deum, est de
 fide. 10.31. vide V. Comprehensio.

Incor-

Incorruptibile.

Incorruptibilis substantia partim est in actu, partim in potentia ad durandum. 7.78.
Incorruptibilis substantia nullam habet intrinsecam potentiam corruptibilitatis. 7.81.

Individuum.

Plura individua multiplicant esse à se. 4.7.
Divina persona non sunt plura, sed unum individuum. 4.8.
Individua infinita à nulla cognitione creata representari possunt. 9.429.
Individua infinita cognosci possunt habitu. 9.432.
Individualis ratio in creatis, an sit etiam ratio producendi unà cum ratione specifica. 23.34.

Ineffabilis.

Quomodo Deus dicatur ineffabilis. 10.33. & 11.17.

Infinitum.

Infinitas non est constitutum Dei siue ut attributum, siue ut est modus reliquarum perfectionum. 3.89.
Infinitas essendi simpliciter immediate arguit Deum esse physice immutabilem. 6.14.
Infinitum agens ut sic minus requirit intimam presentiam ad passum quàm finitum agens. 8.31.
Infinita distantia negativa extra hunc mundum est, in qua Angelus moveri posset, & quam Deus actu occupat. 8.39.
Infinitas creaturas Deus per eandem virtutem actus puri produceret, per quam producit ad intra divinas personas. 9.420.
Infinita foret visio Beati si videret omnia possiblem actu. 9.404. & seq.
Implicat cognitio actus representans infinita individua siue in, siue extra verbum. 9.429.
Infinita individua cognosci possunt habitu. 9.432.
Quæ in seipsis sunt infinita tantum syncategorematicè, in mente divina sunt infinita categorematicè. 12.338. & seq.
Inaniter tamen illo argumento triumphant assertores infiniti categorematici extra Deum. 353. & seq.
Infinita est subiectivè potentia activa Dei ad extra. 17.44.
Infinita est potentia Dei activa ad extra etiam ex parte termini producibilis. 17.46.
Infiniti effectus ordinis inferioris arguunt infinitam causam, si in illa contineantur secundum suam formalem rationem. 3.6.
Infinita unitas excludit consortium plurium in eadem natura generica vel specifica. 4.3.

Ingenitum.

Ingenitum sub qua ratione sit propria notio Patris. 24.21.
Ingenitum est proprium Patris, nec potest alij, quàm ipsi attribui. 25.31. & seq.
Ingenitum an sub aliqua ratione attribui possit Filio & Spiritui sancto. 25.41.
Ingenitum prout dicit negationem omnis passivæ productionis & communicationis, quomodo

conueniat Patri, & quomodo entibus impossibilibus. 25.42.

Ingenitum & innascibile sumi potest vel concretè, vel abstractè. 25.50.
Ingenitum tam concretè quàm abstractè sumptum importat negativum & positivum simul, negativum tamen principaliter, positivum vero secundariè. 25.51. & seq.
Ingenitum sub qua ratione positiva conueniat Paternitati. 25.57. & seq.
Ingenitum sub qua ratione sit prius paternitate. 25.64.
Ingenitum privativè dicitur de Patre absque vlla imperfectione ipsius. 25.65.

Increati ratio.

Increati ratio quid formaliter importat. 26.128.

Initium.

Initij ratio importat primitatem durationis ac proinde in divinis locum non habet. 25.12.

Instans.

Instantia nature Scotistica sanè subtilia. 22.6. & seq.
Instans temporis discreti formaliter indivisibilis virtualiter divisibilis mensuratur actio intrinseca libera Angeli. 7.82.
Instans temporis discreti est mensura rerum permanentium ab intrinseco defetibilem. 7.88.
Instans temporis discreti est mensura materia prima in sententia Thomistarum. 7.87.
Instans temporis discreti, est mensura interne hominis actionis, non tamen semper. 7.86.

Innascibilitas.

Innascibilitas est formaliter negatio, est tamen mediata notificativa positivæ dignitatis personæ Patris. 24.19.

Inspirabilitas.

Inspirabilitas cur non sit propria notio Filij, sicut innascibilitas est propria notio Patris. 24.18

Instrumentum.

Instrumentum immediatius producit effectum, quàm causa principalis. 27.85.
Instrumentum connaturale non necessario essentialiter ordinatur ad suppleddum defectum principalis agentis. 9.103.
Species non est instrumentum, sed causa principalis partialis cognitionis. 9.103.
Nulla substantia creata potest esse instrumentum connaturale respectu visionis Dei, aut alterius forme supernaturalis. 9.184.
Instrumentum naturale debet esse in eodem ordine cum causa principali. 9.185.
Instrumentum obediens est intellectus respectu supernaturalitatis, quæ est in visione beata. 9.233.
Instrumenti naturalis concursus scorsim sumptus est accidentalis, communis vero causa principalis est substantialis. 9.255.

Intentionalis.

Intentionalis expressio notionalium non est perfectio notionalis, sed essentialis. 26.92.

Intellectio, Intellectus, intelligere

Naturalis exigentia potentia intellectiva est suum assensum praebere ex proprio & non ex alieno testimonio, cum natura ipsius sit rem in se ipsa cernere & intueri. 1.21.

Ratio intellectus per solam certitudinem absque evidentia principiorum saluari non potest, aliqui assensus Fidei in articulos reuelatos erit vere & proprie intellectus, & habitus fidei infusus, qui est principium talis assensus, erit proprie habitus intellectus. 1.22.

Habitus intellectus requirit evidentiam principiorum principiorum circa quae versatur. 1.29.

Actus intellectus falsus ab obiecto scientia practice excluditur a Scoto, cum etiam ipse operationes intellectus sint regulabiles & dirigibiles per notitiam practica priorem. 1.95.

Actus intellectus considerari potest vel ut est imago subiecti, vel ut est forma subiecti. 1.148.

Intellectio essentialis diuina determinata alia & alia relatione est actus & passiva productio. 18.29.

Intelligere essentialiale non est in qualibet persona diuina productum & cur? 18.68.

Intellectio essentialis quinque modis potest ad diuinam processionem requiri. 18.72.

Intellectio differentiam suam intrinsecam desumit non ex subiecto, sed ex obiecto. 18.112.

Intellectus sit proxime fecundus ad operandum per speciem intelligibilem obiecti. 18.165.

Intelligere importat solum respectum intelligentis ad obiectum intellectum. 26.42.

Intellectus diuinus cur sola proprietate generatiua determinatus sit integrum principium generandi, & non voluntas diuina sola proprietate spiratiua determinata sit integrum principium spirandi. 27.141.

Intellectus diuinus ut virtualiter distinctus a voluntate tantum generat, ut vero indistinctus actualiter etiam spirat. 3.45.

Intellectio in Deo a parte rei non est prior actu volitionis. 3.46.

Intellectio diuina ut directe terminata ad essentiam & non reflexe ad se ipsam supponit essentiam inadequatè constitutam. 3.65.

Intellectum non est prius volutuo secundum rationem implicitam & explicitam simul. 3.70.

Intellectio secundum rationem explicitam est posterior natura intellectiva. 3.70.

Intellectum non est adequatum formale constitutum Deitatis. 3.82 & 87.

Intellectio non constituit adequatè Deum in ratione Deitatis. 3.82 & 88.

Intellectus diuinus qua diuinus non solum est essentia, sed etiam voluntas. 3.140.

Intellectus diuinus vult falsa est propositio. 3.141.

Intellectus attributum secundum explicitas rationes perfectius est attributis voluntatis, immensitatis, omnipotentia. 3.154.

Intellectus est in Deo posterior concipiendus attributis essentiae in communi. 3.169.

Intellectus in Deo est prior concipiendus attributis voluntatis. 3.169.

In ratione intellectui & intelligibili, Deus potest componere unum principium cum creatura. 5.20.

Intellectus creatus habet Deum intra sphaeram suam sub ratione analogā. 9.7.

Intellectus creati specificum obiectum est ens ut includit increatum cognoscibile tantum per aliud. 9.14.

Intellectus creatus non habet naturalem propensionem ad videndum Deum visione beata. 9.17.

Intellectum creatum eleuari posse ad videndum Deum non est evidens. 9.20.

Deum in se ipso clare visum esse intra sphaeram intellectus creati non est evidens. 9.20.

Intellectus creatus tanquam potentia conceptiua non supponit, sed facit sibi obiectum. 9.58.

Intellectio nulla esse potest sine re intellecta vel in se, vel in suo reperiensentiuo. 9.62.

Intelligere & verbum mentis, formaliter distinguuntur. 9.67.

Ab Intelligere & verbo non distinguitur dicere. 1.68.

Parius proprius intellectus vocatur verbum, aliarum potentiarum, idolum. 9.70.

Intellectus finitus potest videre obiectum infinitum. 9.79.

Esse intelligibile aut intellectum dum Deus communicat creatura, non communicat esse primum intellectum. 9.105.

Intelligere non est sola speciei receptio, sed est actus vitalis a propria potentia elicitus. 9.119.

Intellectus creatus non dicitur completus in ratione percipiendi Deum, quia non est completus in ratione producendi visionem. 9.129.

Eandem ob causam non dicitur causa principalis visionis Dei. ibid.

Intellectus creatus plus distat a Deo in ratione entis, quam potentia corporea ab ente spirituali, non autem in ratione potentia & obiecti. 9.130.

Intellectus eleuatus ad videndum Deum obiectum supernaturale non extrahitur ad obiectum alterius viae. 9.132.

Intellectus creatus habet proportionem cum Deo in se ipso visibili obedientialem, non autem naturalem. 9.158.

Intellectus supernaturalis nulli substantia creata potest esse connaturalis. 9.159.

Intellectui creato attribuitur visio Dei secundum rationem vitalitatis. 9.179.

Intellectus creatus cum lumine gloria tantum obedientialiter videt Deum. 9.182.

Implicat intellectus creatus ut naturale instrumentum perceptuum Dei actus puri. 9.186.

Intellectus creatus indiget aliquo lumine ut Deum videre possit. 9.197.

Intellectui additur lumen gloria, non ut illum intendat, sed ut com principium diuerse rationis. 9.202.

Intellectus ad recipiendam formam indebitam non indiget dispositione, ad producendam vero formam se perfectiorem indiget com principio. 9.208.

Intellectus Angelicus est formaliter intellectus & intelligibilis respectu sua substantia sine alio concursu. 9.218.

Intellectus Beati ad visionem concurrens actiue. 9.227.

Intel-

*Intellectus creatus dicit ordinem ab obiectum super-
naturaie incompletum & inchoatum* 9.228
*Intellectus Beati ad visionem, quā illa supernatura-
lis est concurrir ut instrumentum obediētiaie,
quā vero vitalis est, ut causa principalis* 9.233
*Intellectui informato lumine gloria connaturalis
est visio beata.* 9.240.
*Potest intellectus creatus de potentia absoluta vi-
dere Deum sine lumine inbarente.* 9.246.
*Intellectum non complet lumen in ratione potentia
vitalis.* 9.247.
*Vis intellectus per assistentiam virtutis supernatu-
ralis non mutetur intrinsicē.* 9.252.
*Intellectus humanus & angelicus non habent di-
uersum modum intelligendi in visione beata,
quia intelligunt ut conuenientes in una ratione
formali & generica.* 9.283. & 287.
*Intellectus diuersitas non facit inaequalitatem vi-
sionis, sed lumen maius aut minus.* 9.286.
*Intellectus nobilior tunc producit effectum nobilio-
rem quando secundum suas rationes specificas
insunt in actum.* 9.289.
*Intellectus perfectior non concurrir ut perfectior
formaliter ad visionem, sed tantum materialiter.* 9.295.
*Intellectus cum intelligente maiorem coniunctio-
nem postulat, quā intelligibile.* 9.335.
*Ratio formalis sub quā tendit intellectus ad Deum
est intelligibilis iudata immediate in ratione
entis.* 9.344.
*Intellectus finitus potest successiue tendere ad infi-
nita, non vero habitus, quia ille per modum cau-
sa remota vniuersalis insunt, hic vero ut pro-
xima & particularis causa.* 9.428.
*Intellectus in Deo cum non distinguatur ab intelle-
ctione non habet veram rationem potentiae.* 17.
1. & 3.
*Intellectiva vis in Deo est tantum perceptiva obie-
cti, non autem productiva actus.* 17.3.
*Intellectualitas diuina non solum quā diuina est, sed
etiam quā intellectualis quidditatiue dicit per-
fectionem spiritus.* 17.17.
*Ab intellectu non distinguitur potentia actus diui-
nae, secundum rationem formalem explicitam,
nisi ut ratio includens ab inclusa.* 17.20.
*Intellectus diuinus immediate & proxime per
suam artem attingit effectus creatos in ratione
operis artificiat.* 17.36.

Intuitiua cognitio.

Vide visio, cognitio.

Inuisibilis.

Inuisibilis quomodo sit Deus. 11.17.

Iouinianus.

*Iouiniani error affirmantis omnes beatos aequaliter
Deum visuros.* 9.273.

Ira.

Cur ira in Deo admittenda non sit. 17.92.

Iustitia.

*Deus non potest vniri in ratione Iustitia cum
creatura rationali.* 5.29.
*Iustitia est posterior in Deo concipiēda attributis,
tam essentia in communi quā intellectus.* 3.169.
Iustitia quomodo sit in Deo. 14.100.

Tom. I. De Deo.

*In Iustis est Deus specialiter tripliciter per gra-
tiam, per identitatem, assumendo ex eo aliquid,
& per unionem hypostaticam.* 8.59.

Liberalitas.

Liberalitas in quonam actu reperiatur. 27.158.

Libertas, Liberum.

*Libertas voluntatis in eo consistit ut dum elicit
actum possit non elicere, etiam in sensu compo-
sito.* 12.108. seqq.

*Libera in Deo sunt, posteriora necessarijs omni po-
terioritatis genere.* 26.162.

*Libera cur pendenti à communi consensu & deli-
beratione omnium personarum.* 26.164.

*Liberum decretum Dei non potest origine praece-
dere Filij & Spiritus sancti productionem.* ibid.

*Liberum decretum Dei est aliquid Dei, sed libe-
rum, atque adeo ad comprehensionem Dei mi-
nimè necessarium.* disp. 26.176.

*Libera futura pendenti à voluntate creata non
potest Deus infallibiliter cognoscere in decreto
suo tanquam in ratione proxima cognoscendi.*
12.130.

*Liberi arbitrij libertatem non laedit praescientia
futurorum.* 12.148.

Libertati arbitrij nihil officit suppositio de futuro.
12.151.

Libertas contradictionis non est in Deo. 14.33.

*Libere amat Deus creaturas existentes, necessa-
rio tamen ex suppositione.* 14.34.

*Libera volitio non est perfectio intrinseca in Deo
quā potuit in Deo non esse.* 14.48.

*Falsum est liberam volitionem nullam dicere per-
fectionem intrinsecam in Deo.* 14.53.

*Libera volitio Dei non addit supra essentiam so-
lum respectum rationis.* 14.73.

*Libera volitio Dei non saluatur per practicum in-
dicium rationis praecedens de indifferentia me-
dij in ordine ad finem consequendum.* 14.77.

*Neque libera volitio Dei completur per extrinse-
cam productionem obiecti actum liberum in re-
cto constituentis.* 14.74.

*Voluntas Dei non tantum est libera quā est princi-
pium effectuum, sed etiam quā est vitalis.* 14.81.

*Volitio libera in Deo est ipse actus necessarius ut
libere commotans extrinsecam productionem ef-
fectus libere à se pendenti.* 14.82.

*Libertas alia est per modum principij, alia per
modum actus.* ibid.

*Libera volitio & nolitio, sunt intrinsecae perfectio-
nes vitales in Deo.* 14.90.

*Deus non est liber quoad vitalem tendentiam quā
in recto dicit actus liber, sed solum quoad con-
notationem extrinseci termini.* 14.91.

*Liber actus Dei aliquando est pura nolitio, inter-
dum odium & displicentia.* 14.82.

*Nulla necessitas cogit ponere in Deo praedefinitio-
nem liberorum actuum.* 14.147.

*Praedefinitio actuum non tollit necessario liberta-
tem.* 14.139.

*Ex bono usu liberi arbitrij futuro Deus non pra-
destinat hos pra alijs.* 15.27.

*Libertatem creatura in ipso fine acquirendo non
saluant qui dicunt Deum praedestinasse indepen-
denter a meritis.* 15.73.

Libera decreta vide Decreta.

INDEX RERVM

Locus.

- Loco infinito non potest respondere nisi locabile
infinitum.* 7.73.
*Locabilitas se habet ad spatium permanentem, du-
ratio vero ad tempus successivum.* 7.73.
*Locale spatium est mensura extrinseca distantia
vnius Angeli ab alio.* 7.92.
*In passum loco distans cur possit agens agere & non
in distans tempore.* 8.26.
*Localis motus essentialiter est successiva acquisi-
tio spaci.* 8.39.
Deus non est proprie in loco. 8.58.

Logica.

- Logica omnes speculativas scientias practice diri-
git per certas regulas forma syllogistice.* 1.55.

Loqui, Locutio.

- Loqui & Locutio cui conveniat?* 26.12.
Locutio Patris ad Filium in quo consistat. 26.
37. & seqq.
*Loqui & dicere divinum sine ad intra sine ad ex-
tra quomodo differant.* 26.40. & seqq.
Loqui competit soli Patri. 26.45.
*Locutio Dei ad extra creaturis intellectualibus
varia & multiplex.* 26.54.
*Locutio activa & passiva in divinis quid impor-
tent adequat.* 26.74.

Lumen Glorice, & Lumen Fidei.

- Lumen supernaturale secundum Henricum tri-
plex est, obscurum Fidei, clarum Patrie &
evidens via.* 1.3.
*Lumen supernaturale Fidei cum sit essentialiter
obscurum non potest causare notitiam evidenter
claram.* 1.14.
*Lumen Fidei a lumine naturali distinguitur, quod
illud tendat ad obiectum per testimonium ex-
trinsecum, quod de se nunquam aptum est pare-
re obiecti evidentiam, hoc vero tendat ad ob-
iectum per medium intrinsecum, quod de se ap-
tum est obiecti evidentiam parere.* 1.17.
*Lumen aliud se tenens ex parte potentie, aliud ex
parte obiecti.* 1.144.
*Lumen gloria non est principium visionis per mo-
dum speciei impressae.* 9.119.
*Lumen gloria non complet vim perceptivam in-
tellectus sed productivam.* 9.128. & 187.
*Sine lumine gloria nulli creatura esse connatura-
lem visionem, est de fide.* 9.134.
*Lumen gloria nulli substantia creata connaturale
esse potest.* 9.159.
*Necessarium est lumen aliquod ut intellectus crea-
tus Deum videre possit.* 9.197.
*Lumen gloria additur intellectui ut comprinci-
pium diversae rationis, non vero ut illum in-
tendat.* 9.202.
*Lumen quod de facto in Beatis datur est quidem
per modum habitus non tamen id de fide est.* 9.
204.
*Lumen gloria non deservit Beatis ad recipiendam
visionem.* 9.207. & 216.
*Nec supplet munus solius speciei intelligibilis sup-
plendo concursus obiecti.* 9.210. & seq.
Lumen gloria tria praestat in Beati intellectu Pri-

- mo complet illum in ratione potentie producti-
nae visionis. Secundo determinat ex parte ob-
iecti ad notitiam Dei. Tercio supplet speciem im-
pressam creaturarum.* 9.217.
*Lumen gloria respectu Dei tantum connaturalis
determinat potentiam.* 9.227.
*Lumen non participat similitudinem perfectam
intelligibilem Dei, sicut participat creatura-
rum.* 9.218.
*Lumen gloria est causa principalis visionis beatae
entitativae, non autem representativae considera-
tae.* 9.237.
*Lumen gloria non debet esse eiusdem ordinis cum
visione terminativae considerata.* 9.238.
*Intellectui lumine gloria informato connaturalis
est visio.* 9.240.
*Potest intellectus creatus sine lumine inherente de
potentia absoluta videre Deum.* 9.246. & seq.
*Lumen gloriae non complet intellectum in ratione po-
tentiae vitalis.* 9.247.
*Lumen solum absque intrinseco concursu intelle-
ctus non est integrum principium productivum
visionis.* 9.247.
Lumen fluens a nonnullis excogitatum rejiciatur.
9.258.
*Lumen gloriae perfectius est charitate in ratione en-
tis, charitas vero in ratione moris.* 9.264.
*Lumen est secundum quid perfectius gratia, licet
simpliciter gratia sit perfectior.* 9.265.
*Non est possibilis habitus operativus perfectior lu-
mine gloriae.* 9.268.
*Inaequalitas visionis oritur solum ex lumine ma-
gis aut minus intenso.* 9.286.
*Opposita sententia non salvat beatitudinem dari
iuxta proportionem meritorum.* 9.291.
*Lumen est causa cur haec potius creatura a Beato
videantur in verbo.* 9.466.
*Lumen nullum de facto inclinat ad alias creaturas
quam eas, quas de facto representat, aut ad in-
tensius cognoscendas.* 9.469.
*Lumen ad hanc numero creaturarum & Dei vi-
sionem est ab intrinseco determinatum per se
ipsum.* 9.471. & seq.
*Possibile est lumen quod sit plurimum creaturarum
representativum in verbo & minus cognosci-
tium verbi & e contra.* 9.473.
*Non est possibile lumen quod sit intensius cognosci-
tium creaturarum in verbo, quam verbi.* 9.
474.
*Implicat Lumen quod inclinet ad plures & plu-
res creaturas videndas in verbo absque limita-
tione tam ex parte obiecti, quam ex parte modi
cognoscendi.* 9.475.
*Idem tamen non implicat si modum habeat cogno-
scendi limitatum.* 9.477.
*Respectu futurorum de facto sepe lumen est perfe-
ctius extensivum, imperfectius intensivum.* 9.479.
*Lumen a Sole minus producitur in pariete qui di-
recte, quam qui oblique est oppositus.* 8.17.

Lutherani.

- Lutheranorum fuit error omnes Beatos aequaliter
Deum visuros.* 9.273.

Lux.

- Lux vehemens conspecta facit ad aliquod tempus
caetera videri ea luce micare.* 9.48.

S. Ma-

S. Maria Mater Christi.

Probabile est Beatissimam Matrem vidisse clarè
Deum post Christi resurrectionem. 9.504.
Beatissima Virgo non est prædestinata ad gloriam
sine præiudicis meritis. 15.130.

Masilienses.

Masilienses per errorem volunt Deum in iusti-
ficatione impij habere respectum ad merita
naturalia antecedentia. 15.14.

Materia.

Cum materia implicat Deum per modum forme
venire in compositionem. 5.25.
Materia prima tanquam ens à Deo remotissi-
mum est omnium maxime mutabilis. 6.25.
Mensura materia secundum se est ævum. 7.87.
Mensura materia in ordine ad mutationes est
tempus continuum. 7.82.
Mensura materia in sententia Thomistarum est
instant tempore discreti. 7.87.

Mathematica.

Mathematica non attendit nisi ad veritates, qua
consequuntur ex tali vel tali principio posito,
sive illud possibile sit sive non. 1.25.

Medium. Medium Cognitionis.

Cognitio evidens habetur, vel per propriam spe-
ciem obiecti, vel per effectum aliquem, vel per
causam, vel per ipsam terminorum connexio-
nem. 1.10.
Motuum formale assentiendi est illud, quo in-
tellectus movetur ad assensum præbendum. 1.38.
Medium formale intelligendi creaturas in visione
beata est Deus. 9.388.
Medium non subiectivum, sed obiectivum, non ter-
minativum, sed motuum, non proximum, sed
radicale & remotum creaturas videndi est
Deus. 9.390.
Totæ series mediorum ex gratuita Dei voluntate
preparatur prædestinato. 15.108.
Media incarnationis, prædicationis &c. ut sic
sunt effectus divinae providentiæ supernaturalis,
15.134.
Eadem ut actus applicata prædestinato sunt effe-
ctus prædicationis. ibid.
Medium potest efficaciter intendi, sine necdum
in se ipso efficaciter intento, quando hic ab alia
concausa libera pendet. 15.120.
Media ad salutem omnibus preparata alia sunt
communia, alia particularia & quale inter illa
discrimen. 16.28. & 29.
Media sufficientia ad salutem parvulis omnibus
sunt à Deo parata. 16.34.
Media ad salutem vult Deus parvulis applicari
dependentem à libera voluntate hominum. 16.
34.

Mensura.

Mensura vitæ Dei est æternitas. 7.2.
Mensura substantiæ Angelis est ævum, non autem
operationum eiusdem. 7.4.
Per rationem mensura non completur formaliter
æternitas Dei. 7.13.
Nec per negationem mensura. 7.14.

Tom. I. De Deo.

Ratio mensura non repugnat æternitati. 17.15.
Ad rationem mensura sufficit distinctio virtualis.
7.15.

Immensurabile & interminabile non sunt idem,
nec se mutuo inferunt primo & per se. 7.28.
Mensura ratio est tempore accidentalis. 7.29.
Mensura inadaquata est ævum respectu eius cuius
est duratio. 7.69.
Mensura beatitudinis supernaturalis est ævum.
7.83.
Mensura operationis interna libera Angelis est in-
stans temporis discreti. 7.82.
Mensura operationis externæ Angelis est tempus
continuum, & nonnunquam instans discretum.
7.86.
Mensura materia secundum se est ævum. 7.87.
Mensura materia in ordine ad mutationes est
tempus continuum. 7.87.
Mensura unius Angelis non est ævum alterius An-
gelis. 7.89.
Mensura extrinseca aui Angelorum, eorundem-
que operationum est tempus nostrum. 7.92.
Mensura extrinseca distantia unius Angelis ab
alio sumitur à spatio locali. ibid.
Mensura extrinseca perfectionis quantitativæ
unius Angelis est alter Angelus. 7.93.

Meritum.

Merita Christi sunt causa nostra prædestina-
tionis. 15.39.
Merita Christi non sunt causa prædeterminationis
ipsius Christi. 15.45.
Merita Christi non sunt causa nostra electionis
quatenus hæc dicit dilectionem unius præ alio.
15.47.
Merita Christi saltem quoad substantiam nō sunt
præiudicia post Adæ peccatū scientia visionis. 5.48.
Cur merita Christi non numerentur inter effectus
prædeterminationis. 15.49.
Dependentem à meritis Christi facta est electio a-
dultorum & Angelorum ad gloriam. 15.61.
Parvuli non eliguntur ad gloriam ex meritis ip-
sorum, sed illam ut puram hereditatem acci-
piunt. 15.103.
Merita ut præmium causent, debent in scientia
præcedere præmium quia debent illud causare
præcognita ut absolute futura. 15.105.
Merita possunt movere dupliciter vel in genere
causa finalis, vel in genere efficientis. 15.121.
Merita non sunt apta movere præmiantem ad præ-
mium tribuendum nisi ut existentia. ibid.
Ex meritis gloriam anima non habuit Christus.
15.127.
Dependentem à meritis habuit Christus gloriam
corporis, ibid. & unionem hypostaticam. 15.128.
Merita peccato interrupta sunt in prædestinato
effectus divinae prædeterminationis. 15.161.
Angeli dependentem ab ipsorum meritis sunt præ-
destinati aut reprobati. 16.71.
Angeli independentem à proprijs meritis electi
sunt ad primam gratiam. 16.71.

Misericordia.

Misericordia est in Deo posterior concipienda at-
tributis spectantibus ad essentiam in communem
& ad intellectum. 3.169.

INDEX RERV M

Misericordia quomodo sit in Deo. 14. 100.
 Prædestinatio ad gloriam ex meritis est opus pu-
 ra misericordis, quia fundatur in prima gratia
 gratuita. 15. 132.

Mitti, Mittere, Missio.

Missiōem diuinarum personarum dari de Fide
 est. 28. 1.
 Missiōem diuinarum personarum nullus He-
 reticus negauit. ibid.
 Missio physica & moralis quæ sit. 28. 21.
 Missiōem diuinarum personarum metaphoricam
 aliqui appellarunt. 28. 8.
 Missiōem diuinarum personarum metaphori-
 cam asserens temerarius est. 28. 10.
 Missio sub ea ratione specifica qua competit crea-
 turis improprie & metaphoricè competit diui-
 nis personis. 28. 11.
 Missio quidditatiuè sumpta verè & propriè cõ-
 petit diuinis personis. 28. 12. & seqq.
 Missio ut abstrahit a creatura & increata nullam
 dicit imperf. Elionem. 28. 16.
 Quare non dicitur passio mitti ab essentia vel actus
 vitalis à principio vita. 28. 58.
 Mitti quid propriè sit? 28. 20. & 23.
 Missio quid sit? ibid.
 Missio quotuplex sit? 28. 59.
 Missio diuina non saluatur in sola operatione
 temporali cum respectu tantum ad principium
 effectuum. 28. 27.
 Missio importat realem distinctionem missi à
 mittente. 28. 27.
 Missio sui à se ipso est improprissimamissio.
 ibid.
 Missio non integrè saluatur in sola processione per-
 sona missa. 28. 32.
 Missio includit habitudinem ad terminum ope-
 randum extra mittentem. ibid. 33.
 Missio diuinarum personarum in quo adequatè
 consistat. 28. 34.
 Missio duplicem importat habitudinem ad mit-
 tentem, & ad effectum operandum. 28. 20.
 Missio diuinarum personarum est temporalis.
 28. 40.
 Missio tam actiua quàm passiua diuinarum per-
 sonarum est quid notionale. 28. 44. & seq.
 Mitti potest una persona sine alia. 28. 47.
 Mittere non potest Pater sine Filio Spiritum
 Sanctum. 28. 48.
 Mittere potest una persona aliam etiam si illi non
 communicet formaliter liberum actum exe-
 quendi terminum. 28. 49. & seq.
 Mitti est nouo modo existere in effectus per virtu-
 tem & potestatem acceptam à mittente. 28. 55.
 Missio & emissio in quo differant. 28. 57.
 Mutatur Christus ut cibis anima ad species sa-
 cramentales. 28. 59.
 Missio visibilis & inuisibilis. ibid.

Modus.

Modus indagandi diuina. 28. 20.
 Modus in Deo nullam superaddit formalitatem ra-
 tione diuersam ab eo cuius est modus, sed solum
 modificat fundamentum intra eandem perfe-

Elionem. 3. 19.
 Modi non pendent à subiecto media causalitate ab
 ea distincta. 9. 69.
 Modi pendunt ab agente creato media actione ab
 ea distincta. 9. 69.

Moralis Virtus.

Morales virtutes quomodo sint in Deo. 14. 100.
 Morales virtutes sunt in Deo concipiende poste-
 riores attributis tam essentia in communi quàm
 intellectus. 3. 69.
 Deus non potest in ratione alicuius moralis virtu-
 tis uniri cum creatura rationali. 5. 29.
 Moralia opera non sunt Deo causa cur hos pra-
 alijs prædestinet. 15. 19.

Motus.

Negatio motus spectat ad immutabilitatem. 7. 23
 Motus habet exigentiam ad permanendum per
 diuisas & continuas sui partes. 7. 81.
 Motum in vacuo communis sententia admittit.
 8. 39.
 Motus localis essentialiter est successiua acquisitio
 spacij. 8. 39.

Moyfes.

Moyfes nunquam Deum clarè in se ipso vidit.
 9. 503. & 506.

Multitudo, Multiplicatio.

Multiplicatio inferioris quando trahat secum
 multiplicationem superioris & quando non.
 19. 14.
 Virtualis multiplicitas ratione formalitatum &
 attributionum arguit in Deo maiorem perfe-
 ctionem quàm unitas. 3. 96.
 Tria esse relatiua non faciunt multa esse simplici-
 ter. 4. 8.
 Multiplex dici potest Deus non tamen compositus
 secundum Capreolum. 5. 20.

Mutatio.

Mutatio est transitus ab aliqua priuatione ad for-
 mam, vel à forma ad priuationem intrinsecam
 mobili. 6. 4.
 Mutabilitas duplex, alia physica, alia moralis est.
 6. 4.
 Mutatio moralis ceruitur in actibus liberis. 6. 4.
 Mutatione physica mutari non potest Deus. 6. 5.
 Mutabilitatis radix est potentialitas. 6. 10.
 Nulla moralis mutatione mutari potest Deus. 6. 15.
 Non mutantur persone diuine cum transseunt de
 non esse producti ad esse producti. 6. 18.
 Mutatio saltem in exirinfeco esse debet ad no-
 uam denominationem. 6. 24.

Mysteria Fidei.

Mysteria Fidei non sunt euidenter cognoscibilia
 ob solam terminorum connexionem aliqui
 etiam ab infidelibus cognosci possent. 1. 10.
 Ad obiectiones contra mysteria Fidei soluendas
 non requiritur euidentis cognitio falsitatis obie-
 ctionum, sed satis est si mysterium ipsum non ap-
 pareat falsum, & nulla obiectio euidenter intel-
 lectum

lectum conuincat contra veritatem ipsam my-
sterij. 1.12.
Nullus est in natura effectus vel causa, quæ eiden-
ter ostendat mysteria supernaturalia Fidei.
1.10.

Natura Creata.

Natura creata cum supposito potest facere unum
compositum. 5.28.
Natura semel adequatè terminata nequit ulterius
terminari. 5.28.
Natura non potest exigere unam perfectionem &
abstrahere ab alia cum ea essentialiter connexa.
7.43.
Natura non potest exigere potentiam & cum po-
tentia non exigere actus eidem essentialiter con-
nexos. 7.43.
Natura non tribuit propensionem ad finem, quin
etiam tribuat ad media. 9.17.

Natura Diuina.

Natura diuina non est producibilis cum ipsa per-
sonalitate propter infinitatem ipsius simpliciter.
18.8.
Natura diuina non tantum non multiplicatur ad
multiplicationem processionsis, sed etiam identi-
ficatur ipsi processioni ob infinitatem in omni
genere. 18.9.
Natura diuina est principium productionum Quo
denominationis. 18.90.
Natura per prius respicit hypostasim quam pro-
prietates. 18.125.
Natura diuina per se concurret ut principium
communicationum ad intra ad productionem
Verbi & Spiritus sancti. 18.126.
Natura similitudo, quam media productione acci-
pit productum, est ratio qua productum fit aptum
representare suum producens. 18.133.
Natura viventis præter quidditatem dicit etiam
principium secundum operationum vitalium
intra se. 18.154.
Natura diuina ex eo, quia illimitata est, identificat
sibi perfectissima identitate omnem perfectio-
nem, cum qua oppositionem non habet. 19.88.
Natura diuina est una formaliter virtute multi-
plex. 19.90.
Natura diuina concepta secundum rationem ex-
plicitam non importat explicitè nisi solas per-
fectiones absolutas, quia id tantum explicitè
importat quod explicitè illam concipienti ob-
ijcitur. 19.119.
Natura diuina conueniunt multa predicata, quæ
tamen non conueniunt personæ ut personæ est
formaliter. 19.125. & seqq.
Natura diuina tota adequatè sumpta tam secun-
dum rationem explicitam, quam secundum ra-
tionem implicitam non est communis. 19.129.
Natura diuina quomodo comparetur ad relatio-
nes ut determinabile ad determinatum. 19.
135.
Natura diuina melius est esse in Trinitate perso-
narum, quam esse in una tantum persona, non
tamen melius est illi esse in Patre quam in Fi-
lio. 19.205.
Natura diuina independentem à proprietatibus

relatiuis habet quicquid requiritur ad perfectè
existendum. 21.9. & seqq.
Natura diuina à relationibus tantum habet ut in-
communicabiliter existat. ibid.
Natura diuina complet relationes, & relationes
complet naturam. 21.15.
Natura diuina cur non possit producere paternita-
tem. 25.34. & seqq.
Natura diuina quomodo possit dici ingenta. 25.36.
Dicere naturam diuinam realiter præse distingui
ab attributis, hæreticum est. 3.22.
Natura diuina & attributa non distinguuntur in-
ter se ut res diuersorum predicamentorum.
3.22.
Natura diuina & attributa non distinguuntur in-
ter se ex natura rei. 3.25.
Condistinguendi naturam diuinam à paternitate
fundamentum præbet nature ipsius communi-
catio facta Filio non communicata paternitate.
3.109.
A filiatione verò & spiratione passiva productio
eandem, non producta natura. ibid.
Natura diuina, quia equipollet multis perfectio-
nibus actu distinctis, & ordini qui inter actum
distincta intercedit, ideo admittit intra se tam
virtualem distinctionem quam ordinem. 3.
167.
Natura increata non potest componere unum
cum supposito creato. 5.28.
Natura diuina non propriè dicitur transire a non
esse relatiuis personæ procedentis ad esse rela-
tiuum eiusdem. 6.22.
V. Deus & essentia diuina.

Necessitas antecedens & conse- quens.

Necessitas antecedens est quæ per modum causæ
determinat ad unum. 12.151.
Necessitas consequens est quæ supponit rem esse, nec
determinat ad unum per modum causæ. 12.
151.
Prædictum à Deo non potest non fieri potestate
consequente, potest non fieri potestate anteceden-
te. 12.151.

Necessaria in Deo.

Necessaria in Deo sunt priora liberis reali subsi-
stendi consequentia. 26.164.

Necessitas essendi.

Necessitas essendi arguit Deum esse immutabilem
physicè. 6.7. & 9.
Necessitas essendi est fundamentum proximum æ-
ternitatis Dei. 7.24.

Negatio.

Negatiuum nomen dupliciter potest aliquid posi-
tiuum importare. 25.39.
Negatio pura non pendet à Deo. 26.137.
Negatio motus spectat ad immutabilitatem. 7.23.
Negatio temporis spectat ad æternitatem. 7.23.
Negatione mensura non explicatur adequatè ra-
tio æternitatis. 7.14.
Negatio reddit sensum vniuersalem & negat for-
mam de subiecto, secundum omnem modum, quo
illi

INDEX RERV

illi competere potest. 19.210.
 Negatio termini primò, sed non adequatè consti-
 tuit aternitatem. 7.30.
 Negationes à Deo cognosci certum est. 12.261.
 Deo ratio immediate cognoscendi negationes non
 est forma aliqua positiua. 12.265.
 Implicat Deum cognoscere negationem non co-
 gnita forma positiua cuius est negatio. 12.264.
 Forma per quam immediate noscitur negatio est
 bonitas creata, qua per negationem remouetur.
 12.269.
 Non omnes negationes cognoscit Deus scientia vi-
 sionis sed aliquas etiam simplici intelligentia.
 12.268.
 Negationum causà indirectè & consequenter est
 scientia diuina. 12.284.

Nomen, Nomen Dei.

Negatiui nominis primaria significatio quanam
 sit? 25.51.
 Nomina quibus Spiritus sancti processio explica-
 tur sunt communia, non item quibus Filij pro-
 cessio significatur. 18.40.
 Nomina neutra non possunt predicari de singulis
 personis, possunt tamen dici de omnibus. 19.
 185. & 29.16. & seqq.
 Nomina unde significationem suam sortiantur.
 26.13.
 Nomina imponens rebus quid spectare debeat
 26.15.
 Nomina appropriata non dicuntur semper tantum
 de eo, cui appropriantur. 26.17.
 Nomina unde sumant suam unitatem & multi-
 plicitatem. 27.115.
 Nomina neutrius generis non sunt absolute pro-
 nuncianda in diuinis. 29.16. & seqq.
 Sunt autem usurpanda in Christo. ibid. 18.
 Nomina substantiua concreta de re absoluta non
 nisi singulariter predicantur de tribus personis.
 29.27. & seqq.
 Nomina adiectiua pluraliter de iisdem predican-
 tur. ibid.
 Nomina Diuersi, Alieni, Extranei, Difformis,
 Dissimilis, Discrepantis, Separati deuitanda
 sunt in diuinis. 29.30.
 Nomina qua personarum consortium excludunt
 vitanda sunt in diuinis. 29.31.
 Nomina partitiua non rectè de Deo dicuntur.
 29.36.
 Nomina trinumini & triformis nullo pacto Deo
 concedenda. 29.43.
 Nomina Triplex, Quadruplex, Multiplex, quate-
 nus Deo concedenda. 29.41. & 42.
 Nomina qua inuolunt secundam intentionem non
 predicantur de se mutuo in diuinis. 29.58.
 Non repugnat nomen Deum quidditatiue signifi-
 cans. 11.6.
 Repugnat viatorem imponere nomen, quod sit ex-
 pressiuum quidditatis Dei alijs viatoribus, non
 autem comprehensoribus. 11.9.
 Nomen Tetragrammaton, non est viatoribus ex-
 pressiuum quidditatis Dei. 11.9.
 Potest rei nomen imponi ad distinctius significan-
 dum, quam ipsemet nomen imponens intelligat.
 11.12.

Qui rem nullo modo cognoscit, nullum quoque no-
 men imponere potest. 11.13.
 Nullum nomen imponi potest significatiuum Deo,
 11.14.
 Nomen imponi non potest quod Deum compre-
 hensiuè exprimat. 11.15.
 Nomina qua tribuuntur Deo imperfectè tantum
 & confuse significant naturam diuinam. 11.16
 Deum nominant Viatores ex triplici perfectione.
 ibid.
 Nomina non physice sed moraliter audientem du-
 cunt in notitiam rei significata. 11.18.

Notio, Notionalia.

Notionalia predicantur de essentialibus concretis,
 d. 29.44.
 Notio alia formalis, alia obiectiua. 24.1.
 Notiones in personis diuinis sunt admittenda. 24.
 3. & seqq. nec plures nec pauciores quam quin-
 que.
 Ad rationem notionis quinque condiciones requi-
 sita. 24.8. & seqq.
 Notiones quomodo sint discretiue personarum.
 24.13.
 Notio est quid superius ad relationes. 24.14.
 Notio non necessario est vnica tantum persona
 notio. 24.16.
 Ad notionem sufficit vt mediata saltem ducat ad
 notitiam positiua proprietatis & dignitatis per-
 sona. 24.19.
 Notiones non admittunt de se inuicem predica-
 tionem vt substant secundis intentionibus. 24.
 22.

Numerus.

Numerica distinctio quid requiratur. 19.120.
 Numeralis ratio non predicatur de Deo adequatè
 sed inadquatè. 19.222. & disp. 29. n. 27.
 & seqq.

Obsecratio.

Deus Peccatorum obsecrat permissuè. 16.36.

Obiectum, Obiectum Scientiæ & actus.

Inter obiectum & potentiam debet esse proportio
 in eodem genere vite. 9.7.
 Obiectum formale habitus Theologici est testimo-
 nium Dei, vt modificatum naturali conexio-
 ne conclusionis deducta cum principio reuela-
 to. 1.39.
 Obiecti formalis unitas desumitur ex unitate ra-
 tionis, qua potentia ipsa mouetur ad assensum
 vel actum eliciendum. 1.84.
 Obiectum formale alicuius assensus non debet ne-
 cessario esse intrinsecum obiecto cui assentior.
 1.88.
 Obiectum scientia quomodo differat à subiecto
 scientia. 1.129.
 Obiecta qua veluti forma specifica constituunt in-
 tellectum & voluntatem diuinam sunt perfe-
 ctiones intima per se identificata intellectui &
 volun-

voluntati. 18.162.
 Obiectum intelligibile aliud extrinsecum intelli-
 genti, aliud intrinsecum. 18.73.
 Obiectum primum paternae cognitionis non est sola
 essentia exclusis personalitatibus. 26.90.
 Obiectum beatificum Patris non est sola essentia,
 sed etiam personalitates. 26.91.
 Obiectum non concurret nisi ad alium representa-
 tium sui. 26.100.
 Obiectum beatificum intellectus paterni sunt etiam
 possibilia, si non essentialiter, saltem connatura-
 liter. 26.146.
 Obiectum naturaliter attingitur à potentia in ea-
 dem abstractione posita. 9.13.
 Obiectum specificum intellectus creati est ens ut
 includit increatum cognoscibile per aliud. 9.14.
 Obiectum videtur in specie expressa ut ratione in
 Qua intelligibiliter ipsum exprimente. 9.40.
 Obiecto visibili non variato realiter, variatis tan-
 tum speciebus, variatur visio. 9.44.
 Obiectum supra oculum positum non potest produ-
 cere speciem impressam, ideoque nec dari visio.
 9.53.
 Obiectum infinitum potest attingi actu finito.
 9.78.
 Inter obiectum & potentiam non est attendenda
 proportio commensurationis entitatis ad enti-
 tatem, sed habitudinis ad terminum. 9.130.
 Obiectum ad potentiam comparatur tripliciter ut
 illi adequatum, ut disparatum, ut excedens in-
 tra eandem rationem formalem obiecti. 9.132.
 Obiecto similior est actus in ratione representandi,
 potentia vero naturalis in modo essendi. 9.154.
 Obiecti super naturalis actus semper est supernatu-
 ralis, non autem potentia. 9.154.
 Potentia motiva obiecti fundatur in tota entitate
 rei. 9.331.
 Obiectum primum visionis beata est Deus, se-
 cundarium creatura. 9.390.
 Obiecta sicut categorematice infinita arguunt cog-
 nitionem categorematice infinitam. 9.405.
 Obiectum intelligibiliter continetur in Verbo pro-
 cedente ex perfecta similitudine obiecti. 12.26.
 Obiecta in finita possunt intelligi ab intellectu finito
 successivè quia ad illa concurret secundum ra-
 tiones remotas & universales, non autem ha-
 bitus. 9.428.
 Obiectum formale primum divina voluntatis
 est ipsa bonitas increata. 14.6.

Oculus.

Inter oculum & Spiritum est proportio in ratione
 entis, non autem in ratione potentiae & obiecti.
 9.7.
 Oculus videt obiectum in sua visione tanquam in
 propria imagine expressum. 9.43. & seq.
 Oculo non obiectum sunt aquae praesentia, sicut sunt
 subiectum. 9.53.
 Oculus percipit obiectum coloratum non subiecti-
 ve, sed obiectivè. 9.53.
 Oculus clausus non potest videre obiectum, quia ca-
 ret specie impressa effectiva speciei expressae. 9.
 53. Sic neque superpositum obiectum. ibid.
 Oculus intus videt obiectum, quia species, in
 qua videt, est per propriam specie genita. 9.60.

Oculus corporeus elevari non potest ad videndum
 Deum. 9.128.

Odium.

Est in Deo verum odium. 14.99.

Omnipotentia.

Omnipotentia Dei in ordine ad effectus supra na-
 turam distincte & in particulari cognosci ne-
 quit. 1.10.
 Omnipotentia Dei non continet sub se potentiam
 productivam ad intra. 23.49. & seqq.
 Omnipotentia Dei non importat nisi potentiam
 productivam ad extra, neque distribuit pro om-
 nipotentia quae est in Deo. 23.52. & seqq.
 Omnipotentia Dei cur intimiorem connexionem
 habeat cum creaturis possibilibus, quam cum
 reliquis perfectionibus intimis, atque adeo om-
 nipotentia & creaturae possibiles sub qua ratio-
 ne prius cognoscantur, quam vis generativa &
 spirativa. 26.150.
 Omnipotentia in Deo à Sapientia non distinguitur
 sola extrinseca connotatione obiecti producibilis
 & intelligibilis, sed etiam intrinseca ratione
 praesupposita in Deo. 3.94.
 Omnipotentia attributum in Deo secundum ex-
 plicitas solas rationes est perfectius attributo
 immensitatis. 3.154.
 Omnipotentia attributum secundum explicitas
 solas rationes est imperfectius attributis intelle-
 ctus & voluntatis. 3.154.
 Omnipotentia est prior concipienda in Deo attri-
 butis intellectus & voluntatis. 3.169.
 Omnipotentia est posterior concipienda unitate,
 veritate, bonitate. 3.169.
 Omnipotentia in cognosci pendet ab extrinseco.
 7.22.
 Omnipotentia Dei videri debet ad hoc ut videan-
 tur impossibilia. 9.348.
 Omnipotentia comprehensa, necessario comprehen-
 ditur tota essentia Dei. 9.411.

Operatio.

Operationum immanentium in homine Deus non
 potest esse principium formale. 5.25.
 Operationes Angeli non mensurantur aeo. 7.4.
 Operationes vitales Dei sunt indivisibiles & per-
 manentes. 7.4.
 Operationes vitales liberae Angeli sunt successivae.
 7.4.
 Operationes Angeli intrinsecae & vitales mensu-
 rantur instanti temporis discreti. 7.82.
 Operationes Angeli extrinsecae mensurantur tem-
 pore continuo. 7.85.
 Operationes hominis internae mensurantur tempo-
 re & quandoque aeo. 7.86.
 Operatio unius Angeli nequit esse mensura opera-
 tionis alterius Angeli. 7.91.
 Ex praecisa operatione Dei in creaturas non colligi-
 tur evidenter ipsius intima praesentia in crea-
 turis. 8.16.
 Ex operatione Dei colligitur cum sanctis patribus
 mediate praesentia Dei in rebus omnibus. 8.27.

Per

INDEX RERVM

Per operationem Deus non est in spacio imaginario. 8.44.
 Operatione immanente vel nihil producit extra nos, vel quod sit finis ipsius operationis immanens. 9.61.
 Operatum per se potest fieri operatum per aliam formam. 9.98.
 Operationum in Deo triplex genus primum creatura omnino incommunicabile, secundum conaturaliter communicabile. Tertium per gratiam tantum communicatur. 9.134.
 Operatio propria Dei cum principio proximo accidentali non autem substantiali remoto communicari potest creaturae. 9.161.

Opinio.

Opinio specificatur à medio, quo ostenditur & declaratur conclusio. 1.34.

Oppositio.

Oppositio & distinctio inter producent & productum in diuinis non est desumenda à ratione communicandi, sed à ratione producendi. 18.10.
 Oppositio quam habere potest una relatio ad aliam quomodo contingat. 19.39.
 Opposita propter identificationem cum tertio non amittunt oppositionem inter se. 19.94.
 Oppositio inter relationes diuinas alia formalis, alia radicalis, & in quo huius essentia consistat. 20.39. & seqq.
 Oppositio radicalis sufficiens est ad constituendas & distinguendas personas diuinas, supposita tamen formali oppositione relatiua earum. 20.59.
 Oppositio in diuinis est fundamentum incommunicabilitatis, non contraria. 20.60.
 Oppositio disparata an sufficiat unam personam distinguere ab alia in diuinis. 27.64.

Oratio.

Oratio utilis est, quia est effectus primae gratiae, & causa subsequenter. 15.32.
 Oratio semper est necessaria ad impetrandam gratiam congruam. 12.233.

Ordo.

Ordo alius originis, alius naturae secundum Scotum. 22.9. & seqq.
 In diuinis est ordo realis originis inter personas producentes & productas. 22.15. & seqq.
 Ordo realis quis sit. 22.16.
 Ordo necessarius trahit secum aliquam prioritatem. 22.20.
 Ordo & simultas originis, in quo consistat. 22.20.
 Quo ordine concipiendae sunt prioritas & posterioritas, quae in Deo reperitur. 22.30.
 Ordinatio libera mediorum ad finem impossibilis est, absque aliqua physica mutatione in rebus ipsis ordinatis. 22.69. & seqq.
 Ordo virtualis, non autem actualis est inter attributa diuina. 3.166.
 Omnis ordo virtualis fundari debet in ordine actuali. 3.167.

Ordine priora in Deo concipienda sunt attributa, quae essentiam immediate secundum rationem communem & indirecte minuatam consequuntur. 3.169.

Ex his priora quae consequuntur rationem entis analogice communis Deo & creaturis, quam quae consequuntur rationem entis increati & infiniti. 3.169.

Ordine priora concipienda sunt in Deo attributa intellectus, posteriora voluntatis. 3.169.

Ordo & gubernatio vniuersi arguunt Deum esse unum. 4.4.

Ordo non realis, sed rationis ponendus est in ideis diuinis. 13.35.

Ordo decretorum Dei circa praedestinationem adultorum & paruulorum. 15.96.

Origo.

Origines actiuae non distinguuntur realiter inter se. 18.31.

Origines actiuae distinctionem suam sumunt penes proprietates principiorum producentium. 18.31.

Origines actiuae non obstante identitate earum inter se simpliciter duae dicende sunt, quia numerantur ad humerationem terminorum originatorum, non tamen dicende sunt duae res. 18.33.

Origo includit communicationem naturae & formalem productionem hypostasis. 18.97.

Origo arguit tantum à posteriori distinctionem personarum. 20.44.

Origines quomodo personas constituent. 20.62.

Origo passiuā alio modo personam constituit, quam actiuā. 20.63.

Inter origines adiectiuae & passivae reperitur prioritas & posterioritas. 22.24.

Origines à ratione notionum cur excludantur. 24.12.

Origine prius habere aliquid, & à se habere, quomodo differant. 26.177.

Origo in Deo non est attributum. 3.20.

Pater prius origine, non duratione intelligit essentiam, quam generat Verbum. 9.338.

Pars.

Pars connotat diuisionem perfectionis communicatae à non communicata. 19.123. & 223.

SS. Patres.

Patres saepe perfectiones diuinas probant rationibus tantum probabiliter concludentibus. 8.27.

Patres in rebus fidei quomodo procedant. 1.16.

Paruuli.

Paruuli accipiunt gloriam ut hereditatem, nec ad eam ex suis meritis praedestinantur. 15.130.

Media sufficientia ad salutem parauit Deus paruulis omnibus. 16.34.

Ordo decretorum Dei circa praedestinationem paruulorum. 15.96.

Media salutis vult Deus paruulis applicari dependenter à libera voluntate hominum. 16.34.

Voluntate Beneplaciti antecedente vult Deus paruulis omnibus salutem. 16.34.

Causa Reprobationis paruulorum est originale. 16.38.

P.r.

ET VERBORVM.

Permissio peccati originalis, cum quo parvuli de-
cedunt, non est effectus reprobationis. 16.64.

Pater æternus.

Pater prius origine non duratione intelligit essen-
tiam, quam generet Verbum. 9.338.

Pater à Filio habet aliquam beatitudinem obie-
ctivè non originativè. 9.339.

Pater æternus non habet ideam de aeterno suo filio.
13.28.

Patrem ingentum esse probatur discursu Theolo-
gico. 25.33. & seqq.

Paternitas cur non possit produci à natura divina.
25.34. & seqq.

Paternitas cur non possit esse ab alia persona ab ip-
sa Paternitate distincta. 25.37.

Paternitati sub qua ratione positiva conveniat No-
tio ingenti. 25.57. & seqq.

Solus pater soli Filio in divinis propriè loquitur.
26.34. & seqq.

Pater non loquitur propriè ad seipsum. 26.37.

Pater licet dicat totam Trinitatem, atque adeo
seipsum, non tamen loquitur nisi ad solum fi-
lium. 26.40. & seqq.

Pater si non produceret Verbum, sed tantum intel-
ligeret, res ab ipso intellecta non dicerentur di-
ctæ. 26.73.

Pater unde determinetur ad infinitam notitiam
Personarum. 26.97.

Pater in priori originis, quo gignit Verbum, Ver-
bum & Spiritus sanctus non existunt priori-
tate originis, existens tamen simultatè duratio-
nis. 26.103. & seqq.

Pater in nullo signo non cognovit Filium & Spi-
ritum sanctum in se ipsis actu existentes. 25.104.

Pater prius fertur sua cognitione ad se ipsum co-
gnoscendum, quam ad Filium & Spiritum san-
ctum prioritate tantum virtuali, non verò rea-
li. 26.105.

Patris notitia non prius terminatur ad Verbum
ut productio ipsius, quam ut notitia eiusdem, &
reliquorum obiectorum. 26.106.

Pater est sapiens sapientia genita, retractatur à S.
Augustino. 26.106.

Patris suppositum considerari potest, vel ut obie-
ctum paternæ dilectionis, & sic ad productio-
nem Verbi non concurrir nisi tantum termi-
nativè; vel ut naturale suppositum patris, & sic
concurrir originativè. 26.142.

Pater non potest mitti. 28.28. 42.100.

Licet veniat & donetur nobis. ibid. 100.

Pater prius cognoscit suam essentiam quam crea-
turas possibiles, non tamen prius producit Ver-
bum, quam cognoscat creaturas. 26.142.

Pater est idem Deus qui Filius, vera est proposi-
tio: contra verò: Pater est idem qui Filius falsa.
29.21.

Pater prius cognoscit creaturas possibiles, quam
Filius & Spiritus sanctus cognitione notionali,
non essentiali. 26.147.

Pater non prius ratione, quam cognoscat creatu-
ras possibiles producit Verbum. 26.150.

Pater dupliciter potest prius ratione quam pro-
ducit Filium & Spiritum sanctum eosdem co-
gnoscerè. 26.150.

Pater est de Natura divina, Persona sunt de sub-
stantia Dei, falsa propositiones. 29.64. & seqq.

Pater est de substantia Filij, falsa. ibid.

Pater est in Filio, Filius in Patre, uterque in Spi-
ritu S. vera propositiones. ibid. 69.

Pater diverso modo loquitur aeterno Filio de rebus
necessariis ac de contingentibus. 26.168.

Pater cur non possit habere rationem Imaginis,
sed solius Exemplaris. 26.194.

Pater per generationem communicat Filio vim
spirandi. 27.35.

Pater, quoniam per generationem communicet,
qua non. ibid.

Pater cur requirat consortium Filij ad productio-
nem Spiritus Sancti. 27.42.

Pater sola Paternitate radicaliter distinguitur à
Spiritu S. spiratione vero formaliter & expli-
citè. 27.66.

Pater est prior origine Filio quoad virtutem ip-
sam spiratnam, non autem quoad actum ip-
sum spirandi. 27.83.

Pater principaliter spirat, quatenus spirat a se,
vera ne? 27.86.

Pater prius auctoritate spirat; & pater principa-
liter spirat vera. 27.88.

Pater & Filius quantum ad ordinem Personarum
producentium non aequè seu uniformiter
spirant, quomodo vera? 27.89.

Pater non solum immediatè, sed etiam mediatè
spirat, quomodo vera. 27.90.

Pater spirat per Filium sine mediante Filio, quo-
modo intelligendum. 27.91.

Pater non est origine prior generatione actuum.
22.26.

Pater prius origine per generationem actuum ve-
spicit Filium, quam per spirationem actuum
Spiritus S. 21.27.

Pater prius prioritate secundum quid spirat,
quam Filius. 22.28.

Pater & Filius prius ad extra produciunt priori-
tate secundum quid quam Spiritus S. ibid.

Pater est sub aliqua ratione posterior Filio & Spi-
ritu S. 22.41. & seqq.

Pater quomodo gignat Filium voluntate compla-
centia. 22.58.

Pater in priori signo originis, quo præcedit Filium,
non solum cognoscit seipsum suamque essentiam,
sed etiam Filium & Spiritum S. quorum per-
fecta notitia beatur. 22.59.

Pater prius prioritate à quo, non in quo existit,
quam existat Filius. 22.60.

Pater est Pater ut Filium gignat finaliter, non
originaliter. 23.4.

Paternitas generat, an concedenda? 23.43.

Patris Notio est innascibilitas & Paternitas. 24.
13.

Pater est principium & Fons totius Deitatis, pro-
positio est catholica, & absque limitatione con-
cedenda. 25.14. & seqq.

Pater est author Filij & Spiritus S. 25.19.

Pater in divinis quomodo se ipsum dicat & crea-
turas. 18.69.

Pater & Filius diligunt se Spiritu S. Pater solum
sapientia genita, Pater intelligit aut dicit se
Verbo, quomodo vera? sequentes propositiones,
cur falsa. Pater est sapiens sapientia genita.

Pater.

INDEX RERVM

Pater gignit se verbo. Pater & Filius spirant se Spiritus S. 18.70.
 Paternitas immediatè afficit intellectiõnem tanquam proximam rationem communicandi. 18.92.
 Pater adhuc esset Pater etiamsi non spiraret Spiritum S. 18.147.
 Paternitas conuenit Deo non media origine, unde nec supponit aliquam rationem fundandi. 19.7.
 Pater non respicit Spiritum S. Paternitate formaliter, sed Paternitate emittitiue accepta. 19.48.
 Pater communicat totam essentiam Filio solum secundum rationem explicitam. Deitatis. 19.130.
 Pater prius origine, quam generet Filium quomodo sit completè Deus absque filiatione. 19.131.
 Paternitas est Essentia, an sit vera propositio. 19.159.
 Pater per essentiam est distincta Persona à Filio; item Pater paternitate est eadem essentia cum Filio, an concedenda. 20.22.
 Paternitas si auferretur à Patre, an posset radicaliter opponi Spiritui S. 20.41.
 Pater non constituitur in ratione Personæ per relationem sub ratione formæ subsistentis incommunicabilis. 20.50.
 Paternitas in diuinis an & quomodo consequatur generationis actum. 20.68.
 Paternitas qualiter sit constitutua, originans & referens. 20.68.
 Pater quomodo sit prior & simul cum Filio. 20.71.
 Patrem originare Filium quid sit. 20.75.
 Pater non eo formaliter est prior origine, quod ipse à nullo sit, sed quod sit alterius productiuus. 22.23.
 Pater licet prius origine habeat virtutem spiratiuam, non tamen prius origine habet actum virtutis spiratiuæ, quam habeat Filius. 27.102.
 Pater respectu virtutis spiratiuæ non se habet ut proprietarius, Filius uero ut Vsuarius. 27.104.
 Patri conuenit virtus spiratiua à se, Filio à Patre, non tamen liberè, atque adeo non magis propriè uni, quam alteri. 27.105.
 Pater & Filius in omni proprietate sermonis est vnum principium spiratiuum. 27.112. & seqq.
 Pater & Filius sunt vnum principium spiratiuum, quem sensum faciat. 27.116.
 Pater cur non possit dici duo principia propter duplicem formam, generatiuam & spiratiuam. 27.118.
 Pater per gratiam nobis non mittitur, sed tantum Filius & Spiritus S. Venit autem non tantum Filius & Spiritus S. sed etiam Pater. 28.100.

Peccatum & permissio peccati.

Peccata quomodo Deus cognoscat in seipso. 12.46.
 In predestinatis permissio peccati numeranda est inter effectus diuinæ predestinationis. 15.172.
 Permissio peccati in vno, sepe est effectus predestinationis in alio. 15.165.
 Non repugnat Deum velle permissionem peccati nondum prauis scientia absoluta. 15.172.

Nulla peccati permissio est effectus reprobationis. 16.63. & 64.
 Dona peccato interrupta sunt effectus predestinationis in predestinato. 15.161.
 Permissio peccati originalis cum quo paruuli decedunt non est effectus reprobationis. 16.64.

Pelagius.

Pelagius impiè voluit opera solius arbitrij creati esse sufficientia ad beatitudinem. 15.13.

Per, præpositio.

Per præpositio quam causam denotet. 27.91.

Perfectio.

Perfectio alia est simpliciter simplex, alia ad certum genus limitata. 3.12.
 Quæ perfectio propriè, quæ impropiè competat Deo. 28.12.
 Perfectio in creaturis duplex est. 3.13.
 Nulla perfectio possibilis est, quæ non sit in Deo aut formaliter aut eminenter. 3.11.
 Perfectio ex suo conceptu importans aliquid per modum constituentis naturam excluditur à ratione attributi. Item perfectio libera. 3.20.
 Perfectiones creatæ sunt posteriores increatis quoad entitatem, non autem necessario quoad completam distinctionem virtutalem inter se. 3.116.
 Perfectiones diuinæ quomodo cognoscantur. 3.106. & 108.
 De qualibet perfectione ut diuinæ cum reduplicatiõne affirmari potest qualibet perfectio diuinæ, dummodo reduplicatio non cadat supra rationem explicitam. 3.141.
 Perfectio diuinæ est in alia multipliciter. 29.69. & seqq. & 82. & seqq.
 Perfectio attributalis in Deo à nobis concipi potest duplex. 3.162.
 Perfectiones in Deo sunt finitæ extensiuè, infinitæ intensiuè. 3.161.
 Perfectio in Deo duplex, alia necessaria, alia libera. 9.297.
 Perfectiones diuinæ quam connexionem habeant cum omnipotentia Dei, & quam creatura possibiles. 26.151.
 Perfectio est entitas commensurata rei. 19.200.
 Nulla perfectio est in vna persona, quæ non sit in alia persona. 19.209.
 Perfectio entis alicuius potest limitari ad certum genus vel propter finitudinem, vel propter essentialẽ oppositionem. 19.213.
 Perfectio increata essentialiter debet esse infinita in aliquo saltem genere. 26.128.

Perseitas.

Perseitas, quæ est differentia Entis aduenit Enti & includit ipsam rationem entis. 19.153.
 Perseitas explicitè importatur in ratione substantiæ, implicitè in ratione entis. 3.137.

Perseuerantia.

Perseuerantiam nec de congruo mereri possumus ratione.

ET VERBORVM.

ratione primi auxiliij. 15. 126.
Possumus tamen ratione ultimi. 16. 38.
Persecrantiæ donum est principalis effectus diuine prædestinationis. 15. 154.

Persona diuina. Personalitas. Proprietates personalis.

An persona diuina sit in alia per præsentiam, potentiam & essentiam. 1. 29. 88. & seqq.
Proprietates notionales diuinarum personarum ad extra quæ sint. 28. 1.
Persona diuina non ad quauis opera mittuntur. ibid. 17.
Persona diuina absque ulla imperfectione mittuntur ad nos non sic Angeli. ibid.
Ad quid persona diuina ad nos mittantur. ibid.
Persona procedentes tantum possunt mitti. ibi. 42.
Persona tantum producentes possunt mittere. ibid.
Persona diuina nobis donantur cum ipsa gratia. ibid. 62. & seqq.
Persona diuina tota producit, vera propositio. 29. 54. & seqq.
Persona diuina non sunt plura Individua sed unum. 48. & 29. 2.
Persona diuina quo modo distinguuntur ad inuicem. 48.
Personales relationes in Deo non faciunt compositionem. 5. 5. & 44.
Persona diuina cum transseunt de non esse producti ad esse producti nullo modo notantur. 6. 18.
Persona vna in diuinis videri sine alia non potest. 9. 321.
Ratio implicantiæ. 9. 330.
Persona diuina licet ad extra non sint paræ effectiua, sunt tamen effectiua obiectiua. 9. 336.
Persona diuina non excluduntur ab obiecto primario beatitudinis. 9. 341.
Tribus personis sunt communes idea, appropriantur tamen Verbo. 13. 36.
Personalitates diuina per quid inter se distinguantur. 25. 34.
Persona dua improducta in diuinis cur implicent. 25. 39.
Persona diuina possunt sub aliqua ratione incompleta quasi & partiali concipi absolute. 25. 67.
Persona alia præter Verbum cur non dicant respectum ad creaturas, ut dictas & manifestandas. 26. 70. & seqq.
Persona producta quidquid habent à producente quomodo verum. 26. 179.
Persona vna, an ad alterius imitationem sit producta. 26. 199.
Persona diuine non habent propriè ideam sui. 26. 200.
Personalitas in diuinis quo modo includatur essentialiter in ratione Imaginis. 26. 215.
Quidquid de vna persona dicitur in sacra scriptura, etiam si dicatur cum particula exclusiua, dictum intelligitur de cæteris, ubi non obuiat relationis oppositio. 27. 37.
Persona diuina quomplex formalitas. 21. 25.
Persona producentis sub qua ratione sit prior origine persona producta. 22. 35.

Persona diuina quomodo sint simul duratione natura, & cognitione. 21. 40.
Ad posteriorem naturam quid requiratur. 21. 41.
Persona vna diuina includit reliquas intensiue formaliter, & extensiue virtualiter. 23. 31. & seqq.
Persona quomodo notionibus ab inuicem discernantur. 24. 13.
Personalitas cur sit producibilis, & non natura. 18. 5.
Persona quæ supponitur à duabus personis procedentibus necessario debet esse improducta. 18. 18.
Persona improducta & reliquarum productiua alia esse non potest, quam persona Patris cum proprietate spiritali. 18. 19.
Persona, quæ est prima in Trinitate, cur non potuerit in ratione persona constitui personalitate spiritali, & proprietate generandi. 18. 19.
Persona plures in Deo esse non possunt quam tres. 18. 20.
Personarum multiplicatio in Deo necessario fundari debet in origine producentis & producti. 18. 20.
Personarum diuinarum ordo. 19. 8.
Persona directè & formaliter importat hypostasim, indirectè vero, & materialiter naturam. 20. 2.
Persona diuina constituuntur, & distinguuntur per proprietates personales. 20. 11. & seqq.
Persona cur habeat constitutum & non personalitas. 20. 14.
Personarum constitutio quomodo sit realis, & quomodo per intellectum. 20. 17.
Persona diuina constituuntur, & distinguuntur relationibus. 20. 32. & seqq.
Personas diuinas constitui proprietatibus absolutis, & simul referri proprietatibus relatiuis aduenientibus personis iam constitutis per suas proprietates absolutas an implicet? 20. 36. & seqq.
Personæ non constituuntur relationibus sub ratione originis. 20. 44.
Persona Patris an constituatur per expressam rationem Paternitatis ut conceptam solum & non ut exercitam. 20. 45. & seqq.
Persona diuina re ipsa constituuntur relatione ut Relatio est formaliter. 20. 56. & seqq.
Persona diuine constituuntur etiã originibus. 20. 62.
Persona si adequatè concipiuntur, concipi debent conceptu relatiuo. 20. 64.
Persona diuina si concipiuntur conceptu confuso & inadæquato, quomodo debeant concipi. 20. 65. & seqq.
Personalitas increata concepta iuxta exigentiam tres formalitates includit. 20. 70.
Persona quoad modum significandi, non quoad rem significatam importat perfectionem absolutam. 20. 72.
Persona diuina absolute & respectiue constituitur. 20. 80.
Persona est intellectualis nature individua substantia, quomodo intelligenda? 20. 81.
Persona diuina quomodo omnes simul ad extra creent in sententia Scoti. 22. 13.
Inter diuinas personas est realis prioritas & posterioritas originis non autem natura. 22. 17. & seqq.

INDEX RERVM

Proprietas personalis debet precedere omnem aliam proprietatem cum sit primum complementum naturae in ordine ad operationes omnes ipsius. 27.130.
 Persona diuina, quae ratione dicantur cum gratia nobis dari. 28.62. & seqq.
 Persona diuina non sunt nobis per ipsam gratiam substantialiter, sed tantum moraliter praesentes: sunt autem substantialiter praesentes per gloriam. 28.69. & seqq.
 Persona diuina etiam per gratiam dici possunt fieri nobis substantialiter praesentes ratione iuris ad gloriam. 28.71.
 Persona diuina quo pacto fieri possint sub dominio & possessione creaturae rationalis. 28.79.
 Persona diuina non mittuntur ad nos nisi per dona supernaturalia & gratuita. 28.81.
 Persona diuina per solam gratiam gratum facientem ad nos perfecte mittuntur, inchoatiue uero per quodcumque donum supernaturale. 28.86. & seqq.
 Persona diuina mittuntur ad peccatorem inchoatiue ratione auxiliorum & actuum supernaturalium. 28.89.
 Persona diuina manent in peccatore ratione habitus fidei & spei. 28. ibid.
 Persona diuina non per quodlibet augmentum gratiae mittuntur. 28.91.
 Persona diuina peculiari titulo mittuntur ad beatos. 28.93.
 Persona diuina moraliter saltem mittuntur ad eum, qui sola condonatione extrinseca iustificatur. 28.97. & seqq.
 Persona diuina missae sunt ad omnes Angelos initio creationis & ad nostros Protoparentes. 28.106.
 An persona diuina uisibiliter missae sint ad antiquos Patres. 28. ibid.
 Una persona diuina missione inuisibili ad nos uenire posset sine alia, de facto tamen omnes ueniunt. 28.101.
 Personam Spiritus S. mittere non potest Christus ut homo. 28.103.
 Una persona diuina est apud aliam, an & quo pacto sit concedenda. 29.87.
 Personam esse in sinu alterius soli Filio competit respectu patris. 29.86.
 Persona diuina non est in alia per illapsum. 29.84.

Plato.

Plato primus fuit idearum inuenitor. 13.1.

Possessio.

Possessio importat quietem & firmitatem rei possessae. 7.2.

Possibile.

Possibile quomodo habeat locum intra Deum, cum quidquid in Deo est, actus esse debeat. 23.3. Vide Vo. creatura & lumen gloriae. ibid.

Potestas antecedens & consequens.

Potestas antecedens est, qua simpliciter possumus producere uel non producere effectum, quousque

illum actu non produxerimus. 12.250.
 Consequens est, quae nulla facta suppositione liberae determinationis nostrae voluntatis, & antecederet & consequenter nos relinquit indifferentes ad utrumlibet faciendum. ibid.
 Praescitum à Deo non potest non fore potestate solum consequente. ibid.

Potentia.

Potentia productiua ad extra est perfectio intrinseca Dei. 26.130. & seqq.
 Potentia productiua Notionalis realis in Deo datur. 23.2.
 Potentia proximè productiua, quae requirat. 23.24.
 Potentia productiua ad extra in quo sensu possit dici perfectior potentia productiua ad intra. 23.36. & seqq.
 Potentia productiua aequiuoca non desumit perfectionem suam ex perfectiore termino producibili. 23.38.
 Potentia productiua ad intra non continetur sub omnipotentia Dei. 23.49. & seqq.
 Potentia operatiua respicit determinatam suppositi operationem, à qua proximè specificatur. 19.74.
 Potentia cognosce non potest non cognito termino talis potentia. 3.107.
 Potentia actiua non autem passiva est in Deo. 3.18. & 17.1.
 Potentia passiva includit priuationem alicuius perfectionis. 3.18.
 Potentia actiua non est ad perficiendum se, sed alia à se. 3.18.
 Potentia passiva intelligibilitatis est tantum extrinseca & grammaticalis. 5.30.
 Potentia producibilitatis prout hac dicit solam non repugnantiam ad esse, non uidetur neganda Deo. 6.22.
 Potentia nequit exigere actum nisi cum eo exigit obiectum specificans actum. 7.43.
 Potentia infinitas arguit solum infinitatem syncaegorematicam termini. 8.51.
 Per potentiam Deus est praesens rebus omnibus. 8.52.
 Praesentia & Essentia praesentiam supponit praesentia Dei in rebus per potentiam. 8.52.
 Inter potentiam & obiectum debet esse proportio in eodem genere uirae. 9.7.
 Potentia naturaliter fertur tantum in obiectum suum sub eadem & non maiori abstractione possum. 9.13.
 Actus vitalis non pendet à potentia media actione distincta. 9.69.
 Potentia diuina quia est in ratione potentia illimitata non potest exprimi ab ulla specie creata. 9.80.
 Nulla potentia corporea attingere potest Deum. 9.123.
 Potentia vegetatiua nequit per actum uitae sensitiua percipere obiectum sensibile. 9.127.
 Neque sensitiua per actum uitae intellectiua obiectum intelligibile. 9.127.
 Potentia per supernaturalitatem non extrahitur à genere uitae in quo est. 9.132.

Poten-

ET VERBORVM.

Potentia vitalis in ratione percipiendi obiectum ab intrinseco completa esse debet, & solum potest esse complebilis in ratione produciuntis. 9.128
 Nulla potentia corporea vitalis potest ferri in vltimum obiectum spirituale. 9.130.
 Potentia corporea minus distat ab ente spirituali in ratione Entis, quā intellectus creatus a Deo: non autem in ratione obiecti & potentia. 9.130
 Inter potentiam & obiectum attendenda est proportio commensurationis habitudinis ad terminum. 9.130.
 Potentia ad visionem beatam non concurrat secundum rationem specificam sed genericam. 9.281
 Potentia in via non solet operari secundum vltimum posse bene vero in Patria. 9.196.
 Potentia Dei est principium vniuersale, actus vero liber particulare. 9.348.
 Potentia actiua est principium transmutandi alterum in quantum alterum. 17.1.
 Potentia passiva est principium transmutandi ab altero, in quantum altero. 17.1.
 Potentia actiua Dei ad intra respectu Notionalium habet veram & propriam rationem potentia. 17.1. & 23. nu. 2. & seqq.
 Potentia actiua Dei ad intra respectu actuum essentialium non habet veram rationem potentia. 17.1. & 3.
 Est in Deo potentia actiua productiua ad extra. 17.4.
 Hac potentia nullum includit ordinem realem ad creaturas. 17.5.
 Evidenti discursu potest demonstrari hac potentia in Deo. 17.6.
 Potentia diuina productiua ad extra non distinguitur ex natura rei ab essentia diuina & reliquis attributis. 17.7.
 Potentia diuina non tantum quā diuina, sed etiam quā potentia includit formaliter essentia. 17.17.
 Potentia secundum rationem formalem explicitam non distinguitur ab intellectu & voluntate nisi ut includens ab inclusio. 17.20.
 Potentia executiua non completur in Deo proxime per actum liberum voluntatis sed per potentiam in actu primo indifferentem. 17.23.
 Potentiam executiuam in Deo complet intellectio ut actus directus operis. 17.23.
 Potentia Dei actiua ad extra eadem est directiua applicatiua & executiua. 17.29.
 Potentia Dei actiua ad extra est infinita ex parte subiecti, seu ab essentia diuina. 17.44.
 Eadem est infinita ex parte termini producibilis. 17.46.
 Eadem esse tam intensiue, quā extensiue infinitam, ratione naturali demonstrari potest. 17.53
 Discrimen inter obiectum potentia & scientia diuina. 17.54.
 Potentia diuina obiectum non solum est ens, sed etiam non ens. 17.55.
 Potentia diuina obiectum non est Deus. 17.57.
 Potentia Dei non potest se extendere ad praterita reduplicatiue. 17.61.
 Sed specificatiue. 17.61.
 Potentia diuina diuiditur in ordinatam & absolutam. 17.62.
 Per potentiam non est Deus in spatio imaginario. 8.44.

Tom. I. De Deo.

Potentia cognoscitiua sub quo abstractionis genere est, sub eodem est cognitio naturalis ab ea producta. 9.152.
 Potentia naturalis est similior obiecto in modo essendi, actus vero in ratione representandi. 9.154.
 Quomodo Deus producat extrinsecos effectus. 14.85. & 88.

Predefinitio.

Predefinire est aliquid velle ut absolute fiat. 14.138.
 Predefinire antecedenter ad humanam libertatem est, antequam tales actus sint praui si ut futuri dependentur à libera voluntate creata, in priore signo rationis discernere. 14. ibid.
 Nulla necessitas cogit ponere in Deo predefinitionem huiusmodi. 14.146.
 Licet predefinitio actuum liberorum necessaria non sit, cum libertate tamen creata non pugnat. 14.140.
 Posita predefinitione Dei implicat oppositum fieri. 14.139.

Predestinatio.

Predestinatio non est aliquid attributum in Deo. 3.20.
 Predestinatio ponit perfectionem in creatura. 3.20.
 Non est melius Deo predestinare quā non predestinare. ibidem.
 Predestinationis suae seriem vident Beati in Verbo. 9.446.
 Predestinatio est transmissio creaturae rationalis in finem vite aeternae. 15.1.
 Predestinatio principaliter importat efficaciam actum voluntatis gloriam decernentis, & media eligentis: minus principaliter actum intellectus disponentis media. 15.6. & seqq.
 Totaratio predestinandi hos fuit merum Dei Beneplacitum. 15.19 & 16.48.
 Opera moralia & obicis remotio non sunt Deo causa predestinandi hos pra alijs. 15.19.
 Deus non predestinat ex bono usu gratiae aut liberi arbitrij futura. 15.27.
 Ad predestinationem requiritur creaturae non repugnantia per modum conditionis, non autem meriti. 15.30.
 Christi merita sunt causa nostra predestinationis. 15.39 & seqq.
 Christi merita non sunt causa predestinationis ipsius Christi. 15.45.
 Christi merita non sunt causa nostra Electionis, quatenus hac dicit electionem vnius pra alia. 15.47.
 Cur merita Christi non numerentur inter effectus diuinae predestinationis. 15.49.
 Predestinatio completa duo importat: electionem ad gloriam & preparationem mediorum. 15.50.
 Predestinatio ad gloriam decreta est dependenter ab operibus gratiae in genere causa meritoria. 15.61. & seqq.
 Ordo decretorum Dei circa predestinationem adultorum & paruulorum. 15.101.
 Paruuli non predestinantur ad gloriam ex meritis.

Ddd 2

meritis.

INDEX RERVM

meritis. 15.103.
Prædestinatus non semper discernitur à non prædestinato per primam gratiam congruam, sed per ultimam finalem. 15.107.
In tota serie mediorum multa conferuntur ut præmia intuitu precedentium. 15.108.
Conditiones necessaria ad effectum prædestinationis. 15.133.
Prædestinatio ad gloriam ex meritis est opus puræ misericordiae, quia imminuitur prima gratia gratuita. 13.132.
Media Salutis ut Incarnatio &c. ut sic considerata sunt solum effectus diuinæ providentiæ. 13.134.
Vi vero applicata prædestinato sunt effectus diuinæ prædestinationis. ibid.
Non omnia bona naturalia sunt effectus diuinæ prædestinationis. 15.146.
Sed tantum ea quæ per modum mediæ aut dispositionis ad gloriam consequendam conferunt, aut ad eius augmentum. 15.147.
Omnia bona supernaturalia in Prædestinato sunt effectus prædestinationis. 15.152.
In prædestinatis permissio peccati numeratur inter effectus prædestinationis. 15.172.
Permissio peccati in uno saepe est effectus prædestinationis in alio. 15.176.
Prædestinatio incipit à prima vocatione congrua, non autem reprobatio à negatione eiusdem. 16.49.
Si prædestinatio includit electionem ad primam gratiam, non est in nostra potestate, secus si tantum dicat electionem ad gloriam. 16.65.

Prædicamentum.

Prædicamenta de Deo secundum omnem proprietatem enunciarî non possunt. 5.40.
Prædicamenta de Deo proprie, id est, non metaphorice, non tamen uniuoce dicuntur. 5.42.

Prædicatio.

Prædicari in quid & in recto nihil potest, nisi quod formaliter inest. 3.56.
Prædicatio abstracta denotat quidditatem rei. 3.56.
Prædicatio in abstracto non requirit tantum identitatem inclusionem. 19.115.
Prædicationes quando sunt per Verbum faciunt sensum formalem & explicitum. 19.159.
Prædicata, quæ diuinis Relationibus attribui possunt in triplici sunt differentia. 19.182. & seqq.
Prædicantur attributa denominatiue de Deo non secundum rem, sed secundum modum nostrum significandi. 3.66.
Prædicatio mutua diuinorum attributorum etiam reduplicatiua admittenda est, modo reduplicatio non cadat supra rationem explicitam. 3.140.

Prædictus. Præmissa.

Præmissa naturalis ex coniunctione cum præmissa supernaturali eleuatur ad participandum aliquem gradum certitudinis supernaturalis: Et in quo hæc Eleuatio consistat. 1.73.
Præmissa naturalis cognita per discursum ut contenta in præmissa reuelata credi potest ex testimonio diuino explicitè & formaliter, vel implicitè & virtualiter. 1.74.

Præmissa probabilis aut contingens non potest ex coniunctione cum præmissa supernaturali eleuari ad participandum aliquem gradum maioris certitudinis, eo quod talis præmissa probabilis non censetur implicite contineri in propositione formaliter reuelata. 1.75.
Præmissa euident non potest præmissa credita fide diuina communicare aliquem gradum euidentiae, potest tamen præmissa credita fide diuina communicare aliquem gradum certitudinis præmissæ naturali. 1.75.
Prædictus habitus est gratia alterius, cum non consistat in sola veritate sui obiecti cognoscenda, sed ulterius tendat ad actum seu opus à se distinctum dirigendum & regulandum. 1.95.
Prædicta scientia debet versari circa obiectum operabile modo operabili. 1.98.
Prædicta scientia non requirit ut possit immediate operari circa finem, sed satis est si operari possit circa media quibus finem consequimur. 1.100.
Prædicta notitia supponit in sciente liberam facultatem exercendi opus, cuius notitia ipsa practica est directiua. 1.99.
Potest unus idemque habitus esse formaliter practicus & formaliter speculatiuus, cum possit eadem notitia esse practica & speculatiua simul. 1.105.

Axioma illud intellectus extensione fit practicus, quomodo intelligendum. 1.105.
Ratio practici & speculatiui non debet desumi ex intrinseca ordinatione scientiæ, sed ex intrinseca natura & conditione obiecti. 1.110.

Præpositio.

Præpositiones importantes habitudinem termini ad principium productiuium tribui non possunt nisi solis personis procedentibus respectu productiuium. 29.59.
Præpositiones importantes solam habitudinem causæ formalis tribui possunt tam notionalibus, quam essentialibus respectu quarumcunque perfectionum diuinarum. ibid. 68.

Perspectiua.

Perspectiua quodnam obiectum, & quomodo subalternetur Geometriæ. 1.113.

Physica.

Physica est subalternans Medicinæ. 1.115.

Præscientia.

Præscientia futurorum non laedit libertatem liberi arbitrii. 12.148.
Præscitum non potest non fieri potestate solum consequente. 12.151.

Præsentia Dei.

Deus fieri potest præsens rebus sine sui mutatione. 8.8.
Discrimen inter præsentiam Dei & immensitatem Dei. 8.9.
Præsentia competit Deo in tempore & libere. 8.9.

Ex

ET VERBORVM.

Ex præcisa operatione Dei in creaturas non colligitur euidenter intima præsentia Dei in rebus omnibus. 8.16. & seqq.
 Ex actione Dei creatura mediata colligitur intima præsentia Dei in rebus omnibus. 8.22.
 De fide videtur esse Deum esse extra hunc mundum negative. 8.28.
 Negari non potest Deum esse actu extra hunc mundum etiam positiue. 8.32.
 Deus ratione sua immensitatis actu occupat infinita spatia imaginaria extra hunc mundum. 8.35. & seqq.
 Præsentia realis dicit terminum realem saltem intrinsecum, non verò necessario extrinsecum. 8.50.
 Deus est in rebus per essentiam, præsentiam & potentiam. 8.52.
 Per essentiam est intimè præsens rebus Deus, quia est intimè coniuncta & indistans à rebus eius substantia. 8.52.
 Per potentiam est Deus præsens rebus, quia omnia producit & conseruat. 8.52.
 Deus est in rebus per intimam præsentiam & illapsum. 8.56.
 Præsentia potentia necessario supponit præsentiam, & hæc essentia præsentiam. 8.52.
 Per præsentiam est Deus præsens rebus, quia omnia eius cognitioni sunt præsentia. ibid.
 Omnia sunt in Deo sicut effectus in causa, & Deus est in rebus sicut causa in effectus. 8.57.
 Deus non est propriè in loco. 8.58.
 Deus est specialiter in iustis tripliciter. 8.59.
 Agens passio non necessario debet esse intimè præsens. 8.16. & seqq.
 In passum tempore distans cur non possit agens agere, possit in distans loco. 8.26.

Præteritum.

Præterito caret æternitas. 7.6.
 Præteritum dicit rem non esse sed fuisse. 7.6.
 Præteritum in ano admitti potest ratione complementi ab operationibus accepti. 7.70.
 Præteritum non repugnat æternitati extrinsecè connotatiue. 12.84.
 Potentia Dei non potest se extendere ad præterita reduplicatiue sed specificatiue. 17.61.

Principium. Producere. Processio. Productio.

Principium realiter influens in rebus creatis recipiatur cum causa. 25.36.
 Principij Ratio analogicè dicitur de principio, Notionali, & Essentiali. 25.27. & seqq.
 Producens semper distingui debet à producto, siue producens sit suppositum, siue solum natura indiuiduum. 25.35. & seqq. 12.288. & seqq.
 Producere importat solum respectum producentis ad productum. 26.43.
 Procedere per se ex cognitione obiecti & procedere concomitanter quomodo differant. 26.80.
 Principium quod complet hypostaticè principium quo siue quo complemento principium quo non est proximè aptum ad producendum. 27.71.

Procedere magis propriè ab uno quàm alio: immediatius procedere ab uno quàm alio quid sit. 27.85.
 Processio mediata Spiritus S. à Patre in quo consistat. 27.90.
 Principium productiuum quo in diuinis non potest esse essentia aut ratio aliqua absoluta. 23.14. & seqq.
 In principio productio spectari debet & ratio productiua & ratio communicatiua. 25.26.
 Processionum diuinarum vniocatio in ratione communicationis consistit. 23.33.
 Principia duo productiua ad intra non sunt concedenda, licet sint duo supposita producentia. 23.41. & seqq. & 25.10.
 Principium productiuum & terminus producibilis cur non habeant rationem Notionum. 24.9.
 Principij nomen dupliciter de Deo dicitur, notionaliuer, & essentialiter. 25.4.
 Principij Notionalis ratio respectu productionum admira in diuinis an concedenda. 25.6. & seqq.
 Principium est quod realiter influit esse in terminum à se distinctum. 25.6.
 Principij Notionalis ratio peculiari modo conuenit Patri. 25.8.
 Primitas principij in quo consistat. 25.9.
 Principiatio & principiatum in diuinis non sunt concedenda. 25.11.
 Principij nomen cur Deo ad intra conueniat & non ratio causa. 25.23.
 Principium latius patet quàm causa. 25.26.
 Propter quod vnumquodque tale & illud magis, cur in diuinis locum non habeat. 27.100.
 Processio Verborum est generatio. 18.100. & seqq.
 Procedere per modum natura quid sit iuxta Doctorum sententias. 18.107.
 Processio denominationem suam sumit ab eo quod formaliter communicatur. 18.123.
 Principium adequatum Verbi & Amoris in diuinis quod nam sit. 18.161.
 Productio essentialiter terminatur ad rei existentiam. 19.175.
 Principium Theologici discursus non potest esse veritas reuelata, cognita notitia euidenter naturalis. 1.49.
 Productio sui ipsius, vel à producto implicat. 2.4.
 Improductum in qualibet serie indiuiduorum, aut specierum cur implicet. 2.5.
 Processio realis datur in Deo. 18.2.
 Processio arguit naturam diuinam fecunditatem. 18.4.
 Procedere per modum effectus à causa quid sit. 18.7.
 Processio in Deo non est per modum Emanationis transcuntis, neque per modum effectus à causa, sed per modum termini consubstantialis principio producentis in eadem natura subsistentis. 18.5.
 Producere & communicare quomodo differant. 18.10.
 Processiones passiva duæ tantum sunt in Deo realiter distinctæ. 18.15.
 Processiones passiva specie quasi differunt in Deo. 18.16.

INDEX RERV M

Proceffiones paffivae multiplicari fola fide con-
ftat. 18.23.
Proceffiones adivae in perfonis Producentibus dua
funt realiter à paffivis diftinctae. 18.28.
Proceffiones diuinae non funt operationes naturae,
fed intellectus & voluntatis. 18.39. & 42.
Productiva vis ad intra licet radiceatur in fecun-
ditate Naturae, proximè tamen fundatur in ip-
fo Intelligere & Velle diuino. 18.46. & 47.
Principium producendi quo in diuinis fuit ade-
quatum, fuit inadquatum non poteft effe ali-
quid abfolutum. 18.81. & feqq.
Principium productiuum duo effentialiter impor-
tat & affimilationem termini, & diftinctio-
nem à Termino. 18.85.
Principium communicatiuum in diuinis aliud
proximum, aliud remotum. ibid. 98.
Principij productiuum non eft affimilare fibi termi-
num, bene autem communicatiui. 18.95.
Principium productiuum in diuinis ex variatione
fuppositorum diftinctorum ad eundem termi-
num concurrentium dupliciter variari poteft.
27.127.
Principium productiuum Spiritus S. eft totum in
Patre & totum in Filio fubieciue, non autem
obieciue. 27.138.
Principium productiuum ad Extra quam re-
quirat. 27.139.

Prioritas, & Posterioritas.

Prioritas omnis in Deo aut eft actu aut virtute.
26.162.
Prioritas & posterioritas originis comparatur fe-
cum fimilitatem durationis. 26.103.
Prioritas originis in Deo fupponit aliam priori-
tatem virtualem refpectu eius, refpectu cuius
eft origine prius. 26.63.
Prioritas & posterioritas non eft inter Relationes
diuinas, quatenus ad inftar Relationum Prædi-
camentaliū concipiuntur refultare ex origi-
nibus. 22.25.
Prioritas & posterioritas realis originis non in-
tercedit nifi inter realiter diftincta. 22.26.
Prioritas & posterioritas naturalis exigentiae &
obieciue præconceptibilitatis in Deo eft admi-
tenda. 22.29.
Prioritas fecundum fubfiftendi confequentiam
quid, & virum in Deo admitenda. 22.31.
Prioritas & posterioritas, in quo, in Deo nulla eft,
fed tantum à quo. 22.33.
Prioritas & posterioritas durationis & dignitatis
in Deo nulla. 22.34.
Prioritas & Posterioritas, imò & fimultas in di-
uerfo genere reperitur tam in creatis, quam in
increatis. 22.39. & feq.
Prioritas originis comparatur fecum posteriorita-
tem in alio genere. 22.34.
Prioritatis & Posterioritatis figna in actibus in-
tellectus & voluntatis diuinae an funt realia, an
rationis. ibid. 35.
Prioritatis & posterioritatis inflantia in actibus
intellectus & voluntatis diuinae non deferunt
intellectui increato. 23.53.
Prioritas & posterioritas inter actus intellectus &
voluntatis diuinae vnde fumenda. 22.54. & feq.

Prioritas & posterioritas in actibus diuini intelle-
ctus circa obieciua neceffaria & libera vnde de-
fumenda. 22.61.
Prioritas & posterioritas in actibus diuinae vo-
luntatis circa obieciua neceffaria & contingen-
tia vnde petenda. 22.65.
Prioritas alia realis feu actualis, alia rationis, feu
virtualis. 22.1.
Prioritas & posterioritas in concipiendo fundat
prioritatem & posterioritatem in fignificando.
20.69.
Qualem prioritatem aut posterioritatem impor-
tent præfens, præteritum, & futurum. 20.71.
Prioritas & posterioritas in quo confiftat. 22.1.
Prioritas natura & originis in quo confiftunt.
22.21. & feqq.
Prioritas & posterioritas eft etiam inter poten-
tias productiuitatis & producibilitatis, nec non
inter ipfas formales origines actiuas & paffi-
uas. 22.24.

Prophete.

A nullis prophetis Deum clarè in feipfo vifum
fuffe probabile eft. 9.503. & 506.
Propheta habens euidentiā in atteftante, Theolo-
gicum difcurfum formare poteft de obieciuo fibi
reuelato. 1.51.

Proportio.

Eft aliqua proportio inter Deum & intellectum
creatum, non autem inter oculum & Spiritum
in ratione obieci & potentiae. 9.7.

Pronomina, propositio.

Pronomina Noſtrum & Meum important ali-
quam habitudinem cauſae, vel effectus in eo, de
quo talia pronomina dicuntur. 27.164.
Pronomina Meum & Noſtrum an coniungi poſ-
ſint cum quolibet nomine ſignificante aliquam
perfectionem diuinam, ſive in abſtractione, ſive in
concreto. 27.165. & feq.
Propoſitiones ſæpe poſſunt eſſe ſuſpectae non ex in-
trinſeca ſignificatione, ſed ex extrinſeca inten-
tione proferentis. 25.19.
Propoſitio per ſe ſine nota quoad ſe, & propoſitio
nota quoad nos, quam ſit. 2.12.
Facile ſuppoſitione rei futurae propoſitio de ea fit de-
terminatè vera. 12.89.
Propoſitio enunciāns futurum præcedit duratione
exiſtentiam rei futurae, non cauſalitate. 12.112.
Propoſitio malè ſonans & piāram aurium offen-
ſua quam ſit. 29.6.
Propoſitio ſcandalofa, quæ? ibid. 8.
Propoſitio ſeditioſa. ibid. 9.
Propoſitio ſchiſmatica. ibid. 10.
Propoſitio periculofa. ibid. 11.
Propoſitio blaſphema. ibid. 12.
Propoſitio impia, arrogans, improbabilis quæ. ibid.
13.14. & 15.

Proprium.

Proprium vnius Naturæ non poteſt fieri pro-
prium alterius Naturæ. 9.199.
Proprius modus operandi Dei fieri poteſt conuati-
ralis creaturæ accidentalis, non autem ſubſtan-
tiali.

ET VERBORVM.

uali. 9.239.
Nulla proprietas est eminentior quoad esse, re,
cuius est proprietas. 9.112.

Particula Quasi.

Particula Quasi quam vim habeat frequenter in
scriptura. 18.100.

Quaternitas.

Quaternitas non rerum, sed Relationum in Deo
admittenda est. 19.34.

Particula quo.

Quo est particula reduplicativa essentialium pra-
dicatorum. 19.100.

Quinitas Rerum.

Quinque Notiones non important quinitatem re-
rum in Deo. 24.15.

Ratio Theologica.

Ratio Theologica & ratio Mathematica quid.
19.85.

Reclitudo.

Reclitudo duplex in actibus, altera moralis in or-
dine ad mores, altera artificialis in ordine ad
artem. 1.96.

Regula.

Qua Regula seruanda in Mysterio SS. Trinita-
tis. 29.1.

Relatio.

Relatio in Deo excluditur à ratione attributi.
3.20.

Relationes & essentia diuina non sunt ratione Theo-
logica distinguenda. 3.26.

Relationes diuinae non distinguuntur per aliquid
absolutum, sed se ipsas. 3.158.

Relationes diuinae cum essentia fundare non possunt
inequalitatem. 3.158.

Relatio vt Relatio non ordinatur ad componen-
dum vnum tertium. 5.4. & 5.

Relatiua vnde nam sumant multitudinem suam.
18.33.

Relatio duplicis quasi generis reperitur in diuinis,
alia formaliter constitutiva personae, alia solum
complens proximum principium producendi.
18.36.

Relatio Transcendentalis est actiua. 18.97.

Relationes reales dantur in Deo. 19.1.

Relationes diuinae sunt reales non tantum secun-
dum esse, in, sed etiam secundum esse, ad. 9.3.
& seqq.

Relationes diuinae exercent realem respectum ad
inuicem per ipsam esse ad. 9.4.

Relationes reales realiter inter se distinctae tres
tantum sunt in Deo. 19.6. & seqq.

Praeter Relationes Personales datur quarta Rela-
tio spinationis actiue Patri & Filio commu-
nis. 19.9. & seqq.

Relationum multiplicatio non infert multiplica-
tionem rerum & cur. 19.13. & 46.

Relationes in Deo non sunt nisi quatuor. 19.16.
& seqq.

Relatio fundata in veritate praerogit fundamen-
tum realiter distinctum. 19.16.

Relatio est cuius totum esse est ad aliud quomodo
intelligendum. 19.48.

Relatio non est tantum conditio distinguens per-
sonam producentem à producta, sed etiam est
ratio formalis constituens proximum princi-
pium producendi. 19.82.

Relationes diuinae nullo pacto ex natura rei distin-
guuntur ab essentia. 19.85.

Relationes diuinae inadequatè identificantur cum
essentia, & essentia cum quantis earum, inter se
vero realiter distinguuntur. 19.89.

Relatio non ita identificatur Essentiae, sicut Essen-
tia sibi ipsi. 19.92.

Relationes implicite includuntur in obiectino con-
ceptu naturae diuinae, atque adeo ille sunt de es-
sentia Naturae diuinae. 19.113. & seqq.

Relationes diuinae virtualiter distinguuntur à Na-
tura secundum conceptum explicitum, non au-
tem implicitum. 19.136.

Relationes diuinae includunt essentialiter Natu-
ram diuinam, & non tantum identice. 19.
150. & seqq.

Relatio diuina limitatur tantum ad non includen-
dam expositam correlationem. 19.152.

Relatio diuina concipitur potest vt adueniens Deita-
ti, & vt includens Deitatem. 19.153.

Relatio est secundum se tota respectiua secundum
rationem explicitam, non autem secundum ra-
tionem implicitam. 19.154.

Relationes diuinae existunt existentia relatiua ra-
tione dissimila ab existentia absoluta Naturae.
19.172. & seqq.

Relatio secundum explicitum conceptum non in-
cludit essentiam, includit tamen existentiam
relatiuam. 19.173.

Relationibus diuinis triplicis generis praedicata
conueniunt. 19.182. & seqq.

Relatio diuina non est modus naturae. 19.188.

Relationes diuinae ab essentia etiam virtualiter
distinctae perfectionem important infinitam non
simpliciter, sed in suo diuinitatis genere. 19.199.

Relatiua perfectiones in Deo multiplicantur.
19.206.

Relationum limitatio non prouenit ex imperfe-
ctione, sed ex essentiali oppositione. 19.213.

Relationes diuinae non differunt proprie specie in-
ter se aut numero, differunt tamen quasi specie
& improprie individualiter. 19.216. & seqq.

Relationes diuinae non sunt proprie individualia, dici
tamen possunt differre numero non quidem posi-
tine sed negatiue. 19.221.

Relatio vt sic ab essentia praecisa an sit formaliter
Deus. 20.20.

Relatio in quo sensu consueuat aliquid ad se. 20.
54.

Relatio sub ratione Relationis reipsa personas con-
stituit. 20.56. & seqq.

Relatio diuina constituit Personam vt transcen-
dentalis & Pradicamentalis simul seclusis im-
perfectionibus. 20.61.

Relatio identitatis cur realis non sit. 20.72.

Relatum potest producere suum correlatum,
quia ad hoc sufficit prioritas originis. 20.75.

Ad Relationem non est per se modus, quomodo

INDEX RERVM

verum? 27.76.
Relationes diuina quomodo se habeant ad essen-
tiam & ad inuicem. 20.79.
Relationes diuina quomodo compleant Naturam,
& compleantur à Natura. 21.15.
Sub qua ratione habeant rationem perfectionis sim-
pliciter simplicis. 21.29.
Relationes diuina sub qua ratione non habeant
prioritatem & posterioritatem inter se. 22.25.
Relatio in diuinis sola est formalis ratio producen-
di, & sub qua ratione considerata. 23.22. & seq.
Relatio cur non sit productiua ad extra, cum tamē
sit productiua ad intra. 23.39. & seqq.
Relationes sunt quid superius ad proprietates per-
sonales. 24.14.
Relatio Verbi est eadem cum Relatione Filiatio-
nis sola ratione inadequata diuersa. 26.28.
Relatio Filiationis magis exprimit identitatem
naturæ & ordinem ad genitorem. 26.28.
Relatio diuina ut sic non est representatiua alicuius
obiecti. 26.71.
Eadem relatione refertur Filius in diuinis ad Pa-
trem, & Imago ad Prototypum, licet non eodem
modo. 26.214.
Relatio Filiationis Verbi, & Imaginis quomodo
inter se differant. 26.224.
Relatio Paternitatis & Filiationis quomodo
compleat spirationem actiuam. 27.132.

Reprobatio.

Reprobatio principaliter importat actum volun-
tatis, connotato tantum actu intellectus culpam
præcedentis. 15.9.
In statu Natura & integra & lapsa voluit Deus
omnes homines saluos fieri. 16.11.
Reprobatio alia est executiua, alia intentionalis.
16.40.
Nemo fuit à gloria efficaciter exclusus ante demer-
ita prauis. 16.45.
Exclusio à gratia efficaci saltem in Angelis nul-
lam supponit causam. 16.47.
Si Reprobatio incipit à Negatione congrua voca-
tionis, eius saltem in Angelis nulla datur causa.
16.48.
Si Reprobatio incipit ab exclusione à gloria datur
Reprobationis causa. 16.48.
Causa reprobationis paruulorum est originale.
16.48.
In adultis sunt demerita finalia. 16.48.
Reprobatio non incipit à negatione congrua voca-
tionis ut prædestinatio. 16.49.
Esau reprobatus est antequam quidquam mali fa-
ceret in temporalis executione. 16.50.
Conditiones requisita ad effectum reprobationis.
16.54.
Peccata reprobatorum nequeunt esse effectus repro-
bationis. ibid.
Sola executio æternæ pœnæ est effectus reprobatio-
nis. 16.61.
Nullum bonum naturale vel supernaturale est ef-
fectus reprobationis. 16.62.
Permissio peccati originalis, cum quo paruuli de-
cendant, non est effectus reprobationis. 16.64.
Si reprobatio incipit à negatione gratiæ non est in
hominis potestate reprobari; si ab exclusione à

gloria est in hominis potestate. 16.65. & 67.

Res.

Res multiplicatur, non ad multiplicationem ter-
mini extrinseci, sed subiecti intrinseci. 18.33.

Respectus.

Respectus aut ordo realis Dei ad creaturas possi-
biles nullus datur. 26.139.
Necessarius est respectus ad creaturas ad distin-
guenda attributa, quæ nullum in Deo supponunt
fundamentum realis distinctionis. 3.106.
Respectus intrinsecus Dei ad creaturas nullus est.
9.309.
Cognito intuitiue respectu non necessario cognosci-
tur intuitiue terminus ad quem est. 2.394.

Reuelatio.

Multa per Reuelationes cognoscunt beati, quæ ad
ipsorum statum pertinent. 9.441.
Reuelatio, circa hoc vel illud obiectum in particu-
lari, cum applicetur nobis per Testimonium
obscurum Ecclesiæ, non potest nobis hoc vel illud
obiectum in particulari reuelatum esse euident,
licet euident sit lumine naturali, verum esse id
quod Deus reuelauit. 1.11.
Reuelatio explicita de veritate obiecti est simul re-
uelatio implicita de falsitate contradiCTORUM,
unde quo testimonio obscuro, sed certo fidei teneo
mysteria fidei esse vera, eodem credo contradi-
ctoria esse falsa, atque adeo non est euident no-
bis, sed tantum certum certitudine fidei obie-
ctiones contra Mysteria fidei esse solubiles.
1.12.
Reuelatio alia scripta, alia tradita, alia animata.
1.56.
Reuelatio alicuius propositionis censetur se exten-
dere ad ea omnia, quæ cum ea sunt naturaliter
connexa. 1.73.
Reuelatio virtualis est ipsa virtualis contentia
conclusionis in principio reuelata. 1.84.
Reuelatio diuina per discursum applicata est ratio
formalis motiua, sub quo Theologia tendit in
suum subiectum. 1.142.

Sacramenta.

Sacramenta ut sic sunt effectus diuina prouidentia
supernaturalis. 15.134.
Sacramenta ut actu applicata prædestinato sunt
effectus prædestinationis. ibid.

Salus.

Deus saluare quemlibet potest salua etiam arbitrij
libertate. 12.231.
In statu Natura & integra & lapsa vult Deus
omnes homines saluos fieri. 16.11.
Voluntas diuina saluandi omnes non est impro-
pria. 16.21.
Voluntas diuina saluandi omnes est per modum
actus prosecutionis, efficacis quidem ex parte
Dei, conditionati vero ex parte obiecti. 16.24.
Voluntas saluandi omnes non est tantum simplex
complacencia de possibili salute hominum. 16.
22.
Voluntas saluandi omnes non est per modum de-
creti

creti omnino absoluti independentis à quacumque conditione. ibid.

Sanctus.

Sanctus cur addatur ad nomen Spiritus. 27.4. & 8.

Sapientia.

Sapientia diuina non quā sapientia, sed quā diuina formaliter includit bonitatem. 3.37. & 17.17.
Sapientia sumpta pro virtute seu habitu intellectuali requirit euidētiā primariorum altissimarumque causarum. 1.29.
Sapientia in communi neque dicit distinctionem, neque unitatem cum bonitate, sed praescindit ab utroque. 3.38.
Sapientia diuina est magis sibi quā bonitati vna, non per maiorem identitatem actualem, sed virtualem. 3.38.
Sapientia Dei ab omnipotentia non distinguitur sola extrinseca connotatione obiecti intelligibilis & producibilis, sed etiam intrinseca ratione praesupposita in ipso Deo. 3.94.
Sapiens non dicitur Deus per solam connotationem Sapientiae, quam causat, alias etiam diceretur terra. 3.95.
Sapientia concepta ut diuina concipi debet saltem implicitē cum tota plenitudine essendi, quam dicit esse diuinam. 3.130.
Sapientia diuina explicitē dicit solū perfectionem sapientiae, implicitē vero quidquid perfectionis dicunt attributa diuina. 3.136.
Sapientia secundum praecisam rationem Sapientiae non est ipsa explicita ratio bonitatis. 3.153.
Sapientia diuina secundum explicitam rationem est perfectior attributis voluntatis, omnipotentiae & immensitatis. 3.154.
Deus in ratione Sapientiae non potest uniri cum creatura rationali. 5.29.
Sapientia diuina, quia in ratione Sapientiae est illimitata, à nulla specie creata exprimi potest ut est in se. 9.80.
Sapientia diuina est in immensitate, & è contraria est propositio. 29.69.

Scholastici.

Scholastici à patribus quomodo differant quoad modum probandi principia fidei. 1.16.

Scientia.

Scientia Dei vnicum est in Deo attributum, quia sub vna ratione generali tendit ad omnia obiecta. 3.164.
Scientia Dei in cognosci pendet ab extrinseco. 7.2.
Inscientia nullum Pradicatum essentiale supponitur antecedentiam, cum ipsa certitudo consequatur euidētiā. 1.19.
Scientia distinguitur ab habitu intellectus, quod intellectus appeller assensum principiorum, Scientia vero conclusionum per principia; unde in euidētia & certitudine non differunt, sed in modo tantum assentiendi per discursum & sim-

plicem adhaesionem.

1.21.

Scientia subalternata si non habet euidētiā in se, non potest illam accipere per continuationem ad subalternantem existentem in alio subiecto.

1.23.

Scientia potest esse de rebus indiuiduis quando sunt immutabilia vel ratione sui ut Deus, vel quatenus substantia scientia diuina. 1.28.

Speculativa Scientia intrinseca finis veritas. 1.95.

Scientia adaequata diuisio est in Speculatiuam & Practicam. 1.100.

Scientia Dei iuxta varietatem obiectorum variā habet prioritatem & posterioritatem. 22.62.

Scientia triplex in Deo supponit notitiā triplicis decreti. 22.63.

Scientia visionis in Deo est scientia libera. 26.162. & 165.

Scientia visionis non potest super scientiam simplicis intelligentia addere aliquid intrinsecum, sed solam connotationem obiecti extrinseci. 26.168. & 177.

Scientia visionis est infinita tum ratione obiecti primarij, tum fundamentaliter ratione simplicis intelligentiae, non tamen formaliter respectu obiecti secundarij nisi tantum extrinsece & connotatiue. 16.177.

Scientia visionis origine praecedit in Patre productionem Verbi, sed fundamentaliter tantum, non formaliter, licet illam à se habeat. 26.177.

Scientia Visionis quomodo communicetur Verbo. 26.179.

Scientiae Dei diuisio. 12.2.

Scientia simplicis intelligentiae est necessaria. 12.3. & 12.279.

Scientia visionis Dei est libera. 12.8. & 279.

Scientia media seu conditionata partim est necessaria partim libera. 12.3. & 279.

Deus seipsum cognoscit. 12.4.

Et quidem necessario. 12.5.

Cognoscit Deus seipsum ut obiectum primarium reliqua ut secundaria. 12.7.

Cognitio quā Deus cognoscit se, est perfecte comprehensua & natura, & suimetipsius. 12.8.

Cognoscit Deus creaturas secundum esse participatum. 12.10.

Scientia Dei quomodo terminetur ad scitum. 14.95.

In sua cognitione ut specie expressa earum cognoscit Deus creaturas possibiles. 12.19. & 47.

Nullum esse aliud habent creatura possibiles extra Deum ad quod diuina cognitio terminetur. 12.23. & seqq.

Res cognoscatur sufficit, quod in Verbo continetur intentionaliter. 12.38.

Cognitio diuina non mutatur dum cognoscit creaturas, quas poterat non cognoscere. 12.49.

Deus certo cognoscit in suis causis futurum contingens à casu. 12.53.

Deus certo praenoscit omnia futura libera. 12.55.

Si possibile foret realis praesentia futurorum in aeternitate, necdum ea esset Deo prima ratio cognoscendi futura. 12.77.

Futura libera non cognoscit Deus certo in suis causis proximis. 12.108.

Scientia Dei, quae est simplicis intelligentiae, est so-

lum

INDEX RERVM

- lūm remota causā rerum exemplariter dirigendo. 12.112.
- Deus non cognoscit futura libera in sua essentia proximè visā ut causā. 12.1.
- Deus non cognoscit futura libera in suis ideis independentē à quocūque alio. 12.121.
- Idea est Deo ratio cognoscendi futura, posita determinatione ipsorum ad esse futuri. 12.123.
- Deus certo cognoscit in suo Decreto futura, quæ solum pendēt ex voluntate Dei. 17.128.
- Non certo Deus cognoscit in suo Decreto tantquam in ratione proxima cognoscendi effectus futuros dependentē à voluntate creatā. 12.130.
- Deus cognoscit futura in se ipsis pro ea duratione, quā exitura sunt extra suas causas. 12.140.
- Deo futura representantur ut existentia pro uno tempore, futura verò, vel præterita pro alio. 12.141.
- Scientia Dei, quæ nouit futura, non est causā, sed pura intuitio futurorum. 12.148.
- Neque ex scientia approbationis sequitur ulla vis aut lesio nostra libertatis. 12.150.
- Deus prius ratione cognoscit sua Decreta ut ponenda, quàm ut actū posita. 12.252.
- Deus cognoscit negationes, priuationes tam physicas quàm morales, & quidquid fingi potest. 12.261.
- Deo ratio immediatè cognoscendi negationes & priuationes non est forma aliqua positiua. 12.265.
- Implicat Deum cognoscere negationem & priuationem non cognita prius forma, cuius est negatio aut priuatio. 12.264.
- Hæc forma cognoscenda, est illa bonitas creatæ, quàm negatio aut priuatio immediatè remouet. 12.266.
- Non omnes negationes aut priuationes cognoscit Deus scientia visionis, aliquas enim tantum cognoscit scientia simplici. 12.268.
- Entia rationis nunquam fingenda cognoscit Deus scientia simplici, quæ uero finguntur, scientia visionis. 12.272.
- Obiectum scientia visionis Dei potest esse necessarium. 12.273.
- Scientia Dei est causā rerum non effectiua, sed directiua. 12.276.
- Quid scientia simplex sit, & quid scientia approbationis. 12.282.
- Scientia Dei est causā negationum indirectè & consequenter. 12.284.
- Scientia Dei quomodo terminetur ad Scitum. 14.95. & 110. Vide Cognitionis, Visio.
- Deum cognoscere futura conditionalia, de fide. 12.162.
- Cognoscit etiam omnia, quæ à creaturis possibilibus sub quavis occasione futura essent. 166.
- Scientia hæc formaliter in Deo est. 172. certa & infallibilis etiam ex parte rei cognita. 174.
- Deum cognoscere futura conditionalia ante ultimum decretum sua voluntatis actū positum probatur ex scripturis. 200. Ex Patribus. 202. ad hominem. 204. Ex absurdis. 205. Ex falsis aduersariorum principiis. 209. ratione. 211.
- Scientia conditionalia cur dicatur media. 215.
- Quæ ratione discernat Deo ad saluandam cum infallibilitate decreti sui libertatem hominis. 216.
- Nullus effectus creatus præuidetur ante omne decretum Dei. 217.
- Nulla præuidetur merita neque sub conditione futura, nisi dependentē ab electione gratuita. 218.
- Scientia conditionalia saluat rationem doni specialis in auxilio diuino. 219.
- Illà consensus præuidetur futurus viribus gratiæ: ideo vis non inferitur creaturæ, si gratia negatur. 221.228.
- Futura conditionalia disparata, quoad materiam veritatem extremorum certo cognoscuntur à Deo ante decretum actū existens, per ordinem ad decretum condit. obiectiuum. 241.
- Scientia conditionalia Deus cognoscit sua decreta condit. quæ nunquam de facio existent in Deo. 246.
- Scientia Dei inuariabilis est quoad intrinsecam perfectionem. 286.296.
- Nec certitudo obiecti potuit à Deo abesse, nisi ratione extrinseca terminationis. 302.
- Scientia tamen creaturarum possibilium intrinsecam perfectionem super addit scientia. 12.316. & seqq.
- Scientia exprimit intra intellectum cognoscentis quodlibet obiectum materiale & secundarium. 327.
- Scientia diuina representat intra se infinita categorematicè. 338. etsi infinitum extra Deum implicet existere totum actū. 353. & seqq.

Sensus.

Sensus non potest nisi singulare ac determinatum obiectum cognoscere. 9.152.

Signum.

Varia intellectus diuini signa. 13.20. & seq.

Quid & quorūplex voluntas signi in Deo. 14.124.

Signum duplicem respectum importat. 26.16.

Signum in diuinis aliud durationis, aliud originis, aliud præcisionis vnius ab alio cum fundamento in re. 26.99.

Signum secundum Augustinum non sunt sola uoces, sed etiam res, ad alias res significandas imposita. 1.130.

Syllogismi.

Syllogismi expositio legis. 19.95.

Simplicitas.

Simplicitas in Deo non saluatur cum actuali distinctione relationum ab Essentia. 19.87.

Simplex Deitatis Natura unum habet esse, vivere, & posse. 3.27.

Deus est omnino simplex. 3.28.

Simplicitas est species unitatis. 5. initio.

Omne simplex est unum, non autem omne unum simplex. ibid.

Summa simplicitas est propria Dei. 5.45.

Simplicitas est perfectio simpliciter simplex. 5.46.

Simplicitas est causā immutabilitatis. 6. initio.

Ex

Ex summa simplicitate demonstratur Deus esse
immutabilis. 6.13.
Summa simplicitas est fundamentum proximum
aeternitatis Dei. 7.24.
In re simplici non possunt plura virtute distincta
cognosci nisi per ordinem ad plura actus distin-
cta. 3.106.
Vide V. Compositio.

Simultas, Similitudo.

Similitudo est principium amoris, quem sensum
habeat. 18.175.
Similitudo alia conuenientia, alia proportionis;
prior ad generationem necessaria: Posterior in-
sufficiens. 18.179.
Similitudo ad generationem requisita non est spe-
clanda ex capacitate termini vel principij, sed
ex propria essentia generationis. 18.184.
Simile ab imagine quomodo differat. 26.89.
Simultas durationis quid, & an possit secum com-
pati aliquam Prioritatem. 20.71.

Spatium Imaginarium.

Spatia Imaginaria, infinita extra hunc mundum
Deus actu occupat ratione immensitatis. 8.35.
Spatium Imaginarium non est quid fictum quoad
distantiam, & capedinem negatiuam. 8.44.

Species.

Propria Species obiecti supernaturalis non potest
esse principium cognitionis naturalis. 1.10.
Species propria gignit visionem intuitiuam. ibid.
Species intellectuales pendunt à phantasmatibus in
fieri, non tamen in facto esse. 1.133.
Species componitur ex duobus conceptibus, quo-
rum unus perfecte praescindit ab alio, & que-
dam alia ad rationem speciei requisita. 19.
216. & seqq.
Species qua de obiecto infinito potest esse finita, non
autem species in qua. 3.7.
Species de Deo à S. Damasceno improprie usurpa-
tur. 5.42.
Species intelligibilis est duplex impressa & expres-
sa. 9.21.
In specie impressa non consistit verbum mentis.
9.38.
Species expressa est Ratio non tantum qua, sed
etiam in qua videtur obiectum intentionaliter
expressum. 9.40.
Speciebus variatis, non variato obiecto in se rea-
liter, potest visio variari. 9.44.
Species visibiles si refringantur obiectum apparet
fractum. 9.44.
Species propria necessaria est ad intuitiuam co-
gnitionem. 9.66.
Species impressa & habitus producant actione di-
stincta actum vitalem. 9.69.
Species expressa in qua diuinae essentiae repugnat,
& cur. 9.3.
Species expressa finita non potest representare in-
finitum obiectum. 9.75.
Potest species accidentaliter representare obiectum
substantialiter. 9.77.
Non potest dari species expressa exprimens atri-
butum diuinum ut est in se. 9.80.

Species impressa diuina essentia ut est in se etiam
de possibili neganda est. 9.89. eiusdem vera im-
plicancia. 9.116.
Species tam impressa quam expressa substituuntur
loco obiecti. 9.94.
Species non est Instrumentum, sed causa principa-
lis partialis cognitionis. 9.103.
Species impressa non per omnia gerit vicem obie-
cti. 9.105.
Species impressa non determinat potentiam for-
maliter, sed effectiue. 9.109.
Species impressa non necessario debet habere emi-
nentius esse, quam res ipsa. 9.112.
Speciei impressae munus est esse determinatum
potentiae ad obiectum per expressionem obiecti
intra potentiam cognoscentis. 9.118.
Lumen glorie est species impressa creaturarum.
9.217.
Deus creaturas in se ipso ut in specie expressa co-
gnoscat. 9.393.
Species exprimens infinita indiuidua etiam debet
esse infinita. 9.429.
Deus neque ut species impressa, neque ut expressa
creaturarum est causa cur haec potius creaturae
videantur à Beatis. 9.463.
Essentia diuina est idea creaturarum ut est spe-
cies expressa earum. 13.18.
Res intentionaliter expressa in Angelo non dicitur
idea defectu potentiae produciue. 13.27.

Speculatio.

Speculatio est etiam praxis, quatenus ipsa verita-
tis contemplatio regulatur à scientia practica
secundum circumstantias. 1.97.
Speculativa cognitio includit negationem cog-
nitionis practicae permixtione non incompossibiliter.
1.106.

Speculum.

Quomodo Deus sit speculum respectu visionis crea-
turarum. 9.378. & 387. & 485.
Discrimen inter speculum creatum & Deum spe-
culum voluntarium creaturarum. 9.397.
Deus ut speculum voluntarium Creaturarum non
est ratio proxima cur haec potius creaturae à Bea-
tis videantur. 9.454.

Spes.

Deus respectu sui boni proprii nullam habet spem
aut desiderium. 14.13.
Imò nec respectu suae gloriae extrinsecae. 14.14.

Spiritus S. Spiratio, Spirare.

Spiritus Sanctus procedit ex amore creaturarum,
non ex Creaturis. 14.43.
Spiritus S. cur non sit alterius persona producti-
uus. 18.22.
Spiratio actiua non dicitur proxime & formaliter
paternitatem & Filiationem, sed relationem
spiratoris communem Patri & Filio. 18.32.
Spirare, qui est actus Notionalis, includit formaliter
& non tantum concomitanter Velle essen-
tiale. 18.62. & 63.
Spirare addit aliquid supra Velle essentiale, non
tamen pertinens ad Velle formaliter. 18.64.
Spiritus S. quomodo procedat ut amor, etiam si ra-

INDEX RERVM

- tio productiua sit Relatio, non autem volutio. 18.91.
 Spiratio immediate afficit Volitionem tamquam proximam rationem communicandi. 18.92.
 Spiratio Virtus quomodo de Filio predicetur. 18.157.
 Spiritus S. vi sua processionis non accipit similitudinem Intentionalem. 18.174.
 Spiritui sancto totum principium productiuium communicatur terminatiue, non subiectiue. 18.181.
 Spiritus S. vi sue originis procedit similis in Natura cum principio producente, nec tamen est genitus. 18.186.
 Spiritus S. vi sue originis procedit vt Deus formaliter & non tantum identice. 18.187.
 Spiritus S. vi sua formalis originis subiectiue procedit inaduate Deus, subiectiue vero & terminatiue simul procedit aduate Deus. 18.188.
 Spiritus S. processio non esset generatio, etiamsi per impossibile in diuinis non esset Verbum. 18.189.
 Spiratio passiu a an definitio generationis conueniat. 18.190.
 Spiratio actiua non potest realiter distingui a paternitate & Filiatione ne admittatur Quaternitas rerum in Deo, neque formaliter ex natura rei contra Scotum. 19.33. & seqq.
 Spiratio actiua sola ratione ratiocinata distinguitur a Paternitate & Filiatione. 19.42.
 Spiratio actiua non est vna in Patre & Filio unitate Rationis, sed rei. ibid. 43.
 Spiratio actiua communicatur Filio a Patre cum ipsa Natura. 19.44.
 Spiratio actiua esto non in ratione rei, tamen in ratione Relationis realiter distinguitur a Paternitate & Filiatione. 19.46.
 Spiratio actiua cur nequeat in abstracto predicari de Paternitate & Filiatione. 19.58.
 Spirationis actiua munus quadruplex iuxta varias sententias. 19.60.
 Spiratio actiua non potest personas constituere, aut constitutas tantum referre. 19.67. & seqq.
 Spiratio actiua constituit principium proxime spiratiuum. 19.74.
 Spiratio actiua immediate recipitur in Patre & Filio iam constitutis in ratione Persona. 19.76.
 Spiratio actiua concipienda est prius in Patre, quam in Filio, in Patre concipienda est posterius quam potentia generatiua, prius vero quam actus ipse generandi: in Filio autem concipienda est, prius ratione quam referatur ad Patrem. 19.77.
 Spiratio actiua non est accidens Metaphysicum. 19.78.
 Spiratio actiua est minoris efficacie in constituendo suppositum, non autem minoris perfectionis. 19.80.
 Spiratio actiua quanam existentia existat. 19.187.
 Spiratio actiua cur non distinguatur a Patre & Filio. 20.40.
 Spirans non ita respicit spiratum, vt generans genitum. 20.77.
 Spiritus Sanctus ex quorum obiectorum amore procedat in sententia Scoti. 22.12.
 Spiritum Sanctum spirari voluntate quomodo verum. 23.25. & seqq.
 Spirator non est origine prior spiratione actiua. 22.26.
 Spiratio spirat an concedenda. 23.43.
 Spiritus Sancti Notio cur non sit improductiua. 24.11.
 Spiritus Sancti Notio est spiratio passiu a. 24.13.
 Spiratoris Notio est spiratio actiua. 24.13.
 Spiritus S. non est principium Notionale, sed duntaxat essentialiter respectu productionis ad extra. 25.13.
 Spiritus S. est principium de utraque principio, quem sensum habeat. 25.13.
 Spiritus S. quomodo dicatur Verbum Filij. 16.21.
 Spiritus S. cur non sit Verbum. 26.22.
 Spiritus S. non proprie loquitur Patri, aut Filio. 26.36.
 Spiritus S. est non tantum amor essentia & totius Trinitatis, sed etiam creaturarum. 26.50.
 Spiritus S. non ita proprie dici potest donum Creaturarum, sicut Filius Verbum creaturarum. 26.52.
 Spiritus S. si actu non existeret, non posset exprimi, vt possibilis a Verbo diuino etiamsi creatura actu non existentes possum exprimi vt possibiles ab eodem Verbo. 26.94. & seqq.
 Spiritus S. sub qua ratione sit prior processione verbi. 26.96.
 Spiritus S. procedit ex perfectissimo amore sui & reliquarum diuinarum Personarum. 26.107.
 Spirationem actiuam non habet Filius a Patre formaliter, sed tantum radicaliter. 26.179.
 Spiritus S. cur non habeat rationem Imaginis. 26.194.
 Spiritus S. non est Imago spiratoris & cur. 26.198. & 205.
 Spiritus S. quo in sensu dicatur Imago Filij a Patribus. 26.203.
 Spiritus nomen dici potest a spiritualitate vel a spiratione. 27.3.
 Spiritus a passiu a spiratione dictus est nomen Personale & solius tertia persona proprium. 27.4. & seqq.
 Spiritus a spiratione actiua dictus potest esse communis toti Trinitati, vel Patri & Filio pro diuersitate spirationis actiue. 27.4.
 Spiratio actiua alia ad intra, alia ad extra. 27.4.
 Spiritus sumptus pro spiratione passiu a idem quod spiratus. 27.4.
 Spiritus etiam a spiratione actiua dictus non eandem Notionem habet in diuinis atque in humanis, sicut habent nomen Patris & Filij, genitoris & geniti. 27.5.
 Spiritus in creatis quid. 27.5.
 Spiritus prout dicit emissionem vitalis habitus & processionem Spiritus S. quam similitudinem analogam habeat. 27.6.
 Spiritus S. a spiritualitate dictus non est proprium, sed tantum appropriatum tertia Persona. 27.7.
 Spiritus S. cur per appropriationem dicitur de tertia Persona incomplexè, & cur de tertia persona dicatur per appropriationem. 27.7.
 Spiritus S. quando coniungitur cum genitino Dei, Domini, Patris, Filij, Christi, sumitur notionaliter, quando cum Deo in casu recto essentialiter. 27.8.
 Spi-

- Spiritus S. non tantum à Patre sed etiam à Filio procedit.* 27.19. & seqq.
- Spiritus S. à Filio procedere, cur abstinuerint dicere aliqui SS. Patres.* 27.19.
- Spiritus S. non mittitur ad extra ut sit & subsistat, sed tantum ut appareat & operetur.* 27.24.
- Principia seu propositiones, quibus Graci Patres Spiritus S. processionem explicant.* 27.26. & seq.
- Spiritus S. processio habetur in scriptura quoad sensum & rem ipsam significatam, licet non quoad Verbum hoc procedendi.* 27.38.
- Spiritus S. potius per Filium, quam ex Filio dicitur procedere à Gracis patribus cur hoc.* 27.39.
- Patres Graci & Concilia de Spiritu Sancti processione loquentia, quomodo explicantur.* 27.38. & seqq.
- Spiritus S. processio quod sit à Patre & Filio unde proveniat.* 27.42.
- An si Spiritus S. à Filio non procederetur ab eo distingueretur: qualis nam hypothesis.* 27.44.
- Spiritus S. non distingueretur à Filio si ab illo non procederetur.* 27.60. & seqq.
- Spiritus S. si mediata saltem produceretur à Patre, etiam si non immediate, adhuc distingueretur à Patre, si tamen immediate non produceretur à Filio nullo modo posset ab illo distingui.* 27.67.
- Spiritus S. si non procederetur à Filio non essent duae productiones hypostatice: sed una terminata ad unam eandemque inamissibilem personam, quae simul esset genita & spirata.* 27.70.
- Spiritus S. non producit à Filio ut Filius est, tanquam à Principio quo, producit tamen ab illo tanquam principio quod.* 27.71.
- Spiratua virtus non intelligitur completa nisi ut subsistens.* 27.71.
- Spiratua virtus ex se nullam habet subsistentiam propriam, sed subsistit subsistentia Patris & Filii formaliter.* 27.71.
- Spiratui principij unitas saluatur ex Unitate principij quo.* ibid.
- Spiritus S. alio modo compararetur ad Filium, si per impossibile ab illo non procederetur, ac comparatur nunc.* ibid.
- Spiritus S. non maneret distinctus à Filio si à solo Patre procederetur, manerent tamen distincta creatura à Deo, si à solo Patre procederent, & non à tota Trinitate.* 27.74.
- Spiritus S. distingui posset à Filio etiam si actu non procederetur ab illo per apudmodalem processionem ab illo.* ibid. 75.
- Spiritus S. aquè procedit à Patre atque à Filio, nec prius aut per. Etius, nec principalius aut magis proprie, immediatiusque ab uno quam ab alio producit.* 27.81. & seqq.
- Spiratua virtus non est inaequalis in Patre & Filio, aut inaequalis ratione applicationis.* 27.84.
- Spiritus S. non solum est à Patre immediate, sed etiam mediate, à Filio vero tantum immediate, vera propositio.* 27.90.
- Spiritus procedit à Filio per Patrem seu mediante Patre non ita bene dicitur.* 27.92. & seqq.
- Spiritus Sancti Ingeniti, genitique medium.* 27.97.
- Spiritus S. procedit à Patre mediate non mediatione voluntatis, sed mediatione suppositi, specificatione sumpti.* 27.101.
- Spiratua virtus cur non procedat in actum ante generationem Filij.* 27.102.
- Spiritus S. non solum procedit aequaliter, sed etiam eodem modo à Patre & Filio.* 27.107. & seqq.
- Spiratua Virtus sola est formale principium ad aequatum quo Spiritus S.* 27.108.
- Spiritus S. non ex eo precise procedit eodem modo à Patre & Filio, quia ab illis procedit equaliter.* 27.109.
- Spiritus S. vi sue personalis proprietatis per se postulat duo supposita diuersa & quomodo.* 27.109.
- Spirator cum sit nomen substantiuum principaliter & in recto importat vim spirandi.* 27.115.
- Spiratua virtus spirat, non ita visitata, bona tamen locutio.* 27.116.
- Spiratua virtus non importat aliquam personam determinatam, sed utramque simul, sub Analogo conceptu persona.* ibid.
- Spirantes duo dici possunt adiectiue non substantiue.* 27.117.
- Spiritus S. procedit à Patre & Filio auctoribus, quomodo verum.* ibid.
- Spiritus S. ex vi proprietatis personalis quam de facto habet, per se postulat procedere à Patre & Filio ut distinctis suppositis.* 27.128. & seqq.
- Spiritus S. si non procederetur à Patre & Filio ut distinctis suppositis mutaretur ut minimum quidditativa perfectio Spiritus S.* ibid.
- Spiritus S. vi sua formalis proprietatis Personalis per se respicit Patrem & Filium ut sunt distincta supposita, non quidem ut correlatiua formaliter, sed ut correlatiua radicaliter seu virtualiter.* 27.131. & seqq.
- Spiratio actiua non est potens spirare nisi supponatur ut perfecte existens in Patre & Filio; unde compleuit à Patre & Filio.* 27.135.
- Spiritus S. duplicem eiusdem Relationis formalitatem fundat ad Patrem & Filium.* 27.137.
- Spiratua virtus quid accipiat à Patre & Filio.* 27.140.
- Spiritus Sancto soli vi sue processionis formalis conuenit vera & propria ratio doni.* 27.151. & seqq.
- Spiritus S. vi sua originis procedit ut amor non solum ut necessario communicatus ad intra, sed etiam ut libere & gratuito communicabilis ad extra.* 27.152.
- Spiritus S. est donum formaliter per apudmodalem communicationem ad extra.* ibid.
- Spiritus S. per quid constituitur in ratione doni formaliter.* 27.154.
- Spiritus S. duplicem respectum rationis importat ad creaturas.* ibid.
- Spiritus S. non solum procedit ut donum donatoris, sed etiam ut donator donorum.* 27.155. & seqq.
- Spiritus S. quomodo sit primum donum.* 27.157.
- Spiritus S. unde habeat rationem propriam doni an ex amore essentiali, an notionali.* 27.159. & seqq.
- Spiritus S. ab amore Essentiali habet ut sit habitualiter donabilis effectiue, à Notionali vero habet, ut sit substantialiter donabilis formaliter.* 27.161.

INDEX RERV.

Spiritus S. sua processione est donum, quare ratione
verè dici possit. 27.163.

Spiritus S. an dici possit noster Spiritus, nostrum
donum. 27.164. & seqq.

Spiritus S. respectu quorum sit donum. 27.169.

Spiritus, Spirituale.

Inter Spiritum & oculum est proportio in ratione
Entis, non autem in ratione potentia & obiecti.

9.7.

Spirituale Ens à potentia corporea attingi non po-
test. 9.130.

Subalternatio.

Subalternatio scientiarum in quo consistat. 1.113.

Subalternata scientia debet addere aliquam diffe-
rentiam accidentalem supra obiectum scientia
subalternantis. ibid.

Substantia, Substantivum.

Ratio substantia in Deo non est attributum. 3.20.

Substantia non constituitur ex ratione entis & per-
seutatis tanquam ex partibus, sed tanquam ex
ratione implicita & explicita. 3.143.

Deus non est substantia sed supersubstantia ex S.

Dionysio & Damasceno. 5.40.

Substantia qua de Deo predicatur, analogice tan-
tum convenit cum Pradicamentali. 5.41.

Substantialis mutatio alia est Totalis, alia Par-
tialis. 6.4.

Substantia Angelica mensura est animum. 7.4.

Substantia incorruptibilis creata est partim in
actu, partim in potentia ad durandum. 7.78.

Substantiam supernaturalem dari quid. 9.135.

Substantia supernaturalis si esset possibilis, de facto
à Deo creata esset. 9.145.

Non est possibilis substantia creata, cui connatura-
lis sit visio Dei. 9.145.

Triplex eiusdem implicancia. 9.150.

Substantia non multiplicatur nisi ad multipli-
cationem forma per ea principaliter & in recto
importata. 17.115.

Substantivum non multiplicatur ad multiplica-
tionem forma, quando importatur forma per
modum potentia, & virtutis suppositorum, be-
ne tamen quando importatur per modum na-
tura. 27.118.

Nulli substantia creata connaturalis esse potest in-
tellectus supernaturalis, lumen gloria, unio cum
divina essentia. 9.159.

Omnis substantia supernaturalis implicat. 9.60.

Substantialis modus operandi Dei substantialiter
communicari creatura non potest, potest acci-
dentialiter. 9.161. & 239.

Nulli substantia creata connaturalis esse potest
gratia, alique habitus supernaturales. 9.163.

Neque impeccabilitas. 9.160.

Neque unio hypostatica. 9.67.

Neque eternitas. 9.168.

Neque intuitiva cognitio mysteriorum supernatu-
ralium. 9.169.

Neque vis creativa. 9.170.

Nulli substantia ut instrumento connaturali de-
bita est visio Dei, aut alia forma supernaturalis.
9.183.

Substantiales effectus dependent ab accidente se-

cundum rationem genericam entis. 9.185.

Subiectum.

Subiectum scientia quomodo differat ab obiecto
scientie, & quas condiciones habere debeat.
1.129.

Subiecti varie divisiones. 1.135.

Subiectum adequatum quid, & eius conditio.
1.136. & 137.

Supernaturale.

Supernaturalis obiecti actus semper est supernatu-
lis non autem potentia. 9.154.

Supernaturalis intellectus nulli substantia creata
potest esse connaturalis. 9.159.

Supernaturalis substantia creata dari non potest.
9.160.

Supernaturalia dona à nulla substantia creata na-
turaliter cognosci intuituè possunt. 9.169.

Supernaturalia accidentia dicuntur proprietates
naturæ diuinæ ratione modi operandi, non au-
tem qua accidentia. 9.175.

Supernaturalia Accidentia qua accidentia sunt,
respicunt substantiam creatam naturaliter.
9.179.

Nulla supernaturalis forma debita est substantia
creatæ ut instrumento connaturali. 9.184.

Supernaturalis effectus potest accipere esse, saltem
secundum rationem genericam ab agente natu-
rali. 9.253.

Suppositio.

Quid sit suppositio de præterito & de futuro. 12.
150.

Suppositio de præterito tollit potestatem & ante-
cedentem & consequentem. 12.150.

Suppositio de futuro tollit solam potestatem conse-
quentem. 12.150.

Suppositum, Subsistentia, Subsistere.

Discrimen inter subsistentias creatas & increa-
tas. 21.15.

Subsistentia absoluta distincta à substantijs relati-
vis personarum in Deo nulla datur. 21.18. &
seqq.

Semisuppositum Caietani rejicitur. 21.19.

Subsistentia absoluta si daretur, derogaret maiori
perfectiōi diuinæ. 21.21.

Subsistentia absoluta, quæ à multis adstruitur, spe-
ctat ad eandem lineam & formalitatem essen-
tialis existentia naturæ diuinæ. 21.21.

Subsistentia essentialiter postulat incommunicabi-
litatem. 21.23.

Subsistere apud S. Augustinum quomodo usurpe-
tur. 21.26.

Subsistentia quomodo sit de essentia Dei ut Deus
est. 21.30.

Subsistentia relatiua non tantum reddunt subsi-
stentes actus Notionales, sed etiam Naturam.
21.33.

Subsistentia absoluta importat imperfectionem re-
pugnantem diuinis personis. 18.90.

Plura supposita in eadem Natura non multipli-
cant esse à se. 4.7.

Suppositum increatum potest facere unum com-
positum cum natura creata. 5.28.

Suppositum creatum est modus, ac proinde
ineptum.

ineptum ad terminandam naturam diuinam.
5.28.
Suppositari est recipere aliquam perfectionem, sic
ut suppositare est dare aliquam perfectionem.
5.28.

Tanquam.

Dictio, Tanquam, quando reddit causam alicuius
veritatis, non importat impropriam, sed po-
tius rigorem sermonis. 29. n. 114.
Temeritas quid sit. 29. n. 7.

Tempus.

Tempus importat quietatem & stabilitatem non
interruptionis. 7.2.
Temporis duratio successiue variatur per diuersas
continui partes. 7.3.
Præterito & futuro caret æternitas. 7.5.
Tempori infinito apta est correspondere æternitas.
7.7.
Temporis negatio spectat ad æternitatem. 7.23.
Tempori accidentalis est ratio mensura. 7.29.
Tempus & æternitas non opponuntur immediate.
7.29.
Temporis partibus tota æterna res, posito quod
existat, necessario coexistit. 7.67.
Temporis extrinseci etiam in infiniti connotatio non
facit rem intrinsece perfectiorem. 7.72.
Tempori ut res adequetur, non est necesse ut ipsa
sit infinita. 7.73.
Ad Tempus duratio se habet successiue, locabilitas
vero ad spatium, permanentem. 7.73.
Tempore continuo mensurantur res successiue.
7.81.
Instante temporis discreti mensuratur operatio
intrinseca libera Angeli. 7.82.
Tempore continuo mensuratur extrinseca opera-
tio Angeli. 7.85.
Tempus continuum est mensura materia in ordi-
ne ad mutationes. 7.86.
Tempus discretum est mensura materia in sen-
tentia Thomistarum. 7.86.
Tempus discretum vnius Angeli non est mensura
temporis discreti alterius Angeli. 7.89.
Tempus nostrum est mensura extrinseca aut An-
gelici, operationumque omnium Angelicarum.
7.92.
In passum tempore distans cur agens agere non
possit. ibid.

Terminus.

Terminus procedens in diuinis non identificatur
producenti adequatè & in ratione producentis
formaliter, sed inadequatè & in ratione com-
municantis. 18.10.
Terminus quicumque productus non potest habere
maiorē necessitatem essendi quā habeat eius
principium. 26.115.
Terminus quicumque non potest per se procedere ex
eo, quod illi accidit, & sine quo aq̃ue perfecti
processisset. 26.69.
Terminus quicumque non tantum debet distingui à
principio Quo, sed etiam à principio Quod. 27.
71.

Tom. I. De Deo.

Terminus per se procedere ab aliquo quid sit. 27.
28.
Terminus productus per se refertur ad id, sine quo
simpliciter non potest suum esse habere. 27.
132.
Terminus à Quo non est propriè in diuinis proces-
sionibus. 29.62. & seqq.
Terminus, Quo, rationem formalem, per quam res
est, importat. 3.27.
Termini, eo, & Quo, per omnes important ratio-
nem formalem. 3.56.
Terminata adequatè natura nequit ulterius ter-
minari. 5.28.
Termino etiam potentiali caret æternitas. 7.5.
Terminus potentialem quia haberet creatura ab
eterno condita, non participaret perfectè ratio-
nem æternitatis. 7.5.
Termini tam actualis, quā possibilis negatio, ut
sic, non adequat rationem æternitatis. 7.16.
Negatio omnis termini infert causaliter, non for-
maliter æternitatem. 7.16.
Interminabile & immensurabile non sunt idem.
7.28.
Terminus non necessariò intuitiue cognoscitur co-
gnito intuitiue respectu, qui est ad illum. 9.394.

S. Thomas.

S. Thomas sententia de comprehensionis essentia.
10.6. & 19.
Nusquam docet S. Thomas futurum contingens
à Deo ceris cognosci in causis. 12.137.
Sed docet illud ab æterno cognosci in seipso pro ea
duratione, qua existit. 12.143. & 144.

Theologia, Theologicus discursus.

Theologia alia Viatoris, alia comprehensoris. 1.1.
Theologia Viatoris à fide quomodo distinguatur.
ibid.
Theologicus discursus alius est, qui ex vno princi-
pio reuelato & altero probabili infert conclu-
sionem opinabilem; alius qui ex vno principio
reuelato, & altero naturali euidenter cognito,
aut ex duobus reuelatis, per euidentem conse-
quentiam infert conclusionem necessariam. 1.7.
Theologia nostra, non procedit ad conclusiones
probandas per euidentem notitiam naturalem
suorum principiorum. 1.9.
Theologia nostra non procedit ex principiis ad
conclusiones per euidentem notitiam superna-
turalem principiorum. 1.14.
Theologus de rebus fidei rationem reddit, non per
euidentiam supernaturalem principiorum, sed
ostendendo eas non repugnare, tum probabilibus
rationibus suadendo, tum argumenta in opposi-
tum probabiliter soluendo. 1.15.
Theologia Scholasticorum, à Theologia Patrum
quomodo differat. 1.16.
Theologia non est propriè scientia, ob defectum eui-
dentia. 1.19.
Theologia Beatorum non potest nostra Theologia
dare intrinsecam euidentiam, atque adeo pro-
pter hanc continuationem euidentia alterius
scientia non erit ipsa verè scientia. 1.23.
Theologia nostra non tam attendit ad bonitatem
confe-

Ecc 2

confe-

INDEX RERVM

- consequentia, quod est proprium Logica, quam
ad veritatem consequentis, quod est proprium
Theologiae. 1.24.
- Theologia nostra praecipue attendit ad veritatem
articulorum, & eorum quae in articulis virtu-
te continentur. ibid.
- Theologia nostra etiam si habeat evidentiam con-
sequentia, si tamen non habet evidentiam conse-
quentis, non erit scientia. ibid.
- Theologia Prioris finis est indagare veritatem
propositionis absolutae, propter quod etiam vi-
tur aliquando argumentandi modo hypothetico.
1.24.
- Theologia nostra non solum caret evidentia rei,
sed etiam attestationis. 1.27.
- Theologia nostra potest aliquo modo dici scientia,
non tamen uniuersale aut aequiuoce cum reliquis,
sed analogice, tam analogia proportionis, quam
attributionis. 1.28.
- Theologia non est habitus tantum declaratiuus &
defensiuus veritatum reuelatarum, cum sit
etiam deductiuus conclusionum ex articulis re-
uelatis. 1.34.
- Theologus ad defendendos articulos fidei contra
infideles vitur saepe ministerio aliarum scien-
tiarum. 1.34.
- Theologia non est habitus fidei infusus, quatenus ex-
tenditur ad nouas conclusiones ex reuelatis de-
ductas. 1.37. & 1.38.
- Theologia non est habitus fidei acquisitus. 1.42.
- Theologia est habitus medius inter fidem & scien-
tiam. 1.43.
- Theologia conuenit cum Sapientia quatenus tra-
ctat de rebus altissimis & per causas primas, &
dignissimas. 1.43.
- Ad Theologicum discursum non sufficit ut proce-
dat ex principiis reuelatis, nisi etiam procedat
ex iis cognitis proportionata cognitione assensui
Theologico, qualis non est notitia naturalis. eui-
dens. 1.50.
- Discursus Theologicus est, si procedat ex alterutro
tantum in principio euidenter noto, non autem
ex utroque. ibid.
- Theologicus discursus formari potest ex duobus
principiis, quorum alterum est euidenter no-
tum, alterum euidentia in attestante. 1.51.
- Theologia non solum procedit ad suas conclusiones
probandas ex immediato, sed etiam ex mediato
testimonio diuino, quatenus illud per humanam
authoritatem proponitur credendum. 1.55.
- Theologus unde eruat argumenta ad Theologicas
veritates confirmandas. 1.55.
- Theologia non est vnus specie habitus. 1.59.
- Theologia inclinans intellectum ad conclusiones
deductas ex principiis reuelatis creditis fide
diuina, est habitus quoad substantiam superna-
turalis. 1.68.
- Theologia inclinans ad conclusiones deductas ex
principiis reuelatis creditis tantum fide huma-
na, est habitus tantum naturalis. 1.78.
- Theologia est vna scientia, propter unitatem ra-
tionis proximae, qua mouetur intellectus ad as-
sentendum conclusioni cuiuslibet Theologicae, quae
est ipsa reuelatio Dei virtualis. 1.84.
- Theologia non est vna simplex qualitas, sed plures
habitus distincti numero. 1.87.
- Theologia quae talis non vitur principijs pure na-
turalibus ad suas conclusiones inendas, sed qua-
tenus coniunctas habet in eodem subiecto alias
scientias, quarum ministerio vitur. 1.91.
- Theologia primario de Deo agit, secundario de
creaturis per ordinem ad Deum. 1.93.
- Theologia nostra non est tantum practica nec tan-
tum speculatiua, sed partim practica, partim
speculatiua. 1.104.
- In Theologia nostra de falso datur aliquis habitus,
qui simul sit formaliter practicus & specula-
tiuus. 1.107.
- Theologia nostra constat ex multis habitibus spe-
culatiuis, & ex multis practicis. 1.108.
- Theologia nostra aequae speculatiua ac practica ap-
pellanda est. 1.109.
- Theologia nostra non subalternatur Theologia
Dei & Beatorum. 1.113.
- Theologia nulli scientia naturali subalternatur,
cum non vitur principiis ut naturalibus for-
maliter. 1.116.
- Theologia non subalternatur naturales scientiae
propriae. 1.117.
- Theologia nostra non subalternatur vllis habi-
tibus infusis sine moralibus existentibus in volun-
tate, sine intellectibus. 1.118.
- Theologia non remanet in patria in ratione habi-
tus formaliter. 1.122.
- Theologia materialiter & quoad conclusiones
ipsae ex principiis fidei deductas manet in pa-
tria. 1.123.
- Theologia etiam in ratione habitus formaliter per-
seuerat in animabus purgantibus, cum in illis
perseueret etiam habitus fidei. 1.124.
- Theologia manet etiam in damnatis. 1.125.
- Theologici habitus in patria perseuerantis munus
est exprimere obiectione intellectus conclusiones
Theologicas in via deductas. 1.127.
- Theologia subiectum adequatum commune com-
munitate praedicationis est ens diuinum cogno-
scibile per reuelationem virtuale. 1.136.
- Theologia subiectum primum est Deus sub ra-
tione Deitatis, secundarium vero suae creaturae
quatenus attributionem aliquam dicunt ad
Deum. 1.139.
- Theologia pro ratione formali motiua habet diui-
nam reuelationem per discursum applicatam.
1.142.
- Theologia nostra habet limitatiu obiectum, quam
Theologia naturalis. 1.143.
- Theologia subiectum primum non est alius me-
riorius aut Deus sub ratione Saluatoris. 1.150.

Totum, Totalis.

- Totum importat partes, quarum vna non inclu-
dat alteram. 5.15.
- Totalis mutatio substantialis dicitur vel transub-
stantiatio, vel creatio, vel annihilatio. 6.4.
- Totalitas in definitione aeternitatis dicit ordinem
ad partes, non quas habet, sed quibus priuat. 7.3.
- Totalitas, in hac propositione, Pater est fons totius
Deitatis supra quid cadat. 25.16.

Trinitas, Tria.

- Trinitas diuinarum personarum Theologico dis-
cursu ostenditur. 18.17.

Tres

Tres existentia & durationes relatiue in Deo concedi possunt, non autem tres aternitates. 19. 182. & seqq.

Tria entia praesertim cum addito Relatiua, Tres entitates, tres realitates, nec non tria aliqua relatiua possunt predicari de Deo. 19. 184.

Tria infinita & perfecta relatiua concedi possunt in Deo. 19. 207.

Tota Trinitas non mittit personas diuinas. 28. num. 43.

Trinitas est nomen competens soli Deo. 29. 39.

Trinitas est Trina, falsa propositio. 29. 40.

Transitus.

Persona diuina non dicuntur transire ex non esse sui ad esse, sed emanare ex substantia producentis. 6. 18.

Transitus vi sua primarie notionis importat antecedentem indifferentiam ad esse, & non esse eius termini, qui transit. 6. 22.

Vacuum.

Motum in vacuo communis sententia admittit. 8. 39.

Vacuum est aptum terminare Vbi Angelicum & immensitatem Dei. 8. 44.

Vbi.

Vbi potest habere Angelus extra hunc mundum. 8. 33.

Vbi concipi non potest sine respectu ad spatium vel reale, vel imaginarium. 8. 35.

Vbi Angelicum est aptum terminari vacuo. 8. 44.

Verbum diuinum.

Verbum increatum continet in seipso intelligibiliter omnes creaturas. 12. 26.

Verbum diuinum non est creatura subiectiue & naturaliter, est tamen obiectiue & intelligibiliter. 12. 36.

Verbum diuinum non potest simpliciter sine addito dici creatura. 12. 37.

Verbum diuinum cur non possit multiplicari numero aut specie. 18. 21.

Verbum non ideo est filius quia procedit ab vno. 18. 105.

Verbum non ideo est filius quia procedit per modum naturae. 18. 107.

Verbum non ideo est filius quia procedit per intellectum precise. 18. 114. & seqq.

Verbum intellectuale per se tantum importat similitudinem intentionalem & in representando cum obiecto intelligibili. 18. 115. & seqq.

Verbum non ideo est filius quia vi sua processionis communicatur illi sola intellectio, quasi hoc sit formale constitutum naturae diuinae. 18. 122. & seqq.

Verbum non ideo est filius, quia immediatius communicatur naturae. 19. 128.

Verbum non ideo est filius quia procedit vi imago ad representandum expressa. 18. 132. & seqq.

Verbum non ideo est filius quia accipit naturam secundam cum virtute illam communicandi alteri. 18. 144. & seqq.

Verbum etiamsi non esset productum Spiritus

Sancti, si tamen procederet per intellectum vi nunc procedit, adhuc esset filius. 18. 145.

Verbum tantum est filius, quia procedit adaequate simile principio producenti tam quoad rationem genericam, quam quoad rationem specificam. 18. 160. & seqq.

Verbum vi sua formalis originis subiectiue procedit inadaequate Deus, subiectiue vero & terminatiue simul, adaequate procedit Deus. 18. 188.

Verbum diuinum ex quorum notitia procedat in sententia Scoti. 22. 17.

Verbum diuinum quomodo procedat ex cognitione omnium personarum. 22. 53.

Verbum esset imago essentiae, si essentia esset principium Quo productum. 23. 19.

Verbi variae acceptiones. 26. 13. & seqq.

Verbi vocalis & mentalis conuenientia & discrepantia varia. 26. 14.

Verbum est signum ad aliquid manifestandum a dicente expressum. 26. 16.

Verbum tribus respectibus essentialiter constituitur. 26. 16.

Verbum non nisi personaliter de Deo proprie dicitur, idque tantum de Filio. 26. 7. & seqq.

Verbum vi sic non postulat realiter procedere per modum actus intelligendi a principio intelligente, sed tantum realiter procedere per modum termini locutionis. 26. 24. & seqq.

Verbum dupliciter potest esse manifestatum loquentis, & secretorum ipsius loquentis. 26. 25.

Verbum diuinum quomodo sit manifestatum loquentis Patris. 26. 25.

Verbum increatum in aliquo magis assimilatur verbo vocali, quam mentali creato. 26. 25.

Verbi increati ratio non potest saluari per aptitudinem manifestationis ad Extra: licet possit saluari ratio Domini increati per solam aptitudinem communicabilitatis ad Extra. 26. 27.

Verbum diuinum formaliter & in recto importat Relationem realem ad dicentem. 26. 29.

Verbum diuinum formaliter & in recto importat expressionem obiecti; & quidem principalius, minus vero principaliter importat respectum ad dicentem. 26. 30. & seqq.

Verbum increatum principaliter importat expressionem obiecti increati, creati vero secundario. 26. 31.

Verbum diuinum importat proprietatem personalem, sed non aequè primo ac proprietatem absolutam. 26. 31. & 33.

Per Verbum quomodo omnia facta sint. 26. 53.

Verbum diuinum est tantum expressum totius Trinitatis, creaturarum autem est etiam operatum. 26. 53.

Verbo creato ab alio producto cur nequeat aliquis intelligere, & Verbo diuino ab alio producto possint omnes personae intelligere. 26. 60.

Verbum in Deo non ponitur propter necessitatem intelligendi, licet hoc verum sit de verbo creato. Sed propter alium duplicem finem. 26. 62.

Verbum increatum saluari non potest sine perfectione respectiva, licet in sola qualitate exprimente & representante obiectum saluari possit verbum creatum. 26. 64.

Verbum increatum sub qua ratione sit expressum. 26. 64.

INDEX RERV M

- Verbum diuinum duplicem respectum dicit & ad Patrem dicentem, & ad obiecta dicta, quorum tamen prior tantum est realis. 26.65. & seq.
- Verbum diuinum non dicit respectum ad creaturas ex seipso dictas, ratione solius notitiae essentialis, aut solius proprietatis personalis, sed ratione utriusque perfectionis. 26.70. & seq.
- Verbum vi nominis explicitè importat aliquid tam ratione naturae communis, quam proprietatis personalis, quod formaliter non importat filius. 26.77.
- Verbum vi suae processionis formalis non procedere ex cognitione creaturarum possibilium, & tamen vi suae proprietatis personalis dicere respectum ad creaturas posibles, non consequenter à multis docetur. 26.78. & seq.
- Verbum per se procedit ex cognitione essentiae & omnium personarum, cum procedat ex cognitione comprehensivae totius Deitatis. 26.87. & seq.
- Verbum non procedit ut imago Patris ratione cognitionis solius essentiae. 26.92.
- Verbum non procederet à Patre ea perfectione, qua de facto procedit, si per impossibile Spiritus Sanctus non produceretur. 26.93. & seq.
- Verbum non posset exprimere Spiritum Sanctum ut possibilem si actu non existeret, licet possit exprimere creaturas ut posibles, etiam si actu non existant. 26.94. & seq.
- Verbum careret aliqua perfectione intrinseca si non existeret Spiritus Sanctus, non autem careret etiam si nulla creatura existeret. 26.95.
- Verbum sub qua ratione praesupponat Spiritum Sanctum. 26.96.
- Verbum non procedit ex notitia abstractiva, sed intuitiva personarum. 26.97. & seq.
- Verbum non procedit à se ipso & Spiritu Sancto cognitis ut existentibus in seipsis per se originativè, sed per se tantum terminativè. 26.100. & seq.
- Verbum non procedit per se ex notitia, cuius obiectum per se est productivum Verbi, cum tale nullum sit, sed ex notitia cuius obiectum per se requiritur ut terminus ad notitiam, qua vi originis communicatur Verbo. 26.108.
- Verbum diuinum vi suae originis per se procedit ex notitia creaturarum possibilium. 26.127. & seq.
- Verbum diuinum est exemplar & practicum principium productivum creaturarum. 26.128.
- Verbum diuinum est declarativum & manifestativum creaturarum possibilium. 26.128.
- Verbum diuinum adequari debet notitiae Patris. 26.130.
- Verbum per se procedit ex cognitione comprehensivae Deitatis. 26.132.
- Verbum non procedit ex creaturis possibilibus ut cognitis per se originativè, sed per se tantum terminativè. 26.133.
- Verbum est à vel ex seipso, Spiritu Sancto, vel creaturis falsae locutiones: prout & haec; Verbum est De seipso, De Spiritu Sancto, aut de creaturis: ista tamen verè, Verbum est à vel Ex Patre, De Patre, De substantia, aut sapientia & virtute Patris. 26.134.
- Verbum est suiipsius, Spiritus Sancti & creaturarum Verbum. 26.134.
- Verbum cur producatur dependenter à creaturis possibilibus terminativè. 26.139.
- Verbum non procederet cum omnibus perfectionibus quibus de facto procedit, sublata vel una creatura possibili. 26.140.
- Verbum procederet ex cognitione impossibilium si nulla creatura foret possibilis. 26.141.
- Verbum non tantum procedit ex illo obiecto ex cuius obiecti notitia intellectus Patris beatur essentialiter, sed etiam ex cuius obiecti notitia beatur etiam saltem completivè. 26.146.
- Verbum diuinum non procedit per se ex cognitione creaturarum existentium. 26.162.
- Verbum non potest procedere ex scientia visionis, nisi scientia ipsa visionis sit prior Verbo. 26.162.
- Verbum diuinum debet habere modum procedendi invariabilem. 26.165.
- Verbum diuinum ex ea scientia debet per se procedere, ex cuius communicatione accipit aliquam intrinsecam perfectionem. 26.167.
- Verbum ex scientia visionis nullam accipit perfectionem intrinsecam, quam non acceperit ex scientia simplicis intelligentiae. 26.167.
- Verbum diuinum a quo perfecti processisset etiam si nulla fuisset creatura. 26.169.
- Verbum diuinum non procedit per se ex scientia conditionalium. 26.170.
- Verbum diuinum per se procedit ex cognitione non entium essentialium, non vero non entium accidentalium. 26.171.
- Verbum per se procedit ex cognitione possibilium, non quoad negationem esse, sed quoad positivas essentias, secundum quas non pendunt à voluntate Dei. 26.171.
- Verbum procedit de omnibus quae sunt in scientia Patris aut formaliter, aut radicaliter. 26.172.
- Verbum an procedat ex cognitione futurorum in sententia Sancti Thomae. 26.174.
- Verbum diuinum est ars & exemplar futurorum, non ratione scientiae visionis, sed simplicis intelligentiae. 26.175.
- Verbum diuinum est ipsum Patris imperium, quo creaturarum executionem imperat, sed appropriatum, non proprium. 26.178.
- Verbum non debet necessario procedere ex scientia formali omnium quorum est declarativum, bene tamen est de ratione Verbi ut procedat ex scientia siue formali siue radicali omnium quorum est expressivum. 26.179.
- Verbum ex suppositione quod aliqua quae de facto sunt impossibilia, forent possibilia, per se ex notitia illorum procederet, non tamen ex suppositione quod aliqua quae de facto non sunt futura, essent futura, per se ex notitia illorum procederet. 26.180.
- Verbum creatum an sit perfecta imago sui obiecti, & qualem similitudinem obiecti contineat. 26.197.
- Verbum diuinum est obiectiva apparentia aeterni Patris, non ratione solius proprietatis personalis, sed etiam ratione essentiae communis. 29.212.

ET VERBORVM.

- Verbum per aliquam perfectionem distinctam à Spiritu Sancto est obiectiua apparentia Patris. 26. 212.
- Verbum diuinum solius Patris est imago. 26. 217.
- Verbum est imago Patris non solum ut habentis essentiam, naturam & Paternitatem ut hypostasim productiuam, sed etiam ut habentis naturam, Paternitatem, & reliqua omnia ut obiectum intelligibile. 26. 218.
- Verbum non tantum respicit id à quo recipit esse tantum productiuum, sed etiam à quo recipit esse saltem communicatiue. 26. 219.
- Verbum est imago Patris per naturam tanquam per rationem quasi genericam, & per intellectiōem tanquam per rationem quasi specificam. 26. 220.
- Verbum est imago Patris & naturalis & intentionalis. 26. 221.
- Verbum non est imago eorum omnium, ex quorum notitia per se procedit. 26. 223.
- Verbum increatum non influit immediatus in Amorem, licet hoc fiat in verbo creato. 27. 103.
- Verbum ex eo quod procedit ut intellectiōis diuinae comprehensione procedit etiam ut libere expressiuum futurorum. 27. 153.
- Verbum non modo est ars & ratio omnium fiendorum, quatenus est increata sapientia, sed etiam est Author & opifex omnium operandorum, quatenus personalis Sapientia est. 27. 156.
- Verbum generatione est Verbum, verane? 27. 163.
- ### Verbum. Verbum mentis.
- Verbum mentis non consistit in specie impressa. 9. 38.
- Verbum mentis est imago obiecti & ratio in qua videtur obiectum intelligibiliter expressum. 9. 40. & seq.
- Verbum mentis cognosci potest aut subiectiue aut obiectiue. 9. 55.
- Verbum mentis eo dem actu quo formatur, & fit intellectiō, cognoscitur obiectiue. 9. 55.
- Verbum mentis de re quanta est medium in quo cognoscendi quantum. 9. 56.
- Verbum mentis actu directo cognoscitur concretè concretionem obiectiua, non subiectiua. 9. 57.
- Verbum immediate produciunt ab intellectu per speciem intelligibilem obiecti media actione discendi, non autem intelligendi. 9. 64.
- Verbum mentis formaliter distinguitur ab intelligere. 9. 67.
- Cognitio est verbum quatenus est expressiua obiecti, intelligere vero quatenus est ratio percipiendi obiectum in Verbo expressum. 9. 67.
- Dicere non distinguitur à verbo, & intelligere. 9. 68.
- Verbum est proprius partus intellectus, & non aliarum potentiarum. 9. 70.
- Verbum dicitur tam respectu intellectus, à quo produciuntur, quam respectu obiecti quod representat. 9. 71.
- Verbum formatur etiam cum res concipitur imperfecte. 9. 72.
- Repugnat Verbum intelligibile intuitiue diuinam essentiam representans. 9. 73.
- Verbum intelligibile finitum non potest representare obiectum infinitum: potest tamen accidentale substantiam. 9. 75. & 77.
- Ex verbo creato probatur à Patribus increatum Verbum in ratione causa formalis, non finalis. 9. 83.
- Verbi mentis finalis causa est supplere absentiam obiecti. 9. 83.
- Verbum procedens ex perfecta similitudine obiecti continet in seipso intelligibiliter obiectum. 11. 26.
- Verbum Angelicum non est res materialis subiectiue, & naturaliter, est tamen materialis obiectiue & intelligibiliter. 12. 36.
- Verbum Angelicum non potest simpliciter sine adduodici materia. 12. 37.
- ### Verbum. Vox.
- Quibus vocibus vrendum sit ad explicandum Misterium Trinitatis. 29. 1.
- Omnia verba pluraliter pradicantur de personis diuinis. 29. 29.
- Nullum verbum pradicatur in diuinis nisi de proximo principio, à quo emanat actio per verbum significata. 29. 51.
- ### Verum. Veritas.
- Veri ratio licet concipiatur ut proprietas entis, tamen inuoluit ipsum ens. 3. 137.
- Veritas in Deo prior est concipienda attributis spectantibus ad intellectum & voluntatem. 3. 169.
- Eadem veritas est prior concipienda immensitate & omnipotentia Dei. 3. 169.
- Veritas est conformitas rei ad intellectum, siue ad principia quibus unaquaque res intrinsece petit constare. 4. initio.
- Veritas presupponit indiuisiōem entis. ibid.
- ### Vestigium.
- Vestigium quid, & cur homo non dicatur vestigium Dei potius quam imago. 26. 202.
- ### Viator.
- Non potest Viator Deo nomen imponere quod sit expressiuum eius quidditatis, alijs Viatoribus, non vero comprehensoribus. 11. 9.
- Viator potest de potentia absoluta, non vero ordinaria videre Deum. 9. 490.
- Puro Viatori utpote luctatori non est conueniens visio Dei. 9. 493.
- Nullus purus Viator de facto vidit Deum clare in seipso. 9. 502.
- Viatores Deum nominant ex triplici perfectionum capite. 11. 16.
- ### Virtus, Virtualis Distinctio, Compositio.
- Virtus magis petit esse in subiecto secundum esse reale, quam secundum esse intentionale, quia secundum esse reale magis persistit. 1. 111.
- Virtualis diuisibilitas & distinctio fundat prioritatem & posterioritatem sui ipsius in ordine ad intellectum concipientem. 18. 127.
- Virtualis multiplicitas arguit in Deo maiorem perfectionem quam vnitas. 3. 96.
- Virtualis distinctio inter attributa diuina saluat

veri-

INDEX RERVM

veritatem contradiçtoriarum propositionum de Deo. 3.42.
Virtualiter distinctę perfectiones in Deo, quando & quomodo cognoscantur. 3.106.
Datur inter attributa diuina & essentiam virtualis distinctio. 3.108. & 5.20.
Virtualis distinctio inter verum & bonum originatur ex virtuali distinctione inter intellectum & voluntatem. 3.114.
Virtualis compositio partium in Deo concipienda non est, sed sola constitutio per modum impliciti & expliciti. 3.143. & 5.20.
Inter attributa diuina est virtualis ordo. 3.167.
Virtualis distinctio attributorum Dei est sufficiens fundamentum ad demonstrationem in quid de Deo faciendam. 3.170.
Virtualiter diuisibilis est aternitas. 7.7.
Virtualis distinctio sufficit ad rationem mensuram. 7.18.

Visio, Visio Dei.

Visio Beatifica est speculatiua & practica simul. 1.105.
Deus in seipso clare videri potest à Beatis. 9.2.
Deum nemo hominum ante Christum clare vidit. 9.5.
Deum nemo videre potest visione comprehensua. 9.6.
Possibilitas Visionis beata ratione naturali demonstrari non potest. 9.12.
Visio variari potest variatis speciebus, etiamsi obiectum inuariatum maneat. 9.44.
Visio non est colorata subiectiue, sed obiectiue. 9.53.
Visio beata creata est sola tendentia vitalis ad Deum immediatè in se. 9.81. & 154.
Videri ab oculo corporeo nullo modo potest Deus. 9.122.
Visio posita in lapide non faceret illum videntem. 9.124.
Visionem Dei nulli creatura esse connaturalem sine lumine glorię, est de fide. 9.134.
Non est possibilis substantia creata, cui sit connaturalis visio Dei. 9.145.
Visio beata est immersa potentialitati subiectiue, non obiectiue. 9.155.
Visio creata Dei, quā visio Dei est, Deo connaturalis est, quā creata & vitalis, intellectui creato; quā supernaturalis luminis glorię. 9.179.
Visio Dei nulli substantie creata ut instrumento connaturali debita est. 9.184.
Ad visionem Dei non requiritur lumen ut dispositio. 9.207.
Visio ab intellectu Beati producit actiue. 9.227.
Visionem, quā supernaturalis est, producit intellectus ut Instrumentum obedientiale, quā verò vitalis est ut causa principalis. 9.233.
Visionis entitatiue, non representatiue considerata lumen est causa principalis. 9.237.
Visio beata connaturalis est intellectui creato lumine glorię informato. 9.240.
Intellectus creatus videre potest Deum sine lumine glorię de potentia absoluta. 9.246.
Visio beata nec est aequalis omnibus beatis, nec

in omnibus inequalis. 9.275.
Visio in omnibus Beatis est eiusdem perfectionis specificę. 9.281.
Visio Beata anima Christi excedit perfectionem omnium Angelorum visionem. 9.282.
Visionis beate inaequalitatem non facit diuersitas intellectus, sed luminis. 9.286.
In visione beata nihil se tenet ex parte Dei quod lateat beatum. 9.300.
Visio nisi sit cum ea claritate, quā postulat obiectum cognosci, non est comprehensua. 9.307.
Videri non potest essentia diuina sine attributis vel personis. 9.321.
Videri possunt creature in Verbo dupliciter. 9.358.
Creatura dicuntur videri in Verbo per appropriationem. 9.359.
Eadem visione qua videtur Deus, videntur aliqua obiecta creata. 9.361. & seq.
Quid sit matutina & vespertina visio Creaturarum. 9.362.
Creatura non videntur in Verbo ut in causa vel idea. 9.377.
Creatura videntur in Verbo ut in obiecto intelligibili mouente ac supplente concursum obiectum earum. 9.388.
Visionis obiectum primum est Deus, secundarium Creatura. 9.390.
Videri actu simul omnes creaturas in Verbo implicat. 9.404.
Videri habitu omnia obiecta possibilia in Verbo implicat. 9.426.
Visio beata de facto exprimit plures creaturas possibiles, quo perfectius ad Deum tendit. 9.440.
Non vident Beati in Verbo omnia quę ad ipsorum statum pertinent. 9.441.
Vident Beati in Verbo ea, quę hic fide crediderunt excepto die iudicij. 9.443.
Vident Beati in Verbo ea, quę spectant ad seriem suę predestinationis. 9.446.
Ratio cur hæc potius creatura videantur in Verbo, non est essentia diuina ut speculum voluntarium earum. 9.454.
Neque ut species expressa earum. 9.463.
Neque ut species impressa. 9.464.
Neque ut liberum decretum earum. 9.465.
Sed est lumen glorię. 9.466.
Visio Beata de facto est inuariabilis circa omne suum obiectum. 9.454.
Visio Beata variari posset circa obiectum primum non variata circa secundarium, non e contra. 9.458.
Videri potest Deus in hac vita ab homine de potentia absoluta. 9.490.
Visio Dei neque cum essentiali, neque cum accidentali vita hominis Viatoris pugnat. 9.491.
Nullus purus homo Viator de facto vidit Deum in hac vita. 9.502.

Visua potentia.

Visua potentia percipit obiectum in sua visione tanquam in propria imagine expressum. 9.43. & seqq.

Vita

Vita.

In ratione vita non potest Deus uniri cum creatura. 5.29.
 Vita Angeli mensura non est aenum. 7.4.
 Vita Dei caret termino oris & interitus etiam potentiali. 7.5.
 Vita duplex in homine, substantialis & accidentalis. 9.491.
 Cum neutra vita hominis pugnat visio beata. 9.491.

Vitalis actus.

Vitalis actus non pendet ab intellectu media actione distincta. 9.69.
 Vitalis actus pendet a speciebus media causalitate distincta. 9.69.
 Vitalis actio necessario debet procedere a principio vitali. 9.227.
 Vitalis potentia, vide Potentia.

Vnio.

Vnio non pendet a subiecto media causalitate distincta. 9.69.
 De ratione unionis non est participare eundem modum essendi extremorum. 9.154.
 Vnio cum diuina essentia tamquam cum specie intelligibili nulli intellectui creato potest esse connaturalis. 9.159.
 Vnio hypostatica est modus substantialis. 9.178.
 Vnio hypostatica nullam postulat in subiecto dispositionem. 9.107.
 Vnio hypostatica cum persona diuina nulli creature connaturalis. 9.167.
 Vnio hypostatica in ratione doni substantialis est omnium maxima. 9.259.
 Stante unione hypostatica adaequate suppositante naturam humanam, non possunt eam reliqua Persona assumere. 9.344.
 Propter unionem hypostaticam decreta sunt Christo gloria anime & corporis. 15.128. & 129.

Vnitas, Vnum.

Vnitas in Deo est prior concipienda attributis speculantibus ad intellectum & voluntatem. 3.169.
 Vnitas maxima cum distinctione minima, quomodo in diuinis saluetur. 18.86.
 Vnum magis dicitur illud quod in sui constitutione minorem involuit distinctionem. 20.80.
 Vnitas est trina, est vera propositio. 29.40.
 Eadem vnitas est prior concipienda immensitate & omnipotentia Dei. 3.169.
 Ratio vnus licet concipiatur ut proprietatis entis, tamen includit ipsius ens. 3.137.
 Ab eo quod est formaliter vnum non potest oriri perfectionum diuersitas, secus si sit vnum eminentialiter. 3.112.
 In superioribus adunantur quae sunt dispersa in inferioribus. 3.31.
 Vnitas est indivisio entis in se, ad quam consequitur diuisio a quocunque alio. 4. initio.

Vnitatem supponunt Veritas & Bonitas. 4. initio.
 Deum esse vnum euidenter demonstratur. 4.2.
 Vnitas infinita & illimitata excludit consortium plurimum in eadem natura generica vel specifica. 4.3.
 Vnum Deum arguit gubernatio ordinata vniuersi. 4.4.
 Vnitas Dei distinguit Deum a creaturis formaliter non eminenter. 4.5.
 Deus a sapientibus per antonomasiam vocatur Vnitas. 4.6.
 Diuina persona non sunt plura, sed vnum individuum. 4.8.
 Vnitas de formali nullam dicit perfectionem in Deo, de materiali autem maximam. 4.9.
 Vnitas alia opponitur multitudini, alia compositioni. 5. initio.

Vniuoca.

Vniuocatio diuinarum processionum in communicatione eiusdem naturae consistit. 23.33.
 Vniuoca & equiuoca causa perfectio unde desumenda. 23.38.
 Vniuoca rationes non possunt se mutuo essentialiter includere. 3.144.
 Nulla est vniuoca praeciso in diuinis. 5.38.
 Vniuoca aliqua ratio communis Deo & creaturis dari non potest. 5.36. & seqq.
 Vniuoca dicunt solam essentiam & abstrahunt a sola existentia. 5.38.
 Vniuoca ratio vnus praedicamenti excludit rationes aliorum praedicamentorum. 5.38.

Vniuersum.

Vniuersi dispositio Deum esse demonstrat. 2.9.
 Vniuersi tres ordines Naturae, Gratiae & Unionis, hypostatica, quomodo a Caetano assignentur. 22.4.47. & seqq.

Vocatio.

Vocatio diuina efficax in praedestinato est effectus praedestinationis. 15.154.
 Vocatio diuina inefficax in praedestinato etiam est effectus praedestinationis. 15.161.

Voluntas, Volitio.

Voluntas diuina ut actualiter indistincta ab intellectu generat, at vero virtualiter distincta tantum spirat. 3.45.
 Volitium in Deo est posterius intellectui secundum rationem explicitam. 3.70.
 Hac propositio: voluntas diuina intelligit, est falsa. 3.141.
 Voluntatis diuinae attributa secundum explicitas rationes sunt perfectiora attributis omnipotentiae & immensitatis. 3.154.
 Eadem sunt minus perfecta attributis intellectus. 3.154.
 Voluntatis diuinae attributum est posterius concipiendum attributis omnipotentiae immensitatis & intellectus. 3.169.
 Voluntas non producit sibi suum obiectum sed supponit. 9.58.
 Voluntas: cur non possit immediate ferri in suum am-

INDEX RERVM

- rem, sicut intellectus in suum verbum. 9.59.
- Infallibile est solū moraliter non logicè, voluntatem creatam posito iudicio practico de prosequibilitate obiecti & omnibus ad agendum requisitis, operaturam. 12.115.
- Voluntatis diuina determinationis prima radix ad operandum cum creatura simpliciter est ab ipsa voluntate diuina. 12.230.
- Voluntas Dei preparantis auxilium congruum est prima radix discretionis vniū ab alio futuro absolute: Quoad discretionem conditionatam, non est liberum arbitrium solum, sed ipsum cum auxilio gratiæ. 12.232.
- Voluntas diuina comparatur ad futurum conditionatum per determinationem obieclinam per quam non comparatur ad possibile. 12.236.
- Est in Deo voluntas non per modum potentiæ, sed actus, non elicit, sed subsistentis. 14.1.
- Voluntatis diuina primum & formale obiectum est bonitas increata, bona creata sunt tantum obiectum secundarium. 14.6.
- Voluntas diuina necessario diligit creaturas posibles affectu simplicis complacentiæ. 14.27.
- Volitio essentialis determinata aliā & aliā relatione est actiua & passiva Spiratio. 10.29.
- Velle essentialis cur non est productiuum in qualibet persona. 18.68.
- Volitio essentialis quot modis potest ad processionem diuinam requiri. 18.72.
- Volitio cur non cum natura formaliter communicetur Filio. 18.94.
- Voluntas diuina producit Spiritum sanctum ut natura quadam est. 18.107.
- Volitio differentiam suam intrinsecam non sumit ex subiecto, sed ex obiecto. 18.112.
- Volitio libera non est intrinseca perfectio in Deo, quæ potuit in Deo non esse. 14.48.
- Falsum est liberam volitionem Dei nullam dicere intrinsecam perfectionem in Deo. 14.53.
- Volitio libera Dei non addit supra essentialiam solum respectum rationis. 14.73.
- Actus liber voluntatis diuina non saluatur per practicum iudicium rationis precedens de indifferentia medi in ordine ad finem consequendum. 14.77.
- Neque libera volitio Dei completur per extrinsecam productionem obiecti, quæ actum liberum in recto constituat. 14.79.
- Voluntas Dei non tantum est libera, quæ est principium effectiuum, sed etiam quæ vitale. 14.81.
- Volitio libera in Deo est ipse actus necessarius ut liberè connotans extrinsecam productionem effectus liberè à se pendens. 14.82.
- Volitio & notio libera sunt intrinseca perfectio-
- nes vitales in Deo. 14.90.
- Deus non est liber quoad vitam tendentiam, quam in recto dicitur actus liber, sed solū quoad connotationem extrinseci termini. 14.91.
- Actus liber Dei interdum est pura notio interdum odium & displicentia. 14.92.
- Deus positive non vult quæ nunquam est productiuum, esto connotatum sit negatiuum. 14.94.
- Quomodo voluntas Dei terminetur ad volūm & scientia ad scitum. 14.95.
- Quomodo voluntas creaturaliberè sibi producat suos actus. 14.93. & 96.
- Voluntas Dei eadem actione tendit ad creaturas ut obiectum, & eas producit ut effectus. 14.97.
- Quomodo voluntas diuina ex indifferenti fiat determinata. 14.98.
- Sine intrinseca sua mutatione Deus fit ex non amante amans creaturam. 14.95.
- Voluntati quam habet Deus de omnibus saluandis respondent media omnibus preparata. 14.114.
- Quid, & quoduplex sit voluntas signi. 14.124.
- Voluntas beneplaciti est quæ Deus sibi complacet in re creata. 14.126.
- Voluntas antecedens est quam habet Deus de creaturis nulla occasione capta ex ipsis, sine ea sit efficax sine inefficax. 14.127.
- Omnis voluntas Dei antecedens est beneplaciti & non e contra. 14.128.
- Absoluta voluntas Dei est, cui actū correspondet productio ad extrinsecum. 14.129.
- Conditionata voluntas quoduplex. 14.129.
- Non omnis voluntas Dei antecedens aut beneplaciti adimpletur. 14.132.
- Adimpletur tamen in ordine ad alium effectum. 14.136.
- Nulla necessitas cogit in Deo predefinitionem liberorum actuum. 14.146.
- Voluntas predestinandi Christum non fuit dependens à meritis Christi. 15.45.
- Voluntas in Deo cum non distinguatur à volitione, non est proprie potentia. 17.1.
- Voluntas in Deo est tantum appetitiua obiecti, non autem productiua actus. 17.3.
- Voluntas à potentia actiua diuina non distinguitur secundum rationem formalem explicitam, nisi ut includens & inclusum. 17.20.
- Vsuarius.
- Vsuarius quis sit. 27.107.
- Wicleffus.
- Wicleffus errauit, cum asseruit omnia de absoluta necessitate euenire. 12.148.

Solus Jssv Paderb. 1652.

Laus Deo Vni atque Trino.